Αριστερές Κριτικές του ΑΚΕΛ: Μια Πρόχειρη Συλλογή

Ιούνης, 2021

Η συλλογή έχει ως στόχο να μαζέψει (γρήγορα και πρόχειρα) τα διάφορα διάσπαρτα κείμενα που έχουν γραφτεί τα τελευταία 10 χρόνια, που άσκησαν κριτική στο ΑΚΕΛ από τα αριστερά. Πέρα από αυτή την βασική θεματική, η συλλογή δεν προσπαθεί να προωθήσει κάποια συγκεκριμένη ιδεολογική θέση. Έχουν συμπεριληφθεί κείμενα γραμμένα από διαφορετικές ιδεολογικές ή/και θεωρητικές προσεγγίσεις, τα οποία πιθανόν να βρίσκονται σε αντίφαση μεταξύ τους.

-Delirium

Η "Αριστερή" μας Δήμαρχος και το Όραμα της για την Λευκωσία (Φυλλάδιο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το φυλλάδιο δημοσιεύτηκε τον Σεμπτέμβρη του 2009, από τις Φάλιες στην Λευκωσία.

Περιεχόμενο

Η “Αριστερή” μας Δήμαρχος και το Όραμα της για την Λευκωσία

Η αριστερή μας δήμαρχος ανήκει στην τάση εκείνη του ΑΚΕΛ η οποία εμφανίζεται πιο ανοιχτή από το επίσημο μονολιθικό της κόμμα. Κράτησε, ας πούμε, ανοιχτές τις πόρτες με τους “ναινέκους” στο δημοψήφισμα, σύχναζε σε εκδηλώσεις στο ΚΙΣΑ, αλλά και ως δήμαρχος έκανε δημοτικές συνελεύσεις γειτονιών, οργάνωσε δημοψήφισμα για το ΓΣΠ κλπ. Το όραμα της, όμως, για την πόλη μας δεν φαίνεται τελικά να ξεφεύγει από αυτό της νεοφιλελεύθερης αντίληψης για την πόλη. Και αυτό γίνεται, όσο περνά ο καιρός, όλο και περισσότερο εμφανές: Έργα βιτρίνας (π.χ. Πλατεία Ελευθερίας) από τα οποία επωφελούνται μόνο οι μεγαλοεργολάβοι, διαπλατύνσεις δρόμων σε βάρος του πρασίνου (Διαγόρου), διευκολύνσεις σε μεγαλοεπιχειρηματίες της βιομηχανίας διασκέδασης να επεκταθούν στην εντός των τειχών πόλη με μαγαζιά που, εκτός του ότι αλλοιώνουν τον χαρακτήρα της περιοχής (π.χ. περιοχή Παλιού δημαρχείου), προκαλούν κυκλοφοριακό χάος και απίστευτη οχληρία.

Η επιμονή, επίσης, να κτισθεί το νέο δημαρχείο στην καρδιά της μεσαιωνικής πόλης, παρά το ότι είναι φανερό πως θα επιβαρύνει (και άλλο!) το κυκλοφοριακό, καθιστά την κυρία Μαύρου άξια συνεχιστή των αππωμένων προκατόχων της. Και, ενώ η εντός των τειχών πόλη μετατρέπεται μέρα με την ημέρα σε μια πόλη κόλαση για τους κατοίκους της, η κυρία δήμαρχος αποφάσισε να τα βάλει με το πιο αδύναμο κομμάτι των κατοίκων της, τους μετανάστες. Θυμήθηκε,ξαφνικά, ότι οι μετανάστες δημιούργησαν γκέτο στην εντός των τειχών πόλη και ότι οι πολίτες (οι κυπραίοι) νιώθουν ανασφάλεια. Απαιτεί, λέει, περισσότερη αστυνομική παρουσία. Απαιτεί, επίσης, να αυξηθούν οι επιχειρήσεις σκούπα της αστυνομίας και να κτιστούν κρατητήρια για να χωράνε όλοι οι λαθρομετανάστες.

Όλα τα πιο πάνω και σε αντιδιαστολή με το ότι δεν κατάφερε να λύσει προβλήματα καθημερινότητας των κατοίκων της πόλης, όπως η συλλογή σκουπιδιών (!), μας κάνει να πιστεύουμε ότι η δήμαρχος προσπαθεί να μας ρίξει στάχτη στα μάτια. Τι έκανε λοιπόν την κυρία Μαύρου να αλλάξει ξαφνικά γνώμη για τους μετανάστες και την παρουσία τους στην πόλη σε σχέση με με αυτά που η ίδια έλεγε πριν από λίγο καιρό;

Οι ανησυχίες μας δεν είναι αβάσιμες: **Η κυρία Μαύρου παραδόθηκε οριστικά στα συμφέροντα τα οποία βλέπουν την εντός των τειχών πόλη ως χώρο προς εκμετάλλευση.** Και για να μπορέσουν να πετύχουν μεγιστοποίηση των αυριανών κερδών τους θέλουν να μετατρέψουν την εντός των τειχών πόλη σε μια τεράστια βιτρίνα των επενδύσεων τους.

Αυτό δεν είναι δυνατόν να συμβεί, βέβαια, αν κατηφορίζοντας την Τρικούπη με το ακριβό φρεσκοπλυμένο αυτοκίνητο τους, οι υποψήφιοι πελάτες συναντούν τα μικρομάγαζα και τα καταστήματα των μεταναστών. Και το χειρότερο, δεν μπορούν να συναντούν τους ίδιους τους

μετανάστες να σουλατσάρουν καταλαμβάνοντας υποψήφια πεζοδρόμια για παρκάρισμα(!) και χαλώντας, με την παρουσία τους, το λάιφ στάιλ της επιδιωκόμενης ανάπλασης.

Εμείς, που ζούμε εργαζόμαστε ή και συχνάζουμε στην παλιά πόλη, δεν χάφτουμε τις ψευτοσυνελεύσεις κατοίκων και τα άλλα φτηνά διαφημιστικά κόλπα της κυρίας δημάρχου.

Πιστεύουμε ότι η πραγματική απειλή για την εντός των τειχών πόλη είναι ο κίνδυνος οριστικής μετατροπής της σε ένα open mall με κέντρα διασκέδασης, αλυσίδες καταστημάτων, ακριβά εστιατόρια, must εκκλησίες για γάμους και δήθεν πολιτιστικά κέντρα (τα οποία λειτουργούν περισσότερο ως κράχτες μιας ελίτ πελατείας παρά ως πολιτιστικά φυτώρια). **Η αλήθεια είναι ότι οι μετανάστες έδωσαν ξανά ζωή στην πόλη μας μετά από δεκαετίες εγκατάλειψης. Ζωντάνεψαν τα σχολεία και τις γειτονιές της.**

Αναγκάζονται, είναι γεγονός, να ζουν σε δύσκολες συνθήκες, συχνά στριμωγμένοι πολλοί μαζί σε μικρά διαμερίσματα. Αυτό συμβαίνει, κυρίως, γιατί είναι θύματα οικονομικής εκμετάλλευσης. Είναι αυτός όμως λόγος να τεθούν υπό διωγμό; Ξεχάσαμε ότι πολλοί από μας ζήσαμε σπιλακομένοι στα διαμερίσματα των προσφυγικών συνοικισμών για πολλά χρόνια; Μήπως οι παππούδες μας στα χωριά, αλλά και στις πόλεις είχαν περισσότερα από δύο δωμάτια για να ζήσουν αυτοί και οι πολυπληθείς οικογένειες τους;

Και εν πάση περιπτώσει, αν είναι απαράδεκτο στην εποχή μας να ζεις σε τέτοιες συνθήκες, ποιες πολιτικές ανέπτυξε η αριστερή κυρία Μαύρου προς όφελος των χαμηλά αμειβομένων συμπολιτών μας ώστε να μπορέσουν να ζουν καλύτερα; Διότι η λογική "ζουν σε κακές συνθήκες άρα να φύγουν" δεν είναι λογική. Τουλάχιστον όχι αριστερή.

Η αστυνομοκρατία που επιχειρείται δεν θα κρύψει τα πραγματικά προβλήματα ούτε θα αμβλύνει τις αντιθέσεις που οξύνονται λόγο της κρίσης. Η υιοθέτηση μοντέλων κοινωνικού ελέγχου ανάλογων με αυτά που εφαρμόζονται και στις άλλες δυτικές πόλεις με συστήματα παρακολούθησης, καταστολής και κοινωνικού αποκλεισμού των ασθενεστέρων, φανερώνουν τις πραγματικές προθέσεις των κρατούντων. Θα μας βρουν απέναντι.

Απαίτηση μας είναι ζήσουμε σε μια πόλη ανθρώπινη και όχι σε ένα ακριβό σούπερμαρκετ.

www.falies3.wordpress.com

ΦΑΛΙΕΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑmeDIA

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Φυλλάδια, Φάλιες, Ελευθεριακό Δίκτυο στην Πόλη (Ομάδα), Δημόσιοι Χώροι, Δεκαετία 2000-2009, 2009, Λευκωσία (νότια), Λευκωσία

Οι ήττες μας τα τελευταία τεσσεράμισι χρόνια (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Νοέμβρη του 2012 στο blog νεκατώματα. Αναδημοσιεύτηκε επίσης στο anarkismo.net, με την συγκεκριμένη εκδοχή να κυκλοφορεί μετέπειτα ηλεκτρονικά και ως αρχείο PDF (άγνωστης προέλευσης).

Περιεχόμενο

Οι ήττες μας τα τελευταία τεσσεράμισι χρόνια

Η εκλογή Χριστόφια το 2008 παρά το ότι δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιας ουσιαστικά αριστερής στροφής στην ε/κ κοινότητα, ανάλογης πχ με αυτή στην τ/κ κοινότητα το 2003, αναμφίβολα μάς δημιούργησε προσδοκίες και αναπτέρωσε τις ελπίδες μας για διάφορα ζητήματα. Δεν είχαμε βέβαια καμιά ψευδαίσθηση καθότι γνωρίζαμε καλά τα όρια και της αστικής δημοκρατίας και του προοδευτισμού του ΑΚΕΛ. Αλλά ταυτόχρονα και παρόλα αυτά ξέραμε ότι μπορούσαμε πλέον να διεξάγουμε τους αγώνες μας σε ένα ευνοϊκότερο πλαίσιο και νιώσαμε αρχικά αλλά και κατά καιρούς ένα φρέσκο πολιτικό αέρα, έστω απλώς στο επίπεδο της δημόσιας ρητορικής και του συμβολισμού. Τεσσεράμισι χρόνια μετά, μετά από απανωτές ήττες σε διάφορα επίπεδα και θέματα, με τη χώρα όχι απλά πιο διχοτομημένη και πιο συντηρητική από πριν, αλλά πλέον και στο παραπέντε της φτωχοποίησης και της υποτέλειας, οφείλουμε τουλάχιστον μια ανασκόπηση.

Η πρώτη μάχη την οποία δώσαμε με όλες μας τις δυνάμεις με συμμάχους αρκετούς ΑΚΕΛικούς, φιλελεύθερους και εκσυγχρονιστές και με πολλές αξιώσεις ήταν αυτή της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης. Στο κάτω κάτω δεν ζητούσαμε και το φεγγάρι – μια ανθρωποκεντρική και κοσμική παιδεία στα πρότυπα του ευρωπαϊκού διαφωτισμού διεκδικούσαμε μακριά από τον υφιστάμενο εθνοκεντρικό σκοταδισμό. Οι εθνικιστές όμως, σε συμμαχία με την εκκλησία και αξιοποιώντας τον βαθύ συντηρητισμό της ελληνοκυπριακής κοινωνίας, κατάφεραν να εξουδετερώσουν την προσπάθεια εν τη γενέσει της. Με σημαία τον κίνδυνο του “αφελληνισμού” οδήγησαν τα κόμματα της δεξιάς και της κεντροδεξιάς και τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών σε ένα αγώνα “εθνικής ταυτότητας” και “εθνικής ιστορίας” περιθωριοποιώντας τις δυναμικές, φιλελεύθερες και εκσυγχρονιστικές φωνές. Στην αριστερή όχθη οι ριζοσπάστες ήμασταν λίγοι και με λιγοστή πρόσβαση στη δημόσια σφαίρα – οι ΑΚΕΛικοί είχαν προτεραιότητα την συναίνεση και πολύ γρήγορα υποχώρησαν και παραιτήθηκαν από την όποια διεκδίκηση φιλοσοφικού επαναπροσανατολισμού, αρκούμενοι σε κάποιες επί μέρους τεχνικές αλλαγές.

Η αποτυχία στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση ήταν πλήρης – και ήταν ήδη φανερό από το τέλος του 2009 ότι ούτε η επανένωση της χώρας θα μπορούσε να προχωρήσει γιατί αυτή εξ ορισμού έπρεπε να βασιστεί σε μια επιτυχή ρήξη με τον εθνικισμό, ο οποίος φαινόταν ήδη να αναβιώνει πατώντας και πάνω στη νίκη του στη μάχη της παιδείας, ενώ εξόφθαλμη ήταν πλέον και η απουσία ενός, αποφασισμένου να αγωνιστεί και έτοιμου να συγκρουστεί, μαζικού φορέα. Το ΑΚΕΛ στο κυπριακό φάνηκε ανεπαρκές, αδύνατο και απρόθυμο να διορθώσει το έγκλημα που διέπραξε το 2003-2004, παρά το ότι σε επίπεδο συνομιλιών αλλά και κυβερνητικής ρητορικής σημειώθηκε σημαντική

πρόοδος. Το άνοιγμα της Λήδρας, η γενική ευφορία του 2008 και η στήριξη σημαντικής μερίδας των φιλελευθέρων-εκσυγχρονιστών μέχρι και τις αρχές του 2010 αντί να αποτελέσουν εφαλτήριο για μια τεράστια εκστρατεία ανατροπής της διχοτομικής συνείδησης που εμπεδωνόταν τότε στην ε/κ κοινότητα και προετοιμασίας της κοινής γνώμης για την επανένωση μέσα από την δημιουργία κλίματος λύσης παράλληλα με τις συνομιλίες, το ΑΚΕΛ άφησε περίπου τα πράματα να πάρουν το δρόμο τους και τους απορριπτικούς να επιβληθούν κατά κράτος στη δημόσια σφαίρα. Επικοινωνιακά πάντα στην άμυνα – η ομοσπονδία οδυνηρή υποχώρηση, η παραμονή κάποιων εποίκων και η εκ περιτροπής προεδρία κληρονομιά προηγούμενων προέδρων κλπ – και αυτή η άμυνα αναποτελεσματική μάλιστα. Ούτε καν τη σημαντική συμφωνία Χριστόφια – Ταλάτ στο συνταγματικό με τη διασταυρούμενη ψήφο το 2009 δεν κατόρθωσε να υπερασπιστεί το ΑΚΕΛ, ενώ το διαφαινόμενο αδιέξοδο εξανέμισε όχι μόνο την ελπίδα αλλά και όσους κεντροδεξιούς πίστεψαν ότι θα μπορούσε να προχωρήσει η επανένωση. Μείναμε μερικές εκατοντάδες ριζοσπάστες αριστεροί και εναλλακτικοί να φωνάζουμε για την επανένωση ως άμεσα πραγματοποιήσιμο στόχο και όχι ως ένα τυπικό ευχολόγιο σε στημένες φιέστες, μέχρι που και εμείς ήδη από το 2011 φαινόμασταν τραγικά ονειροπαρμένοι. Ακόμα και τα μεγάλα συλλαλητήρια των τ/κ στις αρχές του 2011, η τελευταία κραυγή μιας κοινότητας υπό αφομοίωση και το τελευταίο παράθυρο της προοπτικής για ομοσπονδιακή επανένωση που κράτησαν ανοιχτό οι τ/κ, έκλεισε αδιάφορα από τον αέρα…

Και πριν προλάβουμε καν να αναλογιστούμε το θάψιμο της ομοσπονδιακής λύσης του κυπριακού, με αυξημένη ταχύτητα επιδεινώνεται η οικονομική κατάσταση και αυξάνεται η συχνότητα και η ένταση των ρατσιστικών υστεριών. Καπάκι οι μεγαλοϊδεάτικες φαντασιώσεις με το φυσικό αέριο και τη συμμαχία με το Ισραήλ και πριν προλάβουμε να προβληματιστούμε ενδεχομένως και για τον πιθανό ρόλο των αναθυμιάσεων του φυσικού αερίου στο ΟΧΙ της πλειοψηφίας της ε/κ πολιτικής ελίτ και τους υπολογισμούς της το 2004, έρχεται το Μαρί. Όπου αναδύεται σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια η μικροαστική αθλιότητα που τελετουργικά ενώνει ολόκληρο το πολιτικό φάσμα από την άκρα δεξιά μέχρι τους προοδευτικούς φιλελεύθερους και τους απολιτίκ σε ένα αντι-αριστερό ντελίριο. Από την άμυνα στο πεδίο των πολιτικών θέσεων περάσαμε πλέον σε μια άμυνα για την ταυτότητά μας και τα αυτονόητα. Ήταν δύσκολοι οι μήνες του καλοκαιριού του 2011 – καθώς φάνηκαν από τη μια οι αδυναμίες μας και από την άλλη οι εφεδρείες της δεξιάς. Που μπορεί να μην κατάφεραν να συντρίψουν την αριστερά συνολικά, αλλά κατάφεραν να οδηγήσουν το ΑΚΕΛ σε μια νέα και πιο ουσιαστική υποχώρηση από όλες τις προηγούμενες και να βάλουν το πλαίσιο για τα ζητήματα της οικονομίας.

Ήδη από το τέλος του 2011 εισήλθαμε στην περίοδο της λιτότητας και της πτώσης του βιοτικού επιπέδου. Ο Δεκέμβρης του 2011 ήταν ουσιαστικά μια εικόνα από το μέλλον – πολλαπλά αποκαλυπτικός τουλάχιστον σε όσους είχαν τα μάτια τους ανοιχτά και μπορούσαν να αναγνώσουν τα δεδομένα και να αντιληφθούν τις προεκτάσεις τους. Πρώτα πρώτα φάνηκε η επικοινωνιακή δύναμη του κεφαλαίου μέσα από το βαθμό στον οποίο κατάφερνε να ελέγχει και να διαμορφώνει την κοινή γνώμη. Η συγκάλυψη του τραπεζικού σκανδάλου και η εστίαση στο δήθεν σπάταλο κράτος και τη στοχοποίηση των μισθωτών του δημοσίου είχε σχεδόν απόλυτη επιτυχία. Έπειτα φάνηκαν τα όρια και των συνδικάτων αλλά και του ΑΚΕΛ – έλειπε το σχέδιο, η αποφασιστικότητα, η ανάλυση, η διάθεση για ουσιαστική αντίσταση. Πίσω από τις συνδικαλιστικές ρητορικές υπεράσπισης των κεκτημένων, τις προειδοποιήσεις για δήθεν εργατική αναταραχή, η απροθυμία των συνδικάτων να διεξάγουν αγώνα και η γενικότερη αδυναμία τους ήταν πλέον εμφανέστατη στην κοινωνία και φυσικά στο κεφάλαιο και τους εκπροσώπους του στη βουλή. Το ΑΚΕΛ ανέστειλε την πολιτική καθυστέρησης της λιτότητας και με αιχμή του δόρατος τον σοσιαλδημοκράτη Καζαμία έδειξε ότι όταν χρειαζόταν, δεν είχε τίποτα να ζηλέψει από τα κεντρώα και κεντροαριστερά κόμματα της Ευρώπης, ούτε ως προς την εξυπηρέτηση της αστικής τάξης ούτε ως προς την διαχείριση της δυσαρέσκειας στην κοινωνία αλλά και εντός του. Η ριζοσπαστική αριστερά φάνηκε και πάλι μικρή, ανοργάνωτη και ανέτοιμη να παρέμβει σε μια σημαντική συγκυρία.

Έτσι φτάσαμε στο 2012 με τους συσχετισμούς απόλυτα αρνητικούς σχεδόν σε όλα τα επίπεδα. Το ΑΚΕΛ βέβαια προσπάθησε να συνεχίσει την πολιτική καθυστέρησης της λιτότητας, τα συνδικάτα έκαναν μερικές απεργίες (που το τελευταίο διάστημα είναι βασικά διεκδικήσεις δεδουλευμένων) και η ριζοσπαστική αριστερά κάποια οργανωτικά βήματα για να μπορέσει να παρεμβαίνει πιο αποφασιστικά, τουλάχιστο στη δημόσια σφαίρα. Οι ευθύνες των τραπεζών βγήκαν πλέον στη φόρα και ο Ορφανίδης είναι πλέον στη συνείδηση της πλειοψηφίας ένοχος. Αλλά δεν υπήρξε καμιά αναστροφή του κλίματος και δεν φάνηκε καμιά πιθανότητα ανατροπής. Εν τω μεταξύ η σφαγή στον ιδιωτικό τομέα προχωρά ακάθεκτη με τις απολύσεις να πολλαπλασιάζονται, τους μισθούς να ψαλιδίζονται, τα κεκτημένα ωφελήματα όπως πχ οι εργοδοτικές συνεισφορές στα ταμεία πρόνοιας, το ταμείο ευημερίας, οι 13οι κλπ να κόβονται. Τα συνδικάτα είναι πλέον σε οριακό σημείο καθώς βρίσκονται συνεχώς προ τετελεσμένων και προσπαθούν στην καλύτερη περίπτωση να περισώσουν ένα μικρό μέρος από αυτά που χάνονται, στη χειρότερη απλά παρηγορούν τους εργαζόμενους και τους συμβουλεύουν να κάνουν οικονομίες. Χωρίς τη βούληση και χωρίς τη δυνατότητα να αντιδράσουν απλά θρηνούν το τέλος της εποχής του “κοινωνικού διαλόγου” και ζητούν από τους εργοδότες να “επιδείξουν αυτοσυγκράτηση”.

Το Μνημόνιο λιτότητας και υποτέλειας που θα υπογραφεί προσεχώς και η εφαρμογή του που θα ακολουθήσει, σηματοδοτεί βέβαια το πέρασμα σε μια άλλη εποχή – οι συνέπειες του θα είναι μεσοπρόθεσμα αν όχι άμεσα, συντριπτικές για την κοινωνία και το βιοτικό επίπεδο των κατοίκων της Κύπρου. Το μεγάλο ψαλίδισμα στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, με το οποίο ξεκινά ο νέος κύκλος υποτίμησης της εργασίας και η μοιρολατρική αδράνεια με την οποία η κοινωνία το αποδέχεται φοβισμένη, είναι μόνο η αρχή. Κάποιοι θα πουν ότι μπροστά στις τόσο δραματικές εξελίξεις που θα ακολουθήσουν, τα ζητήματα των προηγούμενων χρόνων που αναφέρω εδώ σε λίγο θα φαίνονται ασήμαντα. Και κάποιοι θα πουν ότι τα μεγέθη και η παγκοσμιότητα τα καθιστούν λεπτομέρειες. Σύμφωνοι – όμως στο βαθμό που εμπλεκόμαστε ως δρώντες της ιστορίας μας, οι χτεσινές μας ήττες διαμορφώνουν τις συνθήκες που βρίσκουμε μπροστά μας σήμερα και ορίζουν το γήπεδο στο οποίο θα παίξουμε αύριο.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, νεκατώματα (Ιστοσελίδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2012, Απροσδιόριστη Τοποθεσία, ΑΚΕΛ, Διακυβέρνηση ΑΚΕΛ 2008-2013, μνημόνιο λιτότητας 2012-2013

Ο δρόμος για τη συσπείρωση της ριζοσπαστικής αριστεράς (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Νοέμβρη του 2011 στην ηλεκτρονική σελίδα της Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση (ΕΡΑΣ).

Περιεχόμενο

Δευτέρα, 7 Νοεμβρίου 2011

Ο δρόμος για τη συσπείρωση της ριζοσπαστικής αριστεράς

Ι. Η πολιτική αναγκαιότητα συντονισμένης οργάνωσης και δράσης της πέραν του ΑΚΕΛ αριστεράς

Η κυπριακή αριστερά βρίσκεται σήμερα εγκλωβισμένη σε κόμματα που δεν μπορούν να αντεπεξέλθουν στις ανάγκες του κινήματος. Η ΕΔΕΚ έχει εκφυλιστεί σε ένα σωβινιστικό σχήμα με φραστικη μόνο σύνδεση με το σοσιαλισμό και μια ηγεσία που αντιλαμβάνεται την πολιτική σαν παιγνίδι εξουσίας για προσωπική ανέλιξη. Το ΑΚΕΛ δεν έχει ούτε τη διάθεση ούτε την ικανότητα να συγκρουστεί με την επικρατούσα ιδεολογία του νεοφιλελευθερισμού και της εθνικής προσέγγισης στο κυπριακό με αποτέλεσμα να προσπαθεί να εφαρμόσει τις πολιτικές που επιβάλλει το γενικότερο κλίμα σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Η αδυναμία του καπιταλισμού, ιδιαίτερα μετα το 2008, να προσφέρει ευημερία στους πολίτες-του και η έλλειψη ορατης προοπτικής βελτίωσης για το μέλλον έχει ανοίξει μια νέα περίοδο προβληματισμου και αναταραχής σε παγκόσμιο επίπεδο. Η Αραβική Άνοιξη, οι κινητοποιήσεις στη Ευρώπη, τις ΗΠΑ και σε όλο τον κόσμο είναι προπομποί κοσμογονικών γεγονότων που θα χαρακτηρίσουν την επόμενη περίοδο. Για την ώρα αυτο το ξύπνημα των μαζών παραμένει αστόχευτο και περιστασιακό με αβέβαιο μέλλον. Η πορεία που θα ακολουθήσει θα εξαρτηθεί από την ικανότητα της αριστεράς να δώσει προοπτικές και να το αποσπάσει από τα επικίνδυνα στοιχεία αντίδρασης που περιέχει.

Η οικονομική κρίση επιταχύνει την οικολογική καταστροφή. Ενώ το φαινόμενο του θερμοκηπίου γίνεται όλο και πιο απειλητικό, οι κανόνες περιβαλλοντικής προστασίας γίνονται πιο χαλαροί ή παρακάμπτονται λόγω άλλων κυβερνητικών προτεραιοτήτων. Η διαχείριση του περιβάλλοντος σήμερα επιβάλλει μια ριζική αλλαγή της σχέσης δημόσιου και ιδιωτικού, τοπικού και εθνικού, εθνικού και παγκόσμιου. Η διαχείριση του περιβάλλοντος για μια βιώσιμη οικονομική παγκόσμια ανάπτυξη είναι πλέον μια τόσο σημαντική συνιστώσα μιας αριστερής πολιτικής, όσο και η υπεράσπιση του κοινωνικού και δημοκρατικού κεκτημένου.

Ιδεολογήματα και πλέγματα εξουσίας του παρελθόντος όπως η πατριαρχία και ο ρατσισμός όχι μόνο δεν φαίνεται να υποχωρούν αλλά μεταμορφώνονται και ενισχύονται. Οι γυναίκες συνεχίζουν να υφίστανται μισθολογικές και άλλες διακρίσεις στην εργασία με μεγάλες πλειοψηφίες να σπρώχνονται

σε “γυναικεία επαγγέλματα” χαμηλότερου στάτους και απολαβών αναπαράγοντας έτσι τους έμφυλους διαχωρισμούς και ανισότητες στις οποίες υπόκεινται και στον ιδιωτικό οικογενειακό χώρο και γενικότερα στην δημόσια ζωή.

Οι μετανάστες τυγχάνουν ακόμα μεγαλύτερης οικονομικής εκμετάλλευσης σε εργασιακό επίπεδο συχνά αποδεχόμενοι εξευτελιστικούς μισθούς, αλλά και αυταρχικές συμπεριφορές ενώ βιώνουν παράλληλα πολλές φορές θεσμικό και κοινωνικό ρατσισμό καθώς και τον πολιτικό αποκλεισμό από την ζωή της χώρας στην οποία ζουν και εργάζονται.

Η βαθειά κρίση στην Ελλάδα έχει ασφαλώς αίτια στην τυχάρπαστη πολιτική και οικονομική συμπεριφορά του ελληνικού κατεστημένου. Δεν πρέπει ωστόσο να ξεχνούμε πως είναι κύρια απόρροια της παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης και είναι γελοίο να περιμένει κανείς πως η οικονομία της Ελλάδας θα σωθεί με τις περικοπές στους μισθούς και τις συντάξεις. Ούτε και είναι η Ελλάδα η μοναδική χώρα με σοβαρό πρόβλημα. Απλά αποτελεί ίσως τον πιο αδύναμο κρίκο στην αλυσίδα των καπιταλιστικών κρατών που είναι θύματα της παγκόσμιας κατάστασης. Η Ιρλανδία, η Πορτογαλία, η Ισπανία και η Ιταλία αποτελούν χώρες με άμεσο πρόβλημα ενώ ακόμα και οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν φαίνεται να είναι απόλυτα ασφαλείς.

Στην Κύπρο η κρίση δεν είναι σε ελληνικά επίπεδα και το μικρο μέγεθος της οικονομίας ίσως αποδειχτεί σωτήριο για κάποιο διάστημα. Μικρά σχετικά μεγέθη, όπως η αύξηση του τουρισμού λόγω της αστάθειας σε γειτονικές χώρες ή δάνεια από τη Ρωσία, μπορούν να δώσουν ανάσα στην κυπριακή οικονομία, κάτι που δεν είναι εφικτό για μεγαλύτερες οικονομίες. Ωστόσο το μικρο μέγεθος μπορεί να λειτουργήσει και αντίστροφα, όπως η έκρηξη στο Μαρι ή μια πιθανή ένταση με επίκεντρο την έρευνα για εξόρυξη φυσικού αερίου στη θάλασσα. Είναι γι' αυτό που προβλέψεις για την πορεία της κυπριακής οικονομίας πρέπει πάντα να παίρνουν υπόψη αστάθμητους και απρόβλεπτους παράγοντες.

Η διακυβέρνηση της Κύπρου από τον Χριστόφια είχε δυο βασικά καθήκοντα: την επιδίωξη λύσης στο κυπριακό και τη διαχείριση του κυπριακού καπιταλισμού. Δεδομένης της φιλοσοφίας και της πολιτικής προσέγγισης του ΑΚΕΛ, θα ήταν αδύνατο να περιμένει κανείς πως θα μπορούσε να διαχειριστεί την καπιταλιστική οικονομία με πολύ διαφορετικό τρόπο από τη δεξιά. Ιδιαίτερα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης, θα ήταν αδύνατο να μην μετατραπεί σε εργαλείο επιβολής της τρέχουσας νεοφιλελεύθερης φιλοσοφίας περικοπών και λιτότητας. Στις προσπάθειές-της να προτείνει μέτρα προς την κατεύθυνση της φορολόγησης του πλούτου (1% αύξηση στον εταιρικό φόρο, φορολόγηση της μεγάλης ακίνητης ιδιοκτησίας) έμεινε απελπιστικά μόνη. Επίσης το ΑΚΕΛ έμεινε μόνο-του στη στήριξη θεμελιακών κεκτημένων όπως είναι η ΑΤΑ και το όριο αφυπηρέτησης.

Ο Δημήτρης Χριστόφιας ανήλθε στην εξουσία αναλαμβάνοντας την ευθύνη να λύσει το Κυπριακό. Η εκλογή του δημιούργησε ένα κλίμα ευφορίας και στις δύο κοινότητες ενισχυμένης από το γεγονός ότι στην ηγεσία των Τουρκοκυπρίων βρισκόταν ο Μεχμέτ Αλή Ταλάτ του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος. Ο λαός και ο διεθνής παράγοντας ευνοούσαν μια γρήγορη λύση ενώ οι απορριπτικοί και των δύο πλευρών βρέθηκαν στη γωνία. Δυστυχώς οι δύο Αριστεροί ηγέτες όσο βρίσκονταν ταυτόχρονα στην εξουσία δεν επιτάχυναν επαρκώς την πορεία επίλυσης του Κυπριακού παρά τα θετικά βήματα που έγιναν στο πολιτειακό. Σοβαρό ανασταλτικό ρόλο διαδραμάτισε η συμμαχία του ΑΚΕΛ με το ΔΗΚΟ και την ΕΔΕΚ.

Το σκηνικό άρχισε να αλλάζει με την αλλαγή στην τουρκοκυπριακή ηγεσία και την αντικατάσταση του Ταλάτ απο τον Έρογλου. Οι ελπίδες για λύση είχαν πια εξανεμιστεί και μέσα στο νέο κλίμα απαισιοδοξίας οι εθνικιστές άρχισαν να αναθαρρεύουν και να γίνονται πιο επιθετικοί. Ο Αναστασιάδης που είχε ήδη εγκαταλείψει την στάση ανοχής πέρασε σε μια άγρια εθνικιστική αντεπίθεση. Το ΕΛΑΜ άρχισε να γίνεται πιο ορατό και οι θέσεις του, με αιχμή την αντιμεταναστευτική του υστερία, να περνούν ολοένα και περισσότερο στο κύριο ρεύμα του κυπριακού πολιτικού λόγου. Ο αρχιεπίσκοπος ξανάρχισε τη δράση-του σαν η εν δυνάμει κινητήρια

δύναμη της εθνικιστικής αντιπολίτευσης στο παρασκήνιο. Η κρίση κορυφώθηκε με την εκλογή προέδρου της βουλής και την έκρηξη στο Μαρί.

Η απομόνωση του ΑΚΕΛ έχει πια ολοκληρωθεί. Παρα τη συσπείρωση των οπαδών του, βρίσκεται μόνο απέναντι σε μια συντονισμένη επίθεση της δεξιάς. Η ηγεσία του ΑΚΕΛ απέτυχε να συσπειρώσει γύρω της οποιεσδήποτε σοβαρές δυνάμεις πέρα από το χώρο του κόμματος και αποξένωσε πολλούς πιθανούς συμμάχους της. Η στάση της απέναντι σε μικρές αριστερές δυνάμεις και ριζοσπαστικές οργανώσεις ήταν πάντα αμφίσημη. Από τη μια δεχόταν τη στήριξή τους σε κρίσιμες στιγμές (εκλογές, κινητοποιήσεις κλπ.) ενώ από την άλλη τις κρατούσε πάντοτε μακρυά από οποιεσδήποτε διεργασίες και έβλεπε με καχυποψία ή ακόμα υπονόμευε οποιαδήποτε δράση τους.

Οι οργανώσεις και προσωπικότητες της πέραν του ΑΚΕΛ αριστεράς μπόρεσαν κατά διαστήματα να επιδείξουν σημαντική δραστηριότητα, πότε μαζί και πότε ξεχωριστά. Παραδείγματα αυτής της δράσης είναι η καμπάνια για το άνοιγμα της Λήδρας και των άλλων οδοφραγμάτων, η στήριξη των μεταναστών και η αντιφασιστική κινητοποίηση. Ωστόσο απέτυχαν να αρθρώσουν αποτελεσματικό πολιτικό λόγο και να έχουν ουσιαστική συμμετοχή στη διαμόρφωση πολιτικής. Το γεγονός αυτό, πρόσθετα με την ανικανότητα του ΑΚΕΛ να αντιμετωπίσει την αποθρασυμένη δεξιά, οδηγεί σε ανάπτυξη φασιστικών φαινομένων που περικλείουν κινδύνους για ανώμαλες εξελίξεις.

Είναι καιρός να ξεπεράσουμε τον κατακερματισμό των δυνάμεων της αριστεράς και να αποπειραθούμε την ενοποίησή τους σε μια κοινή προσπάθεια αντιμετώπισης των σημερινών καταστάσεων. Είναι καιρός να αποπειραθούμε τη δημιουργία ενός κοινού χώρου συζήτησης και δράσης όπου θα γεννηθούν οι ιδέες, τα οργανωτικά σχήματα και οι δράσεις που θα μπορέσουν να αντιστρέψουν το καταθλιπτικό κλίμα του σήμερα και να οδηγήσουν σε σοβαρή διεκδίκηση της πρωτοπορίας του κινήματος.

II. Οργανωτικές αρχές για το ξεκίνημα της συσπείρωσης της αριστεράς

1. Μπορούμε να κατατάξουμε την κυπριακή αριστερά για σκοπούς ανάλυσης στις πιο κάτω κατηγορίες:

- Τα κόμματα της αριστεράς (ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ)
- Τα συνδικάτα (ΠΕΟ, συντεχνίες ημικρατικών κλπ, παρατάξεις συντεχνιών)
- Τις εξωκοινοβουλευτικές πολιτικές οργανώσεις (Αριστερή Πτέρυγα, Εργατική Δημοκρατία κλπ.)
- Διάφορες μη-κυβερνητικές οργανώσεις με αριστερές καταβολές και απόψεις
- Διάφορες προσωπικότητες της αριστεράς

2. Η ΕΔΕΚ, για την ώρα τουλάχιστον, έχει περάσει στο χώρο του άκρατου εθνικισμού και έχει εγκαταλείψει κάθε προσποίηση για το σοσιαλισμό. Αν και μέσα στο κόμμα υπάρχουν ακόμα σοσιαλιστές που δεν έχουν εγκαταλείψει το όραμα μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, η πολιτική και η συμπεριφορά της ηγεσίας δεν αφήνουν πολλά περιθώρια εμπλοκής ΕΔΕΚιτών σε μια συσπείρωση της αριστεράς. Ωστόσο, δεν θα πρέπει να αποκλειστεί συμμετοχή ατόμων από την ΕΔΕΚ σ' αυτη την προσπάθεια.

3. Το ΑΚΕΛ παρουσιάζει σήμερα μια μοναδική συσπείρωση γύρω από την κυβέρνηση Χριστόφια. Αυτή η συσπείρωση είναι αμυντικού χαρακτήρα και οδηγεί σε εσωστρεφείς και αυτο-απομονωτικές τάσεις. Την ίδια στιγμή, υπάρχει έντονη ανασφάλεια και προβληματισμός για την κατάσταση, κάτι που μπορεί να οδηγήσει πολλά μέλη του κόμματος σε συμμετοχή σε μια ευρύτερη προσπάθεια συσπείρωσης της αριστεράς.

4. Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται ακόμα πιο έντονα μέσα στον ελεγχόμενο απο το ΑΚΕΛ συντεχνιακό χώρο. Τόσο μέσα στο χώρο της ΠΕΟ και τα παρακλάδια-της όσο και μέσα σε αριστερές συντεχνιακές παρατάξεις στην εκπαίδευση και αλλού ο προβληματισμός για την πολιτική λιτότητας που προσπαθεί να επιβάλει η κυβέρνηση Χριστόφια μπορεί να αποτελέσει τη βάση για συμμετοχή σε πιο ριζοσπαστικές δράσεις.

5. Οι εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις της αριστερές παρά τον ριζοσπαστικό τους λόγο, απέτυχαν σε μεγάλο βαθμό να μαζικοποιηθούν και να αποτελέσουν καθοριστικό παράγοντα στις πολιτικές εξελίξεις. Κατά καιρούς, μερικές από αυτές κατάφεραν να έχουν κάποιες μικρές επιτυχίες και να κερδίσουν ευρύτερη συμπάθεια και επιρροή. Χαρακτηριστικό αυτών των οργανώσεων είναι η δυσκολία τους να συνεννοηθούν μεταξύ τους και να συμφωνήσουν σε κοινές δράσεις. Εμπόδιο σ' αυτή την προοπτική αποτελούν οι λεπτομερειακές και έντονες τοποθετήσεις τους σε ευρύ φάσμα θεμάτων και η έλλειψη ανοχής σε διαφορετικές απόψεις και αναλύσεις. Υπάρχει ακόμα έντονη δυσπιστία ανάμεσά τους και έλλειψη εμπιστοσύνης για τις προθέσεις τους.

6. Το τελευταίο διάστημα έχουν δημιουργηθεί διάφορες μη-κυβερνητικές οργανώσεις για εξειδικευμένα θέματα. Πολλές από αυτές έχουν σαφή αριστερή τοποθέτηση και μπορούν να προσφέρουν σημαντικά σε συγκεκριμένους τομείς. Η δυνατότητα εμπλοκής τους όμως σε ευρύτερη πολιτική δουλειά είναι αντικειμενικά περιορισμένη.

7. Τέλος, υπάρχουν πολλές προσωπικότητες της αριστεράς που για τον ένα ή τον άλλο λόγο δεν είναι ενταγμένοι σε κάποια ομάδα ή η ένταξή τους δεν μεταφράζεται σε δράση.

8. Οποιαδήποτε προσπάθεια συσπείρωσης της αριστεράς πρέπει να στοχεύει προοπτικά στη μεγαλύτερη δυνατά ενότητα του χώρου. Είναι φυσικά ανέφικτο να δημιουργηθεί άμεσα ενιαίο κίνημα, αλλά πρέπει οποιαδήποτε δράση να στοχεύει στην ενότητα και να μη δημιουργεί εντάσεις με θέσεις που προκαλούν. Πρέπει να υπάρχει ανοιχτό κάλεσμα συμμετοχής σε όλους και να υπάρχουν διαδικασίες συμμετοχής που να επιτρέπουν την ελεύθερη λειτουργία όσων επιθυμούν να το κάμουν.

9. Η προσπάθεια συσπείρωσης μπορεί να αρχίσει με την υιοθέτηση ενός βασικού αρχικού κειμένου και το άνοιγμα της συζήτησης πάνω σε διάφορα θέματα που θέλουν οι συμμετέχοντες. Η συμμετοχή μπορεί να ξεκινήσει από ένα μικρό αριθμό επιλεγμένων ατόμων που θα διαμορφώσουν και θα αποδεχτούν το βασικό κείμενο. Από κει και πέρα, η συμμετοχή θα είναι ελεύθερη για όσους συμφωνούν με το κείμενο.

10. Η συζήτηση μπορεί να γίνεται διαδικτυακά και οι αποφάσεις μπορούν να παίρνονται με απλές διαδικασίες χωρίς κατανάγκην να δεσμεύουν κανένα. Αυτές οι διαδικασίες μπορούν να παίρνουν διάφορες μορφές:

- Τοποθετήσεις στο διαδίκτυο που δεν αμφισβητούνται μπορούν να ισχύουν μέχρι να αμφισβητηθούν
- Μια συντονιστική επιτροπή μπορεί να διαμορφώνει τελικά κείμενα αφού πάρει υπόψη τις διάφορες απόψεις που εκφράζονται
- Ψηφοφορίες στο διαδίκτυο όπου υπάρχουν ασυμβίβαστες απόψεις
- Συνελεύσεις μελών που να αποφασίζουν σε πιο σοβαρά θέματα.

11. Η αρχή της μη-δέσμευσης μπορεί φαινομενικά να δυσκολεύει τη δράση αλλά δημιουργεί τις συνθήκες για ανάπτυξη της εμπιστοσύνης ανάμεσα στους συμμετέχοντες και δίνει τη δυνατότητα δράσης ακόμα και όταν δεν υπάρχει ομοφωνία. Όσο αναπτύσσεται η συζήτηση, όσο συγκλίνουν οι απόψεις των συμμετεχόντων τόσο πιο αποτελεσματική θα γίνεται και η δράση τους. Αν αυτό δεν γίνει δυνατόν, δεν μπορεί να επιβιώσει οποιαδήποτε προσπάθεια.

III. Εισηγήσεις για τα πρώτα βήματα

1. Επιλογή αντιπροσωπευτικής καθοδηγητικής επιτροπής. Η επιτροπή μπορεί να αποτελείται από μικρο αριθμό μελών και θα μπορεί να εμπλουτίζεται με περισσότερα άτομα όταν κρίνεται σκόπιμο για την καλύτερη λειτουργία-της

2. Ορισμός επιτροπής διαδικτύου. Η επιτροπή θα είναι μικρή, ένα ως τρία μέλη, και θα διαχειρίζεται τη διαδικτυακή παρουσία της προσπάθειας.

3. Επιλογή της ιδρυτικής ομάδας μελών. Ο αριθμός των αρχικών μελών μπορεί να είναι μικρός ή μεγάλος ανάλογα με τη δυνατότητα να πλησιαστούν και να πειστούν να συμμετέχουν σημαντικά στελέχη του αριστερού χώρου. Στόχος δεν πρέπει να είναι οι μεγάλοι αριθμοί, αλλά η όσο καλύτερη αντιπροσωπευτικότητα της προσπάθειας.

4. Δημιουργία ταμείου και ορισμός οικονομικής συνδρομής. Ορισμός ταμία και καθορισμός μεθόδων χρηματοδότησης της προσπάθειας.

5. Προγραμματισμός μιας πρώτης συνέλευσης σε ένα μήνα.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, ΕΡΑΣ (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, ΑΚΕΛ, Δεκαετία 2010-2019, 2011, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Το ΑΚΕΛ μπροστά στο Μνημόνιο: μια αριστερή διακυβέρνηση σε πορεία υποχωρήσεων, απογοητεύσεων και δακρύων. (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Δεκέμβρη του 2012 στην ηλεκτρονική σελίδα της Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση (ΕΡΑΣ).

Περιεχόμενο

14 Δεκ 2012

Το ΑΚΕΛ μπροστά στο Μνημόνιο: μια αριστερή διακυβέρνηση σε πορεία υποχωρήσεων, απογοητεύσεων και δακρύων. Του Χρήστου Τσέλιου

Η τελική συμφωνία κυβέρνησης - τρόικας σχετικά με τους όρους δανεισμού της κυπριακής δημοκρατίας για την κάλυψη των αναγκών ανακεφαλαιοποίησης των κυπριακών τραπεζών και του δημοσιονομικού ελλείμματος της κυβέρνησης, σήμανε και τους τίτλους τέλους ενός συνεχιζόμενου δράματος εβδομάδων για την επιτυχή ή μη κατάληξη των διαπραγματεύσεων.

Σε συνθήκες κορύφωσης της πολιτικής πίεσης από το σύνολο του υπόλοιπου πολιτικού φάσματος προς το ΑΚΕΛ και μια ενορχηστρωμένη από τα ΜΜΕ και την ντόπια οικονομική ολιγαρχία καλλιέργεια ενός ασφυκτικού κλίματος μιας αιωρούμενης απειλής άτακτης και γενικευμένης χρεοκοπίας του κυπριακού κράτους, η κυβέρνηση Χριστόφια ακολουθεί και αυτή με τη σειρά της ένα γνώριμο, αν και καταστροφικό για την κοινωνία δρόμο.

Όπως και όλες οι υπόλοιπες κυβερνήσεις του ευρωπαϊκού νότου, η κυβέρνηση Χριστόφια καλείται να απαντήσει στο πρόβλημα διαχείρισης της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης -όπως αυτή εξελίσσεται τα τελευταία 4 χρόνια ,αλλά και ξεδιπλώνεται πάνω στις επιμέρους ιδιαιτερότητες της οικονομίας κάθε χώρας- ακολουθώντας πιστά το δόγμα μιας οικουμενικά κυρίαρχης νεοφιλελεύθερης διακυβέρνησης που προστάζει τη μεταφορά του βάρους της κρίσης στην κοινωνία και πρωτίστως στον κόσμο της μισθωτής εργασίας.

Το τι θα επακολουθήσει είναι λίγο πολύ αναμενόμενο. Η αναχρηματοδότηση των τραπεζών με χρήματα των φορολογουμένων θα εξαϋλωθεί αυτομάτως ως λογιστικό υπόλοιπο. Διοχέτευση ρευστού από τις τράπεζες προς την αγορά ασφαλώς και δεν θα υπάρξει (αυτά είναι παραμύθια για μικρά παιδιά ..), ενώ απεναντίας η εφαρμογή του μνημονίου μαζί με την περιστολή δημόσιων επενδύσεων και κοινωνικών δαπανών θα σημάνει τον εγκλωβισμό της κυπριακής οικονομίας σε ένα καθοδικό σπιράλ ύφεσης όπου η αναμενόμενη νέα κάμψη της οικονομικής δραστηριότητας θα διευρύνει τα δημόσια ελλείμματα θα εντείνει τον οικονομικό ανταγωνισμό και την συγκεντροποίηση κεφαλαίων, ενώ παράλληλα θα επιταχύνει την απόσυρση κεφαλαίων από παραγωγικές επενδύσεις προς το σταθερό χρηματοπιστωτικό περιβάλλον άλλων φορολογικών παραδείσων. Τι θα μείνει πίσω

λοιπόν;

Πολύ πριν από την τελική νομοθετική ρύθμιση της συμφωνίας της κυβέρνησης με την τρόικα από την πρώτη κιόλας στιγμή που έγινε αντιληπτή η έκθεση της κυπριακής οικονομίας στην παγκόσμια χρηματιστηριακή κρίση, είδαμε τους “αόρατους” μηχανισμούς αυτορύθμισης της ελεύθερης αγοράς να λειτουργούν μέσα στο νέο οικονομικό περιβάλλον του νησιού. Η διεύρυνση της ανεργίας, η ολοένα και μεγαλύτερη πίεση στους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες για μειώσεις μισθών, απλήρωτη υπερωριακή εργασία, κατάργηση του 13ου και της ΑΤΑ, περιστολή εργατικών δικαιωμάτων και των ευρύτερων συλλογικών ρυθμίσεων έλαβε χώρα για την τεράστια πλειοψηφία των μισθωτών εργαζόμενων (που απασχολούνται στον ιδιωτικό τομέα) πολύ πριν από οποιαδήποτε συμφωνία της κυβέρνησης με την τρόικα Οι διαπραγματεύσεις που ακολούθησαν μεταξύ των λεγόμενων κοινωνικών εταίρων, και ιδίως μεταξύ των συντεχνιών και του κράτους για την τελική διαμόρφωση των αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, ήρθαν για να επικυρώσουν την έκταση των αλλαγών που είχαν ήδη λάβει χώρα μέσα στην κυπριακή αγορά εργασίας, δίνοντας με ένα συμβολικό τρόπο το μήνυμα ενός νέου συσχετισμού κοινωνικών δυνάμεων που μόλις είχε διαμορφωθεί.

Και όλα αυτά, κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη μιας αριστερής κυβέρνησης που με κάθε ευκαιρία διακηρύσσει τη στοχοπροσήλωσή της στα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού, ως ειδοποιό διαφορά του δικού της πολιτικού προσανατολισμού έναντι όλων των υπόλοιπων κομμάτων.

Είναι όμως έτσι τα πράγματα ή μήπως και μεις παρασυρθήκαμε για μια στιγμή από την επικοινωνιακή πολιτική του ΑΚΕΛ; Για να απολογίσουμε τη στάση του ΑΚΕΛ μπροστά σε αυτήν την οικονομική κρίση θα ήταν ίσως καλύτερα εάν φέρναμε στο νου μας μια δύο χαρακτηριστικές αποκρίσεις του κόμματος μέσα σε αυτήν περίοδο.

Να θυμίσουμε καταρχήν πως για μια μεγάλη περίοδο από τη στιγμή που άρχισε να γίνεται λόγος για την έκθεση των κυπριακών τραπεζών στο ελληνικό χρέος, το ΑΚΕΛ, από τη θέση της κυβέρνησης, δεν φρόντιζε για τίποτα άλλο παρά για να καθησυχάζει τον εργαζόμενο κόσμο της Κύπρου για την θωράκιση της κυπριακής οικονομίας, τη δυνατότητα του κράτους να εγγυηθεί την επανασταθεροποίηση του τραπεζικού συστήματος, την ιδιομορφία της περίπτωσης της Κύπρου από την περίπτωση της Ελλάδος (και επομένως την αποσύνδεση του κυπριακού προβλήματος από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση) και την αισιοδοξία του για το αποτέλεσμα των κυοφορούμενων ευρωπαϊκών διαπραγματεύσεων που θα ρύθμιζαν συνολικά την κρίση χρέους.

Αυτό που θα έπρεπε να προβληματίζει κάθε αριστερό και αριστερή συντρόφισσα, εντός και εκτός ΑΚΕΛ, στις τοποθετήσεις του ΑΚΕΛ εκείνη την εποχή, δεν ήταν μόνο μια μονοδιάστατη και επικοινωνιακού τύπου διαχείριση της κρίσης (δηλώσεις για τον καθησυχασμό δήθεν των διεθνών αγορών, την τόνωση της αυτοπεποίθησης της εγχώριας αγοράς και άλλα τέτοια φαιδρά), όσο η απουσία μιας οποιασδήποτε σύνδεσης της ασκούμενης κυβερνητικής πολιτικής με την προσπάθεια θωράκισης των εργατικών και κοινωνικών κατακτήσεων του κυπριακού λαού μπροστά στα άγρια ταξικά ένστικτα της κυπριακής ολιγαρχίας, που από την μεριά της προετοίμαζε ήδη για λογαριασμό της, τους όρους έπιβολής ενός νέου κοινωνικού συμβολαίου στην κυπριακή κοινωνία.

Το ΑΚΕΛ αντί να υπερασπιστεί την εργατική τάξη και τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα που βρέθηκαν εξ’ αρχής στο στόχαστρο του κεφαλαίου (με τη δύναμη της οργάνωσής του και τη μαζικότητά του, τη δικτύωση των μαζικών οργανώσεών του μέσα στην κοινωνία, τη δράση της ΠΕΟ ως της μεγαλύτερης συντεχνίας εργαζομένων της Κύπρου, τη σύγκρουση της κυβέρνησης με την εργοδοσία, το κυνηγητό της φοροδιαφυγής, των φοροαπαλλαγών, της μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας κτλ κτλ) προτίμησε αντ’ αυτού να κυνηγάει ρώσικα δάνεια στη θάλασσα του εφησυχασμού.

Επέτρεψε για τον εαυτό του την ευκολία μιας τόσο χυδαία απλουστευτικής όσο και λανθασμένης

θεώρησης της κυπριακής κρίσης. Η κρίση χρέους της χώρας παρουσιάστηκε ως λογιστική άσκηση εύρεσης του κατάλληλου δανειστή στη διαπλοκή της με ένα προεκλογικό παιχνίδι εντυπώσεων για τον ευρύτερο γεωπολιτικό προσανατολισμό της κυβέρνησης του ΑΚΕΛ έναντι των ανθυποψηφίων του.

Αντί να κατανοήσει την κρίση χρέους ως ένα μηχανισμό διεύρυνσης των περιφερειακών ανισοτήτων που γεννά ο ίδιος ο χαρακτήρας μιας ανισομερούς και συνδυασμένης ανάπτυξης των ανεπτυγμένων δυτικοευρωπαικών οικονομιών στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, το ΑΚΕΛ προτίμησε απλώς να στοιχηματίσει σε μια τρίπλα που φαντάστηκε πως θα μπορούσε να κάνει στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στο τέλος βέβαια -είτε η ηγεσία του κόμματος το καταλάβαινε εξ’ αρχής και σκοπίμως παραπλανούσε την κυπριακή κοινή γνώμη, είτε πράγματι το αγνοούσε- η Κύπρος (παρά τη μικρή της συνεισφορά στο ευρωπαϊκό ΑΕΠ), δεν θα μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση στο χάρτη μιας νέας παγκόσμιας οικονομικής αρχιτεκτονικής που θα διαμόρφωσαν οι παγκόσμιες οικονομικές ελίτ ως απάντηση στην δομική κρίση του καπιταλισμού. Η δική της μοίρα βρέθηκε σε μεγάλο βαθμό επικαθορισμένη από τους συσχετισμούς δύναμης που διαμορφώνονταν εντός της ΕΕ και το πολιτικό σχέδιο εξόδου από την κρίση που σε συντονισμό οι άρχουσες τάξης της Ευρώπης θα υιοθετούσαν υπό την ηγεμονία των πιο δυναμικών τμημάτων του ευρωπαϊκού κεφαλαίου (συμπεριλαμβανομένου βεβαίως μερίδας του ελληνοκυπριακού κεφαλαίου). Μέσα σε αυτήν την νέα αναδιάταξη παγκόσμιων δυνάμεων, Ρωσία και ΕΕ συνέχισαν να στέκονταν από την ίδια μεριά.

Όταν λοιπόν τα μεγάλα παιχνίδια της γεωπολιτικής μάς τέλειωσαν, σειρά τότε πήρε ο πρώην τραπεζίτης, Αθ. Ορφανίδης, που ως απο μηχανής θεός, βρέθηκε στο διασταύρωμα των αντιπολιτευτικών πυρών μεταξύ ΑΚΕΛ και ΔΗΣΥ/ΔΗΚΟ για να χρεωθεί, λίγο πολύ, αυτός την κρίση της κυπριακής οικονομίας.

Το ΑΚΕΛ, προκειμένου να αποσιωπήσει της δικές του ευθύνες για το γεγονός πως το ίδιο παραδίδει τον κυπριακό λαό στην κόλαση των μνημονίων, θα υπερασπιστεί μια ερμηνεία της κρίσης σύμφωνα με το οποία υπεύθυνος για τον κλονισμό του οικοδομήματος επί του οποίου στηρίχθηκε η μεταπολεμική οικονομική ανάκαμψη της Κύπρου ήταν κυρίαρχα ο πρώην διοικητής της κεντρικής τράπεζας, που επιδεικνύοντας, σύμφωνα με την κυβέρνηση, μια πρωτοφανώς αυτοκαταστροφική συμπεριφορά, απείλησε με τις παραλήψεις και τα λάθη του, τη βιωσιμότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος της Κύπρου.

Με αυτόν τον τρόπο η ηγεσία του κόμματος θα επιχειρήσει να διαχωρίσει την περίπτωση της Κύπρου από την κρίση χρέους όλου του υπόλοιπου ευρωπαϊκού νότου και ακολούθως να χρεώσει τις εξελίξεις που θα ακολουθήσουν στις προσωπικές ευθύνες ενός “κακού” και “αντιεπαγγελματία” τραπεζίτη. Σύμφωνα με αυτήν την συλλογιστική, η κυπριακή κρίση είναι μάλλον το αποτέλεσμα μιας λανθασμένης και ηθικά καταδικαστέας μεν, ατυχούς παρόλα αυτά, πολιτικής των κυπριακών τραπεζών. Επακόλουθο μιας δίχως σύνεσης δίψας εγχώριων χρηματιστηριακών κύκλων για το κυνήγι υπεραποδόσεων τραπεζικών προϊόντων που πρόσφερε η διεθνής αγορά.

Με αυτό το τρόπο θεμελιώδεις επιλογές του ελληνοκυπριακού χρηματιστηριακού κεφαλαίου σχετικά με τη στρατηγική της οικονομικής του επέκτασης μια ολόκληρη προηγούμενη περίοδο θα αποσιωπηθούν. Το μοντέλο της οικονομικής ανάπτυξης των τελευταίων 30 χρόνων στην Κύπρο θα αποσυνδεθεί από τις κυρίαρχες παγκόσμια, μετά την διεθνή οικονομική κρίση του 74-75, τάσεις επαναθέρμανσης ενός νέου κύκλου επέκτασης της κερδοφορίας του κεφαλαίου βασισμένου σε μια απεριόριστη πιστωτική επέκταση και μια ολοένα και μεγαλύτερη χρηματιστικοποίηση κάθε πτυχής της οικονομίας που με την σειρά τους θα μας οδηγήσουν σε μια πρωταφανούς έκτασης χρηματιστηριακή κερδοσκοπία -όπως εμφανίστηκε στην φούσκα της αγοράς ακινήτων και των υπεραποδόσεων ενός χαοτικού μωσαικού χρηματιστηριακών προϊόντων. Αλήθεια και αυτά ο Ορφανίδης τα έκανε;

Εάν μάλιστα πάρει κανείς στα σοβαρά τις τοποθετήσεις στελεχών του κόμματος που σποραδικά και σκόρπια έφταναν στο φώς της δημοσιότητας για το δομικό και συστημικό χαρακτήρα αυτής της κρίσης, την βαθιά και δομική κρίση αναπαραγωγής αυτού του κοινωνικού μοντέλου οργάνωσης της κοινωνίας που αναπότρεπτα και νομοτελειακά γεννά περιοδικές κρίσης ύφεσης κάτω από το βάρος των δικών του εσωτερικών αντιφάσεων, τότε θα πρέπει κανείς να προβληματιστεί πολύ σοβαρά για τον τρόπο με τον οποίο το ΑΚΕΛ πολιτεύεται επιχειρώντας να ισορροπήσει την πολιτική και ιδεολογική του ταυτότητα με μια κυνικά ρεαλιστική διάθεση προσαρμογής εντός του συστήματος.

Η αντίφαση αυτή μπορεί να ερμηνευτεί μόνο εάν κανείς αναγνωρίσει τις συνέπειες που φέρνει για το κόμμα η διαχρονικά διακηρυγμένη στρατηγική της ηγεσίας του να προσανατολιστεί συμφιλιωτικά με το αστικό πολιτικό σύστημα, αποζητώντας την ευρύτερη δυνατή συναίνεση στο εσωτερικό μέτωπο και τελικώς μια θέση στη μοιρασιά της εξουσίας όπου αυτή συγκεντρώνεται, σε κάθε βαθμίδα οργάνωσης της οικονομικής και πολιτικής ζωής του τόπου.

Είναι αυτός ο προσανατολισμός του ΑΚΕΛ για την εξουσία –καθόλου πρωτότυπος βέβαια μέσα στην αριστερά ήδη από την εποχή του Έντουαρντ Μπέρνσταϊν και της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας του περασμένου αιώνα- που σταδιακά αποξένωσε το μεγαλύτερο κόμμα της εργατικής τάξης της Κύπρου από κάθε στρατηγική για την αλλαγή της κοινωνίας, ενώ την ίδια στιγμή περιθωριοποίησε το ειδικό πολιτικό βάρος της οργανωμένης εργατικής τάξης στο εσωτερικό του και το γενικό πολιτικό προσανατολισμό του κόμματος.

Απο κόμμα οργάνωσης της εκμεταλλευόμενης από το κεφάλαιο εργατικής τάξης, κόμμα ιστορικά και προγραμματικά προσανατολισμένο στο αγώνα για την απαλλοτρίωση του κεφαλαίου και της αστικής τάξης, μεταμορφώθηκε σιγά σιγά σε ένα κόμμα εξουσίας, κόμμα μεταξύ άλλων και των επιχειρηματιών, που επέλεξε να διαμορφώσει εκ νέου την στρατηγική του πάνω σε μια ασταθή και παροδικά μόνο διευρυμένη κοινωνική συναίνεση, που διαμόρφωσε μια προηγούμενη ιστορική περίοδο η ίδια η καπιταλιστική κυριαρχία. Είναι με αυτό το τρόπο που κανείς μπορεί να αναγνωρίσει το συμβιβασμό του ΑΚΕΛ με την ελληνοκυπριακή αστική τάξη, την κτηματομεσιτική κερδοσκοπία, τους developers και τα real estate, και βέβαια τους τραπεζίτες – αναντικατάστατους στο ρόλο τους για το κλείσιμο ενός οικονομικού “κυκλώματος” υπεραποδόσεων σε βάρος της πλειοψηφίας όλης της υπόλοιπης κοινωνίας.

Σε αυτές λοιπόν τις συνθήκες, όπως διαμορφώνονται παγκόσμια και τοπικά, και μέσα σε μια από τις μεγαλύτερες κρίσεις που δοκίμασε ο σύγχρονος ανεπτυγμένος καπιταλισμός είναι όπου καταρρέουν εκκωφαντικά διαφόρων λογής μύθευμα για το τέλος δήθεν της ιστορίας και της πάλης των τάξεων, τις δυνατότητες τάχα αυτορύθμισης της ελεύθερης αγοράς, την συμφιλίωση της εργατικής τάξης με τους δυνάστες και εκμεταλλευτές της και τις δυνατότητες ενός αριστερού κόμματος να διαχειριστεί αρμονικά και πρός όφελος όλης της κοινωνίας το τιμόνι μιας καπιταλιστικής οικονομίας. Και είναι σήμερα που η αναγκαιότητα συγκρότησης των μεγαλύτερων δυνατών αντιστάσεων της κοινωνίας γίνεται όλο και επιτακτικότερη. Για να μην πληρώσει την κρίση ο λαός και να υπερασπιστεί αποφασιστικά και ενωτικά τις κοινωνικές κατακτήσεις που κέρδισε μέχρι σήμερα με την οργάνωσή του.

Για την επιτυχή όμως έκβαση αυτού του αγώνα σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, είναι επίσης αποφασιστική η αναγκαιότητα επανεπεξεργασίας ενός συλλογικού οράματος απελευθέρωσης της κοινωνίας από την δικτατορία των αγορών και του κεφαλαίου. Ενός αγώνα που θα εμπνεύσει ξανά την κοινωνία στο αγώνα για την χειραφέτησή της.

Όσοι και όσες αντιλαμβάνονται μέσα στην κυπριακή κοινωνία την επικαιρότητα αυτού του αγώνα, όσοι και όσες δεν καθησυχάζονται από τους δακρύβρεχτους λόγους συμπόνοιας και αλληλεγγύης του Χριστόφια προς τους εργαζόμενους και τις απατηλές υποσχέσεις για επανόρθωση των κοινωνικών

αδικιών που διαχειρίστηκε η κυβερνώσα αριστερά του ΑΚΕΛ, θα κληθούν να διαδραματίσουν αντικειμενικά ένα πρωτοπόρο ρόλο.

Σε αυτήν την πορεία η ΕΡΑΣ φιλοδοξεί να συναντηθεί και να συνδιαμορφώσει μαζί με όσους και όσες αναζητούν μια σύγχρονη αντικαπιταλιστική αριστερά.

Χρήστος Τσέλιος

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, ΕΡΑΣ (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, ΑΚΕΛ, Διακυβέρνηση ΑΚΕΛ 2008-2013, μνημόνιο λιτότητας 2012-2013, Δεκαετία 2010-2019, 2012, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Η τοποθέτηση της ΕΡΑΣ για τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Δεκέμβρη του 2012 στην ηλεκτρονική σελίδα της Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση (ΕΡΑΣ).

Περιεχόμενο

4 Δεκ 2012

Η τοποθέτηση της ΕΡΑΣ για τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές

Οι προεδρικές εκλογές του επόμενου Φεβρουαρίου διεξάγονται μέσα σ ένα εντελώς νέο κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο που χαρακτηρίζεται από την αποδοχή του μνημονίου.

Με το μνημόνιο η τραπεζική κρίση μετατρέπεται σε κρίση του δημόσιου χρέους. Τα ελλείμματα που δημιούργησαν οι τράπεζες, οι οποίες χρησιμοποίησαν τις καταθέσεις κυπρίων και ξένων για κερδοσκοπικούς σκοπούς, καλείται τώρα να πληρώσει ο φορολογούμενος πολίτης. Με το μνημόνιο, το δημόσιο χρέος στην Κύπρο, το οποίο μέχρι πρόσφατα ήταν κατά πολύ χαμηλότερο από το μέσο δημόσιο χρέος στην ευρωζώνη, υπολογίζεται να φθάσει στο 130%, ένα ποσοστό που είναι αμφίβολο αν είναι βιώσιμο.

Οι όροι του μνημονίου είναι ιδιαίτερα επαχθείς για τους εργαζόμενους. Το εργατικό και κοινωνικό κεκτημένο των τελευταίων δεκαετιών εξανεμίζεται και η κοινωνία οπισθοδρομεί στις συνθήκες που ακολούθησαν την εισβολή του 1974. Το μνημόνιο ουσιαστικά καταργεί την ΑΤΑ, μειώνει δραστικά μισθούς και συντάξεις, επιμηκύνει τα όρια συνταξιοδότησης και ανοίγει το δρόμο για ξεπούλημα κερδοφόρων ημικρατικών οργανισμών – αν όχι άμεσα, τουλάχιστον μεσοπρόθεσμα.

Συντεταγμένα, η τρόικα και η οικονομική ολιγαρχία στην Κύπρο επιβάλλουν πολιτικές που αποφεύγουν την αντιμετώπιση των δομικών προβλημάτων της κυπριακής οικονομίας (υπερτροφικό χρηματοπιστωτικό σύστημα, φορολογικός παράδεισος για τα κέρδη και το συσσωρευμένο πλούτο, τουριστική βιομηχανία που καταστρέφει το περιβάλλον και ως εκ τούτου το ίδιο της το προϊόν κ.λπ.). Αυτές οι πολιτικές, όπως και στην υπόλοιπη Νότια Ευρώπη, οδηγούν σε ένα φαύλο κύκλο ύφεσης, δημόσιου χρέους/εξυπηρέτησης των συμφερόντων των δανειστών και εν τέλει στον ενταφιασμό κάθε έννοιας κοινωνικού κράτους και κοινωνικής δικαιοσύνης.

Σύσσωμες οι πολιτικές δυνάμεις της Δεξιάς κραύγαζαν υπέρ της αναγκαιότητας συνομολόγησης του μνημονίου, κριτικάροντας «από τα δεξιά» το ΑΚΕΛ για αργοπορία και απροθυμία στη λήψη μέτρων. Η υπογραφή του μνημονίου ανοίγει το δρόμο στον Αναστασιάδη, ο οποίος φαντασιώνεται πως θα εφαρμόσει ανενόχλητος τα νεοφιλελεύθερα σχέδια του έχοντας και την νομιμοποίηση της πολιτικής του ήδη έτοιμη.

Η ΕΔΕΚ κινήθηκε στο ίδιος μήκος κύματος με τη δεξιά, όπως και ο υποψήφιος που στηρίζει, Γ.

Λιλλήκας.. Η όψιμη μετακίνηση του τελευταίου, που επιδίδεται τώρα σε αντιμνημονιακές δηλώσεις, διαπνέεται από καιροσκοπισμό και δημαγωγικό πνεύμα. Άλλωστε, ο συγκεκριμένος υποψήφιος, όπως φαίνεται και από το παρελθόν του, επιδεικνύει έφεση στις οβιδιακές μεταμορφώσεις.

Η κυβέρνηση Χριστόφια βρέθηκε εγκλωβισμένη στην πολιτική διαχείριση της κρίσης και επέλεξε καθ' όλη τη διάρκεια της πενταετίας να αποφύγει τις οδυνηρές συνέπειες μέχρι τη λήξη της θητείας της. Τα ισοδύναμα μέτρα που αντιπρότεινε είναι σε αντιλαϊκή κατεύθυνση. Οι «κόκκινες γραμμές» που είχε θέσει στη διαπραγμάτευση με την τρόικα ήταν συχνά αυτές της εργοδοσίας (π.χ. ο εταιρικός φόρος). Η κυβέρνηση δεν τόλμησε να συγκρουστεί με αυτούς που προκάλεσαν την κρίση και συσσώρευσαν τεράστια κέρδη το προηγούμενο διάστημα.

Ο Μαλάς είναι μια επιλογή συνθηκολόγησης με τη Δεξιά και την εργοδοσία. Αποδυναμώνει συνολικά την αριστερά, εγκλωβίζει σε αδράνεια τη βάση του ΑΚΕΛ και της ΠΕΟ, δεν εγγυάται με κανέναν τρόπο την υπεράσπιση των συμφερόντων του λαού και της εργατικής τάξης και σπέρνει αυταπάτες ότι είναι δυνατό στις συνθήκες αυτής της κρίσης να διασφαλιστεί το κοινωνικό κεκτημένο χωρίς ρήξη με τις κεντρικές επιλογές της αστικής τάξης.

Είναι μέσα σε αυτές τις συνθήκες που η ΕΡΑΣ καλείται να πάρει θέση για τις προεδρικές εκλογές. Χωρίς αμφιβολία, στην παρούσα συγκυρία οφείλαμε να έχουμε δικό μας υποψήφιο/υποψήφια για να εκφράσει δυναμικά τις ιδέες και τις δυνάμεις της ευρύτερης ριζοσπαστικής αριστεράς . Δεδομένου όμως ότι η ΕΡΑΣ είναι μια νεοσύστατη Επιτροπή κρίναμε ότι δεν έχουμε αυτήν την στιγμή την οργανωτική δυνατότητα και τους πόρους για να πραγματοποιήσουμε μιαν προεκλογική εκστρατεία.

Το θέμα της στάσης της ΕΡΑΣ στις προεδρικές εκλογές συζητήθηκε σε πρόσφατη γενική συνέλευση. Με δεδομένο ότι η ΕΡΑΣ αποτελεί μια συλλογικότητα ομάδων και ατόμων που δεν λειτουργεί στη βάση του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού όταν η ομοφωνία δεν είναι εφικτή, αλλά και του σεβασμού στην άποψη της μειοψηφίας ακόμα σε συνθήκες ενισχυμένης πλειοψηφίας, αποφασίστηκε όπως καταγραφούν οι θέσεις που εκφράστηκαν:

Σύμφωνα με την άποψη της πλειοψηφίας, η υποψηφιότητα Μαλά δε συνιστά αριστερή πρόταση, το ΑΚΕΛ πασχίζει να πείσει τους ψηφοφόρους του ότι εκπροσωπεί επάξια βασικές αρχές του κόμματος, ενώ ο ίδιος ο Μαλάς φρόντισε με δεξιές τοποθετήσεις του να δώσει το στίγμα της πολιτικής του ατζέντας. Η κριτική στήριξη στο Μαλά δεν μπορεί να λειτουργήσει σαν τακτική ενίσχυσης -γενικά και αόριστα- κάποιας αριστερής καταγραφής, μόνο και μόνο επειδή στηρίζεται από το ΑΚΕΛ. Αυτό θα ίσχυε μοναχά εάν η πολιτική του πρόταση προετοίμαζε στοιχειωδώς το έδαφος της ταξικής αντιπαράθεσης στις μνημονιακές πολιτικές. Υπό αυτές τις περιστάσεις, για την πλεοψηφία δεν δικαιολογείται η στήριξη κανενός υποψηφίου.

Η άποψη που μειοψήφησε υποστηρίζει πως η εκλογική μετατόπιση στην Κύπρο γίνεται προς τα δεξιά και η εξασθένιση του ΑΚΕΛ δεν βελτιώνει τους όρους της ταξικής πάλης που εντείνεται και θα ενταθεί πολύ περισσότερο με την εφαρμογή του μνημονίου. Με αυτά τα δεδομένα, η καταψήφιση της δεξιάς και η κριτική στήριξη στον Μαλά είναι η σωστή επιλογή, παρά τις διαφωνίες με τις πολιτικές του κατευθύνσεις. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι υποστηρίζεται με οποιοδήποτε τρόπο η αναστολή της δράσης της ΕΡΑΣ για τη συγκρότηση ενός μετώπου κοινωνικής αντίστασης ενάντια στις πρόνοιες του μνημονίου.

Σε κάθε περίπτωση, η ΕΡΑΣ θα συνεχίσει την προσπάθεια της για να οργανωθεί με τους μαζικότερους δυνατούς όρους η αντίσταση στο μνημόνιο. Είναι επιτακτική ανάγκη να συγκροτήσουμε ένα ευρύ, κοινωνικό μέτωπο αντίστασης. Απευθυνόμαστε σε κάθε αριστερό αγωνιστή και αγωνίστρια, σε κάθε μαχητικό συνδικαλιστή και συνδικαλίστρια, σε κάθε άτομο που θίγεται από τις πολιτικές λιτότητας και την κοινωνική αδικία να συνταχθεί και να παλέψει μαζί μας.

1η Δεκεμβρίου 2012

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, ΕΡΑΣ (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2012, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Μια απάντηση στο σ. Ν.Τριμικλινιώτη. Νέα εποχή, νέα προοπτική, νέα Αριστερά (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Γενάρη του 2013 στην ηλεκτρονική σελίδα της Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση (ΕΡΑΣ).

Περιεχόμενο

5 Ιαν 2013

Μια απάντηση στο σ. Ν.Τριμικλινιώτη. Νέα εποχή, νέα προοπτική, νέα Αριστερά

του Μάριου Θρασυβούλου

«Πρόεδρε, ξανασκέψου πριν υπογράψεις», έγραφε ο σ. Τριμικλινιώτης σε ένα καλό του κείμενο ένα μήνα πριν, θέλοντας να δείξει τις ολέθριες συνέπειες από την υπογραφή του μνημονίου. Φυσικά, ο Πρόεδρος, όχι μόνο δεν το ξανασκέφτηκε, αλλά συνέβαλε αποφασιστικά στην αποδοχή του. Ο Πρόεδρος, δεν σκέφτηκε ούτε την αγωνία του συντρόφου, ούτε την αγωνία πολλών άλλων αριστερών και πολύ περισσότερο, την αγωνία τού κάθε εργαζόμενου και νέου μπροστά στη φτωχοποίηση.

Φυσικά και το διαπραγματεύτηκε, φυσικά και θα ήταν χειρότερα τα πράγματα αν στη θέση του Χριστόφια ήταν ο Αναστασιάδης ή ο Λιλλήκας. Δεν αρκεί όμως αυτό. Η ουσία είναι ότι συμβιβάστηκε με τις μνημονιακές λογικές και τα συμφέροντα του ντόπιου κατεστημένου και έβαλε σε δεύτερη μοίρα τα συμφέροντα του λαού. Ως πότε στο απυρόβλητο η συντηρητική πολιτική της ηγεσίας του ΑΚΕΛ;

Καλεί ο σ. Τριμικλινιώτης την υποστήριξή μας στην υποψηφιότητα Μαλά και προσπαθεί να επιχειρηματολογήσει για τούτο. Είναι αλήθεια ότι αρκετοί τίμιοι και ανιδιοτελείς αριστεροί (στο ΑΚΕΛ, στην ΕΡΑΣ και αλλού) θα στηρίξουν κριτικά τον Μαλά, ως μια επιλογή του μοναδικού αριστερού κόμματος και άρα να δώσουν ένα είδους στήριγμα και αλληλεγγύης στον κόσμο και στην προοπτική της Αριστεράς, μπροστά μάλιστα, στους κινδύνους από την εκλογή ενός από τους άλλους δυο υποψήφιους. Αυτή η στάση προς την «κριτική στήριξη» έχει φυσικά αδυνατίσει σε αυτές τις εκλογές και ο λόγος είναι ότι αυξήθηκε η απαξίωση και η καχυποψία προς την ηγεσία του ΑΚΕΛ, μετά και την πενταετή διακυβέρνηση.

Σεβαστή η στάση όλων αυτών των συντρόφων. Σεβαστή και η θέση του σ.Τριμικλινιώτη φυσικά, όπως και η προσπάθειά του να «νουθετήσει» τα μέλη της ΕΡΑΣ. Κάπου όμως υπερβάλλει και εν τέλει αδυνατίζει την επιχειρηματολογία του. Αν συζητούμε σήμερα την πιθανότητα να μην περάσει στο β' γύρο ο Μαλάς ή αν περάσει, να κυμανθούν τα ποσοστά του πολύ πιο κάτω από την εκλογική δύναμη του ΑΚΕΛ, τότε τι σημαίνει; Φταίει η ΕΡΑΣ και οι άλλοι αριστεροί που δεν θα στηρίξουν αυτή την επιλογή ή σημαίνει ότι κάτι άλλαξε, κάπου έσπασαν οι γραμμές του κόμματος; Γι' αυτό οι νουθεσίες, είναι καλά να στραφούν επιτέλους με αποφασιστικότητα και προς τα μέσα, εκεί στα ανώτερα

δώματα του κόμματος.

Πάμε λίγο στα σημεία που θέτει ο σ. Τριμικλινιώτης.

α) Σωστά ο σύντροφος μιλά για τη μεγαλύτερη κρίση του καπιταλισμού μετά το 1930. Μα αυτό θα πρέπει να το πει, με όλο το σέβας και την εκτίμηση, στον Χριστόφια και στην ηγεσία του ΑΚΕΛ. Με τη μεγαλειώδη στήριξη που τους έδωσε ο κόσμος μετά τα γεγονότα στο Μαρί , περιμέναμε μια νέα αρχή, μια επανεκκίνηση από τον Χριστόφια και το ΑΚΕΛ. Όχι απλά να προστατεύσουν την αξιοπρέπεια της πρώτης αριστερής διακυβέρνησης, αλλά και όλης της Αριστεράς. Την αξιοπιστία της Αριστεράς ότι μπορεί να κυβερνήσει καλύτερα, ότι είναι διατεθειμένη να διαφοροποιήσει το λόγο της, ότι είναι αποφασισμένη να ριζοσπαστικοποιήσει την πολιτική της. Περιμέναμε να καλέσουν, Χριστόφιας και ΑΚΕΛ, σε συστράτευση όλους τους αριστερούς και δημοκρατικούς ανθρώπους, σε μια κοινή προσπάθεια για αντιμετώπιση της επερχόμενης λαίλαπας των μνημονίων. Περιμέναμε να κατέβουν στην κοινωνία, να κερδίσουν την κοινωνία πάνω σε ένα αριστερό ριζοσπαστικό πρόγραμμα. Αντί αυτού, κάνουν πίσω, αναδιπλώνονται. Προφανώς προτιμούν τον σίγουρο (και βολικό)ρόλο, αυτόν της αντιπολίτευσης, παρά να βγουν μπροστά και να ηγηθούν μιας νέας πορείας. Η επιλογή Μαλά είναι η παραδοχή τους ότι δεν μπορούν και ούτε θέλουν να πρωτοπορήσουν σε μια δύσκολη εποχή.

β) Είμαστε στις απαρχές μιας ταξικής και κοινωνικής αντιπαράθεσης που όσο περνά ο καιρός θα οξύνεται. Το ΑΚΕΛ δεν είναι όμως ο εκφραστής των λαϊκών στρωμάτων στην πάλη αυτή σήμερα. Δεν θέλησε να πάρει αυτόν το ρόλο και για αυτό απαξιώνεται η Αριστερά και για αυτό κέρδισαν την ανοχή της κοινωνίας οι δεξιές μνημονιακές δυνάμεις , που αύριο θα κυβερνήσουν. Οι εργαζόμενοι είναι διασπαρμένοι παντού και θα δώσουν τις μάχες τους, όχι κάτω από μια κομματική ομπρέλα, αλλά το πιο πιθανόν ανεξάρτητα και αυτόνομα. Το ΑΚΕΛ έχει την ιστορία και την παράδοση υπεράσπισης των εργατικών αγώνων. Και αυτό δεν ξεγράφεται και σίγουρα το διαφοροποιεί από τα άλλα κόμματα. Αυτήν την ιστορία και την παράδοση όμως, η ίδια η ηγεσία του την παραμέρισε, κανείς άλλος! Με την επιλογή Μαλά δεν εκφράζεται καμιά κοινωνική αντίσταση. Εκφράζεται μόνο η δειλία της Αριστεράς, η αναξιοπιστία, η έλλειψη οράματος. Με τον Μαλά εκφράζεται η αντίληψη ενός «υποφερτού μνημονίου», εκφράζεται η επιστροφή στον Μακάριο και στις μακαριακές δυνάμεις, εκφράζεται η άκριτη αποδοχή της δεξιάς ιστορικής αφήγησης(εξύμνηση του αγώνα της ΕΟΚΑ από τον Μαλά), εκφράζεται ο συντηρητισμός σε μια σειρά κοινωνικών ζητημάτων (σύμφωνο συμβίωσης ομοφυλοφίλων κλπ). Με τον Μαλά, εκφράζεται το πισωγύρισμα της Αριστεράς.

Λέει ο σ. Τριμικλινιώτης ότι είναι ηττοπαθής η θέση για αποχή. Η θέση για αποχή , δεν κάνει τίποτε άλλο, παρά τονίζει τα όρια της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, ανοίγει τη συζήτηση για το ποια Αριστερά θέλουμε , ποια θα μπορεί να υπερασπίσει τα συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά και την ίδια τη δημοκρατία ακόμα. Θέτει κάτω μια ατζέντα προβληματισμού. Αν μιλάμε για ηττοπάθεια, τότε αυτή έχει όνομα και επίθετο: επιλογή Σταύρου Μαλά.

Λέει ακόμα ο σύντροφος για πολυδιάσπαση της Αριστεράς. Μα πότε η ηγεσία του ΑΚΕΛ έλαβε υπόψη τους εξωακελικούς, και πολύ περισσότερο, πότε πάλεψε για την ενότητα της Αριστεράς; Το βλέμμα της μόνιμα στρέφεται προς τα δεξιά. Ακόμα και σήμερα, μπροστά στις εκλογές, η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν απευθύνθηκε ούτε στιγμή στις υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις!

γ) Κανένας μας δεν θέλει να τιμωρήσει το ΑΚΕΛ. Κανένας δεν θέλει πολυδιάσπαση της Αριστεράς. Η ίδια η ηγεσία του, ο έμμισθος μηχανισμός του και οι μόνιμοι απολογητές τής λανθασμένης του πολιτικής (και σε αυτούς δεν είναι σίγουρα ο Τριμικλινιώτης), σπρώχνουν το ΑΚΕΛ προς τα πίσω, απογοητεύουν τα πιο ταξικά και συνειδητοποιημένα στοιχεία του, αδυνατίζουν το αριστερό όραμα.

Όποιοι άνθρωποι της ΕΡΑΣ και όποιοι άλλοι αριστεροί έξω από το ΑΚΕΛ ή ακόμα και μέσα στο ΑΚΕΛ, αποφάσισαν κάτι διαφορετικό από τη θέση της κριτικής υποστήριξης στον Μαλά, δεν θα καθορίσουν

το αποτέλεσμα του Φεβράρη. Δεν έχουν εξάλλου τη δύναμη για κάτι τέτοιο. Το αποτέλεσμα καθορίστηκε από τις ίδιες τις επιλογές της ηγεσίας του ΑΚΕΛ.

Παρουσιάζει, ο σύντροφος, την άρνηση ταύτισης μιας σημαντικής μερίδας αριστερών με τις επιλογές της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, λίγο πολύ σαν έγκλημα! Επαναλαμβάνεται φορτικά μια εκβιαστική λογική που λέει ότι αν δεν ταυτιστείς μαζί με αυτές τις επιλογές, κάνεις ζημιά στον ...αγώνα. Ποιον αγώνα, με ποιον εκφραστή, με ποιες θέσεις, με ποια προοπτική;

Εξάλλου, ας είμαστε ειλικρινείς. Στην παγκόσμια πρωτοτυπία, όπου τον 21ο αιώνα, σε ένα κράτος, υπάρχει μόνο ένα αριστερό κόμμα που ηγεμονεύει όλο το χώρο, δεν μπορούμε και δεν δικαιούμαστε άραγε να μιλήσουμε και για κάτι άλλο πέραν του ΑΚΕΛ; Δεν είναι προφανές ότι η απουσία εναλλακτικών αριστερών επιλογών τόσα χρόνια, με την έλλειψη παράλληλα «πίεσης» από τα αριστερά, άφησε το ΑΚΕΛ έρμαιο της δεξιάς πολιτικής της ηγεσίας του, σπρώχνοντάς το στο συντηρητισμό και επακόλουθα, μαζί μ' αυτό, όλο το πολιτικό οικοδόμημα;

δ) Να πούμε ξανά το αυτονόητο: δεν είναι το ίδιο πράγμα ο Μαλάς με τους άλλους δυο υποψήφιους για το λόγο ότι στηρίζεται από το κόμμα της Αριστεράς , με ότι αυτό συνεπάγεται. Δεν μπορεί όμως ο Μαλάς να αποτελεί «ανάχωμα» αυτή τη στιγμή μπροστά στις νεοφιλελεύθερες πιέσεις. Τόσο ο ίδιος, όσο και η ηγεσία του ΑΚΕΛ, φρόντισαν με τη στάση τους να το επιβεβαιώσουν. Ανάχωμα θα είναι αύριο οι αγώνες στους δρόμους, στους τόπους δουλειάς, τα κοινωνικά κινήματα αντίστασης που θα ξεπροβάλουν. Το πιο μεγάλο ανάχωμα όμως θα αποτελέσει η ίδια η συνειδητοποίηση των αριστερών, μέσα και έξω από το ΑΚΕΛ, ότι επιβάλλεται να χαραχτεί ένας νέος δρόμος, τολμηρός, μακριά από συμβιβασμούς με το κατεστημένο. Ας ξεκινήσει τώρα μια συζήτηση μέσα στο ΑΚΕΛ για μια νέα πορεία. Ας ενωθεί αυτός ο προβληματισμός με τον δικό μας και πολλών άλλων αριστερών έξω από το ΑΚΕΛ . Τότε θα μιλάμε για ενότητα της Αριστεράς! Το να γίνουμε απολογητές της ηγεσίας του ΑΚΕΛ βρέξει χιονίσει, δεν μας οδηγεί πουθενά.

ε) Παρουσιάζεται από τον σ. Τριμικλινιώτη και άλλους, η τωρινή προεκλογική περίοδος και η ίδια η εκλογική αναμέτρηση, σαν μια μάχη Αριστεράς- Δεξιάς. Αυτό δεν είναι σωστό, αλλά ούτε απόλυτα λάθος. Εξηγούμαι:

Τα γεγονότα του καλοκαιριού τού 2011 μετά το Μαρί, πυροδότησαν «εκρήξεις» με ένα ιδεολογικό και ταξικό περιεχόμενο που αναπόφευκτα οδήγησαν την πολιτική ζωή σε μια αντιπαράθεση Αριστεράς- Δεξιάς. Η κυβέρνηση, ο Χριστόφιας και το ΑΚΕΛ δεν επεδίωξαν φυσικά αυτή την αντιπαράθεση. Αντίθετα κρύφτηκαν. Η αντιπαράθεση προκλήθηκε από μια πρωτοφανή σε ένταση επίθεση της ολότητας της Δεξιάς ενάντια στην πρώτη αριστερή κυβέρνηση ,που βρήκε αφορμή την τραγωδία στο Μαρί. Οι επερχόμενες προεδρικές εκλογές, η πάλη για την εξουσία και τα συμφέροντα, η νέα εποχή των οικονομικών κρίσεων και άρα των κρίσιμων αποφάσεων, το συσσωρευμένο μίσος πολιτικών και πολιτών για την Αριστερά που «τόλμησε» να κυβερνήσει, η Εκκλησία, τα ΜΜΕ, η ειλικρινής ακόμα αγανάκτηση του κόσμου (στα αρχικά στάδια) για την ανεπάρκεια του κρατικού μηχανισμού , των θεσμών και την ατιμωρησία , όλα αυτά οδήγησαν σε μια ιδεολογική αντιπαράθεση. Η αλαζονεία και η επιθετικότητα της Δεξιάς την προκάλεσε. Για μήνες βλέπαμε έξω από το προεδρικό, στους δρόμους, στα σπίτια, στις γειτονιές, στους τόπους δουλειάς, μια μανία, μια απαξίωση, ένα χλευασμό για την κυβέρνηση και τον Χριστόφια, αλλά μέσω αυτών, για την ίδια την Αριστερά. Όποιος είχε ιδεολογική και ταξική συνείδηση μπορούσε εύκολα να διακρίνει αυτόν τον ιδεολογικό πόλεμο. Υπερασπιζόμενος την κυβέρνηση, υπεράσπιζες, όχι τον Χριστόφια ,αλλά την ίδια την Αριστερά και την προοπτική της. Και φυσικά, δηλώσαμε όλοι παρόντες σε εκείνο τον πόλεμο. Απόδειξη, οι κινητοποιήσεις όλων εμάς, τα φυλλάδια, η αρθρογραφία, οι εκδηλώσεις. Απόδειξη της ιδεολογικής αντιπαράθεσης, το αίσθημα και η συνειδητοποίηση τού κάθε αριστερού (και κυρίως του προχωρημένου, του κριτικού και ανοιχτόμυαλου), ότι κάπου διακυβεύεται κάτι σοβαρό, κάπου διακυβεύεται η τάξη μας, η ιδεολογία μας, το μέλλον μας. Τρεις φορές γέμισε ο κόσμος της Αριστεράς, στάδια και προεδρικό, σε μια μαζική άμυνα ενάντια στον παροξυσμό και στην

αμπαλατοσύνη της καθυστερημένης κυπριακής Δεξιάς.

Υπάρχει κανένας που πιστεύει στα σοβαρά ότι η σημερινή συγκυρία των Προεδρικών έχει έστω και ένα από τα στοιχεία της περιόδου του καλοκαιριού τού 2011; Ποιο, αλήθεια;Η επίκληση μιας αόριστης «ιδεολογικής μάχης» δεν πείθει ούτε τους χειροκροτητές του κόμματος. Ακόμα και αυτοί θα ψηφίσουν Μαλά γιατί έτσι έμαθαν, από κομματικό πατριωτισμό πιο πολύ. Και πολλοί άλλοι, που νιώθουν σαν καθήκον τους να υποστηρίξουν την επιλογή του κόμματός τους. Πολλοί θα στραφούν στον Λιλλήκα μέσα στην απογοήτευσή τους για τη θητεία Χριστόφια, αλλά και μέσα στην έλλειψη διαπαιδαγώγησης από το κόμμα τους. Δεν έχουν μάθει να σκέφτονται με όρους ιδεολογικούς και ταξικούς, πιθανόν να κουβαλούν εθνικισμό και ρατσισμό, άρα προς τι η έκπληξη; Πολλοί νέοι, μορφωμένοι, ιδεολόγοι ακελικοί, δεν βρίσκουν τίποτε που να τους εμπνέει σε αυτή τη μάχη. Θα κάτσουν σπίτι τους. Νιώθουν ότι η μάχη χάθηκε και έρχεται αναπόφευκτα η ήττα . Νιώθουν ότι η πρώτη αριστερή κυβέρνηση και το ΑΚΕΛ δεν τόλμησαν να εμποδίσουν το αναπόφευκτο , τόσο με τη διακυβέρνησή τους, όσο και με την επιλογή ήττας που έκαναν με τον Μαλά. Γιατί είναι χαμηλά τα ποσοστά του Μαλά; Δεν είναι φανερό ότι δεν υπάρχει ενθουσιασμός , αλλά και ούτε η δυνατότητα να γίνει κάτι; Γιατί δεν γεμίζει τους δρόμους και τα στάδια ο κόσμος του ΑΚΕΛ, γιατί δεν νιώθει τόσο την ανάγκη να υπερασπίσει το κόμμα του; Γιατί λείπει η συνειδητοποίηση όπως το 2011;

Ο Χριστόφιας και η ηγεσία του ΑΚΕΛ έχασαν την αξιοπιστία τους όταν «παραδόθηκαν στην ειμαρμένη» και δήλωσαν απρόθυμοι να ξαναδιεκδικήσουν τη διακυβέρνηση με τόλμη και με διαφορετικό προσανατολισμό. Αυτός ο συντηρητισμός τους έφερε τον Μαλά στην επιφάνεια. Η υποψηφιότητα Μαλά όμως, δεν θα μπορούσε παρά να συνεχίσει στο ίδιο συντηρητικό τέμπο και στην ηττοπαθή νοοτροπία του κόμματος που τον στηρίζει. Αυτή η χλιαρή πολιτική και η επουσιώδης διαφοροποίησή του από τους ανθυποψηφίους του δεν έχει πέραση πια. Άλλο 1988 με Βασιλείου(μετά από δεκαετή διακυβέρνηση Κυπριανού), άλλο ακόμα 2003 με Τάσο(μετά από δεκαετή διακυβέρνηση Κληρίδη). Τώρα, άλλη εποχή, πιο πιεστική, με τη μεγάλη οικονομική κρίση και τον κίνδυνο φτωχοποίησης σημαντικής μερίδας του λαού , πιο απαιτητική, πιο πολύπλοκη και πιο αντιφατική. Πώς μπορεί να εμπνεύσει μια τέτοια υποψηφιότητα που δεν τόλμησε να αρθρώσει έστω και μια ριζοσπαστική κουβέντα; Που ο λόγος της δεν έχει τίποτε το ιδεολογικό και το ταξικό; Πώς μπορεί να ιδωθεί θετικά η απόφαση ενός κόμματος, που ενώ κυβέρνησε και είχε ακόμα και πέρσι την ευκαιρία να απευθυνθεί ξανά στην κοινωνία, να τα παρατά και να προβάλλει ένα κεντροαριστερό (κεντροδεξιό;) υποψήφιο;

Θα πουν κάποιοι ότι, «ούτε το καλοκαίρι του 2011 εκφράστηκε η κυβέρνηση και Χριστόφιας με ένα θαρραλέο λόγο, αλλά τότε έτρεξαν οι ιδεολόγοι αριστεροί και οι φίλοι του κόμματος να αμυνθούν. Γιατί όχι τώρα;» Απλούστατα γιατί τότε, ναι μεν δεν είχαμε σωστή πολιτική και τακτικούς χειρισμούς που θα ενέπνεαν, από μέρους Χριστόφια και ΑΚΕΛ, είχαμε όμως μια ολομέτωπη ιδεολογική επίθεση από παντού. Και αυτό ήταν φανερό, ήταν διάχυτο στην καθημερινότητα, στην ατμόσφαιρα.

Τώρα, δεν έχουμε ολομέτωπο ιδεολογικό πόλεμο και αυτό πρώτα και κύρια το νιώθουν οι ίδιοι οι φίλοι του ΑΚΕΛ και μετά όλοι οι άλλοι. Η Δεξιά είναι διασπασμένη στους δυο υποψήφιούς της και πολιτεύεται με την ένταση και το πάθος που χαρακτηρίζουν την κάθε εκλογική αναμέτρηση. Φυσικά και το κεφάλαιο προτιμά τον Αναστασιάδη, την ίδια ώρα που Εκκλησία και ΜΜΕ είναι διχασμένοι ανάμεσα στους δυο. Φυσικά και δέχεται πόλεμο ο Χριστόφιας, το ΑΚΕΛ και ο υποψήφιός τους. Αλλά αυτός ο πόλεμος είναι ένας συνήθης προεκλογικός πόλεμος και ας μην υπερβάλλουμε. Σίγουρα υπάρχουν στοιχεία ιδεολογικής χροιάς, αλλά δεν είναι τα κυρίαρχα, όπως το 2011. Ούτε ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ προσπάθησε να δώσει μια ιδεολογική χροιά στη μάχη, αλλά ούτε η Δεξιά έχει ανάγκη να «κινητοποιήσει» όλες τις δυνάμεις και τα ιδεολογικά όπλα της όπως τότε. Οι δυνάμεις και τα όπλα της συγκρούονται μεταξύ τους για το ποιος από τους «δικούς» της (Αναστασιάδης ή Λιλλήκας) θα κυριαρχήσει, σε μια μάχη εξουσίας , συμφερόντων, κομματικών ταχτικισμών. Η ιδεολογική μάχη

χάθηκε από καιρό και ας αναζητηθούν οι αίτιοι εκεί που πρέπει.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, ΕΡΑΣ (Ομάδα), ΑΚΕΛ, Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2013, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Απάντηση μέλους της ΕΡΑΣ προς το Νίκο Τριμικλινιώτη (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Γενάρη του 2013 στην ηλεκτρονική σελίδα της Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση (ΕΡΑΣ).

Περιεχόμενο

6 Ιαν 2013

Απάντηση μέλους της ΕΡΑΣ προς το Νίκο Τριμικλινιώτη

Το κείμενο του Νίκου Τριμικλινιώτη βρίσκεται δημοσιευμένο εδώ.

Αγαπητέ Νίκο,

Διάβασα και ξαναδιάβασα την «ανοικτή επιστολή σου προς τους φίλους της ΕΡΑΣ». Παρότι νιώθω να είμαι ένας από τους πολλούς φίλους σου στην ΕΡΑΣ, καθώς συμμετέχω στον κύκλο συλλογικών διαδικασιών, συζητήσεων και δράσεων του συγκεκριμένου πολιτικού χώρου, οφείλω εξαρχής να διευκρινίσω ότι μέσω της παρούσας απαντητικής επιστολής εκφράζω τις προσωπικές μου και μόνο απόψεις, όχι τις επίσημες θέσεις της ΕΡΑΣ. Και η απάντηση μου αυτή, δίνεται στο πλαίσιο μίας διαλεκτικής προσέγγισης και προπάντων φιλικής σχέσης. Σ’ αυτό ακριβώς το πλαίσιο, επέτρεψε μου μερικές παρατηρήσεις, διευκρινίσεις και εισηγήσεις στα όσα αναφέρεις στην ανοικτή επιστολή σου προς όλους εμάς, τους φίλους σου (και βεβαίως τις φίλες σου) στην ΕΡΑΣ:

1. Αδιαμφισβήτητα, έχουμε εισέλθει σε ένα νέο στάδιο της ιστορίας και της πορείας του τόπου μας. Σε μία βαθιά κρίση, που όπως ορθά επισημαίνεις, γεννά διάφορα παντελώς ανορθολογικά και άκρως επικίνδυνα φαινόμενα. Σε μια κρίση που, πράγματι, φαίνεται να εκτρέφει περισσότερο την απόγνωση, την υστερία, τον φόβο, την ανασφάλεια και την αβεβαιότητα, παρά την ελπίδα της διεκδικητικής πολιτικής, την κριτική της ριζοσπαστικής αριστεράς, την αισιοδοξία της κοινωνικής αντίστασης, την ασφάλεια των συλλογικών δικαιωμάτων και την βεβαιότητα του οποιουδήποτε αξιακού προτάγματος – για ελευθερία, ισότητα, ειρήνη, δικαιοσύνη, αλληλεγγύη και αξιοπρέπεια. Γι’ αυτόν ακριβώς το λόγο, το έδαφος είναι γόνιμο για τους σπόρους της καταστροφής: τον νεοφιλελευθερισμό, την ακροδεξιά, το νεοφασισμό, τον λαϊκισμό, αλλά και τόσα άλλα δεινά: τον εθνικισμό, τον ρατσισμό, τον μιλιταρισμό, τον τεχνοκεντρισμό, την ανεξέλεγκτη εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και δυστυχώς την γεωπολιτική εξάρτηση της ενεργειακής βιομηχανίας, για να αναφέρω μερικά και μόνο επιπλέον κακά, με τη σειρά μου. Και σίγουρα, αυτή είναι η μεγαλύτερη κρίση που γνώρισε ο παγκόσμιος καπιταλισμός μετά την οικονομική κατάρρευση του 1930. Το σημείο όμως όπου συμφωνώ περισσότερο μαζί σου συνδέεται με το ότι ούτε και εγώ ξέρω τι θα έρθει μετά, καθώς οι νομοτέλειες πράγματι διαψεύδονται. Και ενώ όλα φαίνεται να είναι αποτέλεσμα πάλης, όπως ήταν πάντοτε όμως στην ιστορία των αγώνων για ανθρώπινη και κοινωνική απελευθέρωση, η πάλη αυτή δυστυχώς φαίνεται να συρρικνώνεται στην ελάχιστη δυνατή προοπτική της. Αυτήν της εξωκοινοβουλευτικής και μη-θεσμοποιημένης, συγκρουσιακής και διεκδικητικής αριστεράς, με

διάφορες ιδεολογικές κατευθύνσεις και χωρίς οποιαδήποτε κομματικά στεγανά. Χωρίς την οποία, πολλοί από εμάς, και κυρίως όσοι και όσες συνεχίζουμε να πιστεύουμε στην αναγκαιότητα της ανθρώπινης και κοινωνικής απελευθέρωσης, θα νιώθαμε – και βεβαίως θα ήμασταν – ακόμη πιο μόνοι. Μέχρι εδώ, λοιπόν, όλα καλά. Από εδώ και πέρα, όμως, αρχίζουν τα προβλήματα.

2. Γράφεις ότι «υπό τις παρούσες συνθήκες είναι λανθασμένη και εξωπραγματική η θέση της πλειοψηφίας της ΕΡΑΣ, η οποία αδυνατεί να κάνει μία ορθή στοιχειώδη ανάγνωση της πολιτικής συγκυρίας». Ε λοιπόν, αγαπητέ μου φίλε Νίκο, επέτρεψε μου να πάρω το μέρος των πολιτικά αδικημένων και άρα εκλογικά ατίθασων. Η συγκεκριμένη θέση όχι μόνο δεν είναι λανθασμένη και εξωπραγματική. Απεναντίας, στη δική μου οπτική, είναι ορθή γιατί στηρίζεται στην πολιτική αξιοπρέπεια της και όχι σε οποιαδήποτε εκλογική δουλοπρέπεια. Και δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο πραγματική στη βάση της αναγκαιότητας της. Γιατί, πολύ απλά, η ουτοπία της αμφισβήτησης δεν θα μπορούσε να είναι πιο επίκαιρη στην εποχή της αμφισβήτησης της ουτοπίας. Η εν δυνάμει προοπτική μίας τέτοιας θέσης δεν θα μπορούσε εξάλλου να στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο σε μία εκλογική πραγματικότητα, αλλά απεναντίας μπορεί και πρέπει να εκφράσει πρωτίστως μία ιστορική αναγκαιότητα. Και αυτή η αναγκαιότητα δεν μπορεί παρά να συνδέεται άμεσα με την δυνατότητα ενός οράματος – προγράμματος για … κάτι άλλο, κάτι διαφορετικό, κάτι πέραν των νόμων της ελεύθερης αγοράς και των μνημονίων του οικονομικού νεοφιλελευθερισμού. Κάτι πέρα από τις «γενεσιουργές αιτίες της καταστροφής», που όπως ορθά μας επισημαίνει και ο Karl Polanyi, δεν είναι άλλες από την «ουτοπική απόπειρα του οικονομικού φιλελευθερισμού να εγκαθιδρύσει μία αυτορρυθμιζόμενη αγορά». Έτσι, για να επιστρέψω και πάλι στον ιστορικό παραλληλισμό μεταξύ της σημερινής κρίσης και της κρίσης του 1930. Και μπροστά στο αδίστακτο καθεστώς της ελεύθερης χρηματοπιστωτικής αγοράς και του οικονομικού νεοφιλελευθερισμού, της λιτότητας και της ανεργίας, της φτώχειας και της εξαθλίωσης, του ρατσιστικού μίσους και της οικολογικής καταστροφής, αναγκαιότητα δεν αποτελούν η υποχώρηση και η συναίνεση, αλλά η διεκδίκηση και η σύγκρουση. Γράφεις, επίσης, ότι η θέση αυτή είναι εξαιρετικά προβληματική, αλλά η κριτική σου φαίνεται να πηγάζει περισσότερο από μία κομματική ταύτιση, παρότι από μια πολιτική και κοινωνιολογική ανάλυση. Γιατί ως πολιτικός κοινωνιολόγος, είμαι σίγουρος ότι γνωρίζεις τις τρεις πιθανές επιλογές ενός ψηφοφόρου σε μία εκλογική αναμέτρηση: «αποχώρηση, διαφωνία ή αφοσίωση» ("exit, voice or loyalty"), όπως τις έθεσε εύστοχα ο Albert Hirschman, σχεδόν μισό αιώνα προηγουμένως. Και λέω σκόπιμα κομματική και όχι πολιτική ταύτιση, όχι μόνο γιατί είμαι σίγουρος ότι αντιλαμβάνεσαι πως απευθύνεσαι σε πολιτικούς συντρόφους και συντρόφισσες σου, που προέρχονται από τον χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς, αλλά κυρίως γιατί αντιλαμβάνεσαι ότι έχουν τους δικούς τους λόγους για να αποχωρούν ή να διαφωνούν με παραδοσιακές για αυτούς και αυτές εκλογικές επιλογές. Όσον αφορά το αν θα έχει ή όχι απήχηση μία τέτοια επιλογή, αυτό μένει να φανεί στην πράξη. Επιπλέον, διαφωνώ μαζί σου ως προς το ότι οι άλλοι υποψήφιοι είναι όλοι δεξιοί της συντηρητικής / νεοφιλελεύθερης παράδοσης. Δυστυχώς, ο Γιώργος Λιλλήκας ανδρώθηκε πολιτικά και μεσουράνησε κομματικά μέσα από το χώρο της αριστεράς και συγκεκριμένα του ΑΚΕΛ. Και οι θέσεις που εκφράζει (προφανώς επιδερμικά και όχι ουσιαστικά) δεν ηχούν ευχάριστα μόνο στα αυτιά δεξιών ψηφοφόρων, αλλά δυστυχώς και παραδοσιακών αριστερών που απογοητεύτηκαν από τη διακυβέρνηση του ΑΚΕΛ και τις δεσμεύσεις του Μαλά. Παράλληλα, ακόμη κι αν η πρόταση της ΕΡΑΣ για αποχή ειδωθεί ως μία «θέση ηττοπάθειας», μην ξεχνάς ότι η επιλογή ήττας είναι πρωτίστως επιλογή του ΑΚΕΛ, όπως ορθά επισήμανε εδώ και καιρό η ΕΡΑΣ. Όσον αφορά την πολυδιάσπαση της αριστεράς (της παραδοσιακής και θεσμικής αριστεράς θα έλεγα εγώ), εδώ αγαπητέ Νίκο, η βάρκα όχι μόνο τρύπησε και μπάζει νερά, αλλά πολύ φοβάμαι ότι αποτελεί ήδη τεχνητό ύφαλο στο βυθό της ιστορικής συνέχειας της αριστεράς στον τόπο μας. Θεωρώ αναγωγισμό εκ μέρους σου να υποστηρίζεις ότι η πολυδιάσπαση είναι αποτέλεσμα μίας μεμονωμένης προεκλογικής επιλογής της ΕΡΑΣ και όχι αποτέλεσμα μίας σωρείας κυβερνητικών επιλογών του ΑΚΕΛ: οικονομικών, κοινωνικών, πολιτισμικών, οικολογικών, στρατιωτικών και άλλων. Πράγματι, η επιλογή της αποχής δεν είναι και η πιο «μάχιμη» (διεκδικητική θα έλεγα εγώ για να αποφύγω την μιλιταριστική ορολογία), αλλά, αλήθεια, που έγκειται η μαχητικότητα στις κυβερνητικές επιλογές του ΑΚΕΛ και στις προεκλογικές

δεσμεύσεις του Μαλά; Και γιατί, αλήθεια, τόσοι νέοι και νέες κυρίως (όπως ορθά επισημαίνεις) αριστερής προέλευσης, προερχόμενοι και προερχόμενες μάλιστα από την πρώτη γραμμή των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων της αριστεράς, είναι τόσο απογοητευμένοι και απογοητευμένες; Αυτό είναι το πραγματικό ερώτημα, αγαπητέ μου φίλε Νίκο, και όχι το κατά πόσον κάποιοι και κάποιες παραπλανήθηκαν πολιτικά. Λες και κάποιοι τους πλάσαραν νοθευμένη ιδεολογία και τους εξαπάτησαν. Με όλο το σεβασμό, αλλά θεωρώ ότι με αυτό σου το επιχείρημα, απλά εκμηδενίζεις την κρίση τους και απαξιώνεις την κριτική τους!

3. Και πάλι, εδώ δεν πρόκειται για οποιαδήποτε επιλογή «τιμωρίας» και κυρίως για μία επιλογή τιμωρίας με θρησκευτικό χαρακτήρα και ανορθολογικό περιεχόμενο. Αλλά για μία επιλογή αξιοπρέπειας, τόσο προσωπικής, όσο και συλλογικής, αλλά ταυτόχρονα πρωτίστως και αμιγώς πολιτικής. Την οποία κανείς δεν έχει δικαίωμα να αναιρέσει με μία απλουστευτική ανάλυση, παραγνωρίζοντας τη βαθύτερη λογική της. Μία λογική συνεκτικής και κριτικής ανάλυσης και όχι απαξιωτικού ή προσωποκεντρικού χαρακτήρα, ιδεολογικής στράτευσης και όχι αποστέωσης, πολιτικής διεκδίκησης και όχι απονεύρωσης. Σε αυτό το πλαίσιο, όχι μόνο δεν είναι άκαιρη και άστοχη, αλλά αποτελεί μία σαφέστατη ένδειξη των προθέσεων κάποιων συντρόφων μας να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να πουν «Όχι πια άλλες υποχωρήσεις! Ήρθε η ώρα για νέες διεκδικήσεις!» Το γεγονός ότι αυτές οι διεκδικήσεις δεν εκφράζονται μέσω ενός στενού προεκλογικού προγράμματος και ενός θεσμοποιημένου κομματικού σχηματισμού, μάλλον προσδίδει θετικό παρά αρνητικό πρόσημο στη συγκεκριμένη επιλογή. Και αυτό, γιατί οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες μας έχουν αντιληφθεί ότι είναι προτιμότερο να ανοίγεις νέους δρόμους, παρά να εγκλωβίζεσαι στα ίδια αδιέξοδα. Προφανώς, η συγκεκριμένη επιλογή δεν αποτελεί επαναστατική πράξη. Κανείς δεν είναι τόσο αφελής για να υποστηρίζει, πόσο μάλλον να πιστεύει κάτι τέτοιο. Αλλά, σίγουρα ριζοσπαστική τομή, πόσο μάλλον επαναστατική πράξη, δεν αποτελεί η διάσωση των τραπεζών και η θυσία μίας ολόκληρης γενιάς στο βωμό της απρόσκοπτης ανάπτυξης του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Αυτή είναι η πολιτική διάσπαση και η κοινωνική διάλυση, όχι η προγραμματική κριτική και η εκλογική χειραφέτηση. Όσον αφορά την εισαγωγή οποιονδήποτε μοντέλων, έχεις απόλυτο δίκαιο. Αλλά και πάλι, μου φαίνεται ότι παραγνωρίζεις την άλλη όψη του νομίσματος. Αυτήν της παραγνώρισης των απόψεων της βάσης της αριστεράς και την προσπάθεια συγκάλυψης λαθών και παραλείψεων, εις χάριν ενός προεκλογικού αγώνα, η έκβαση του οποίου, δυστυχώς, κρίνεται από εξαιρετικά απαισιόδοξη έως ανησυχητικά προβλέψιμη. Και αν η ιστορία της αριστεράς διδάσκει κάτι σε οποιονδήποτε πολιτικά σκεπτόμενο άνθρωπο είναι ακριβώς η δημοκρατικότητα της παράταξης στην οποία επιλέξαμε να ανήκουμε. Μία δημοκρατικότητα που χάνεται – και μαζί της η οποιαδήποτε δυναμική – όταν η κριτική μετατίθεται στα «Εισερχόμενα» ή καλύτερα στα «Υπόψη», Μετά Τις Εκλογές. Η εκπλήρωση του οποιουδήποτε απελευθερωτικού οράματος – προγράμματος και η δημιουργία της οποιασδήποτε ίσης και δίκαιης κοινωνίας δεν ήταν ποτέ αποτέλεσμα υποχώρησης και συναίνεσης, αλλά διεκδίκησης και σύγκρουσης, με όλες εκείνες τις αντιδραστικές, συντηρητικές και φιλελεύθερες δυνάμεις και συμφέροντα που στην καλύτερη περίπτωση πρότασσαν και συνεχίζουν να προτάσσουν μία «ρεαλιστική μεταρρύθμιση», μία μεταρρύθμιση με όρια και όρους. Μία νέα γενιά ανθρώπων, προερχόμενη από τον αστερισμό μίας ευρύτερης διεκδικητικής και συγκρουσιακής, ακτιβιστικής και κινηματικής αριστεράς φαίνεται να λέει «Όχι άλλα όρια και όροι» που καθιστούν μία κοινωνική αναγκαιότητα, άλλη μία απόμακρη ουτοπία.

4. Κανείς δεν είπε «νίπτω τας χείρας μου». Κανείς δεν είπε «κλείνομαι στον γυάλινο πύργο μου». Απεναντίας, σε μία κοινωνία που χαρακτηρίζεται από την προχωρημένη σήψη του ατομικισμού, οι φίλοι και οι φίλες σου στην ΕΡΑΣ επέλεξαν το δρόμο της συλλογικής διεκδίκησης και της κοινωνικής αντίστασης. Το γεγονός ότι μέτρησαν τα κουκιά τους και είπαν «αφού δεν μπορούμε είτε σε επίπεδο μίας ευρύτερης αριστερής συμμαχίας ή στο επίπεδο μίας αυτόνομης αριστερής καθόδου, επιλέγουμε την αποχή και την πολιτική αξιοπρέπεια από την υποστήριξη και την εκλογική δουλοπρέπεια», δεν

μειώνει την αξία της επιλογής τους. Ακόμη κι αν διαφωνείς με την επιλογή τους, σίγουρα δεν μπορείς να ακυρώνεις την απόφαση τους. Εξάλλου, αντικειμενικά μιλώντας, η επιλογή και η απόφαση τους καταδεικνύει και αποδεικνύει ότι σίγουρα το ΑΚΕΛ δεν αποτελεί το μόνο αριστερό ανάχωμα που υπάρχει στην Κύπρο. Και αν το ΑΚΕΛ είναι αρκετά έξυπνο και στρατηγικά σκεπτόμενο, καλά κάνει να αντιληφθεί όσο το δυνατόν πιο γρήγορα ότι η εμφάνιση ή καλύτερα η επανεμφάνιση ριζοσπαστικών αριστερών επιλογών στα πλάγια ή / και στα μετόπισθεν του, όχι μόνο είναι υπέρ του ίδιου του κόμματος ή της ευρύτερης αριστεράς, αλλά της ίδιας της κοινωνίας, την οποία το ΑΚΕΛ και η ευρύτερη αριστερά δεν μπορούν παρά μόνο να προασπίζουν και όχι να παραγνωρίζουν.

5. Με τα πιο πάνω απευθύνω με τη σειρά μου έκκληση σε όλους τους αριστερούς ψηφοφόρους να συνεχίζουν να τοποθετούνται με σαφήνεια και σταθερότητα στα αριστερά του πολιτικού άξονα, εκεί όπου επέλεξαν να ανήκουν, χωρίς όμως στενές κομματικές προκαταλήψεις και μικροπολιτικές αντιλήψεις. Οι οποίες μάλιστα ενδέχεται να αναιρέσουν τις οποιεσδήποτε δημοκρατικές, προοδευτικές και ριζοσπαστικές τους διεκδικήσεις, κυρίως μάλιστα σε μία τόσο κρίσιμη ιστορική στιγμή, το διακύβευμα της οποίας είναι όλοι εκείνοι οι ιστορικοί αγώνες της αριστερής παράταξης και οι δημοκρατικές κατακτήσεις της κυπριακής κοινωνίας.

Με συντροφική αλληλεγγύη,

Ένας φίλος σου από την ΕΡΑΣ

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, ΕΡΑΣ (Ομάδα), ΑΚΕΛ, Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2013, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Η φυσιογνωμία της ΕΡΑΣ (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Φλεβάρη του 2013 στην ηλεκτρονική σελίδα της Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση (ΕΡΑΣ).

Περιεχόμενο

21 Φεβ 2013

Η φυσιογνωμία της ΕΡΑΣ

Η ΕΡΑΣ δημιουργήθηκε από στελέχη ομάδων της ριζοσπαστικής Αριστεράς και του κινήματος που θέλησαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να δημιουργήσουν μια συλλογικότητα που να διαθέτει την κρίσιμη μάζα για να μπορεί να παρέμβει με αποτελεσματικότητα στην κυπριακή πολιτική σκηνή. Τα μέλη της ΕΡΑΣ συμμετέχουν σε αυτή με την προσωπική τους ιδιότητα.

Η δημιουργία της ΕΡΑΣ

Η παγκόσμια οικονομική κρίση, η επέλαση του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, το αδιέξοδο στο Κυπριακό και η άνοδος του εθνικισμού, ρατσισμού και φασισμού, κάνουν αναγκαία την κινητοποίηση όλων όσοι μπορούν να προσφέρουν στην υπεράσπιση των εργαζομένων και της δημοκρατίας. Οι άνθρωποι που συμμετέχουμε, αποφασίσαμε αυτόβουλα ότι θα λειτουργούμε με ομοφωνία μέσα σε ένα κλίμα διαλόγου και συντροφικότητας ή όπου είναι αναγκαίο με ενισχυμένη πλειοψηφία και πάνω στη βάση ενός μίνιμουμ κοινού παρονομαστή. Όποιο μέλος της ΕΡΑΣ το επιθυμεί, μπορεί να λειτουργεί και αυτόνομα όπου το θεωρεί αναγκαίο, δεσμευόμενο, βέβαια, από τα κείμενα αναφοράς της ΕΡΑΣ. Η ελπίδα μας ήταν και είναι ότι στο μέτρο που η Επιτροπή αναπτύσσεται και λειτουργεί με αποτελεσματικότητα, οι ξεχωριστές δράσεις θα καθίστανται αχρείαστες, καθώς η πολιτική τού ελάχιστου κοινού παρονομαστή θα προσφέρει περισσότερα αποτελέσματα. Ο συγκεκριμένος τρόπος οικοδόμησης της ΕΡΑΣ αποτελεί συνειδητή επιλογή, η οποία λαμβάνει υπόψη το μικρό μέγεθος της χώρας μας το οποίο από μόνο του επιβάλλει πιο πλατιές και μετωπικές συνεργασίες. Αποτελεί επίσης μια προσπάθεια αντιμετώπισης της παράδοσης των διασπάσεων που κατατρέχουν τη ριζοσπαστική Αριστερά, τόσο στην Κύπρο ,όσο και διεθνώς.

Τα μέλη της ΕΡΑΣ αποτελούν την κυρίαρχη δύναμή της. Συμμετέχουν σε ένα αποκεντρωμένο μοντέλο εσωτερικής λειτουργίας και συμβάλλουν δημιουργικά σ’ ένα πλαίσιο σύνθεσης και διαλόγου.

Η πολιτική βάση της ΕΡΑΣ διαμορφώνεται εξελικτικά ανάλογα με τις πολιτικές ανάγκες και ανάλογα με τις δυνατότητες της Επιτροπής. Τα νέα μέλη προσχωρούν στην ΕΡΑΣ έχοντας δεχτεί τις ιδέες και τους στόχους της όπως αναλύονται στα κείμενα αναφοράς και έχοντας τη βούληση να αγωνιστούν για την πραγμάτωσή τους. Τα νέα μέλη συνεργάζονται με τα παλαιότερα για τη συνδιαμόρφωση της πολιτικής μας τακτικής και στρατηγικής. Φιλοδοξία μας είναι η δημιουργία ενός πολιτικού φορέα που να μπορεί να υποδέχεται και να συνδέεται με τον κόσμο που θέλει να παλέψει οργανωμένα

συνεισφέροντας θετικά στη διαμόρφωση τέτοιων κινήσεων και μετώπων, στα οποία να χωρούν, αν είναι δυνατό, όλες οι δυνάμεις που αμφισβητούν από αριστερά την επάρκεια των πολιτικών που προωθούν τα υπάρχοντα κόμματα της Αριστεράς. Με την ενίσχυση της Επιτροπής με ανθρώπους από όλη την Κύπρο, με την αντιπροσωπευτικότερη παρουσία των φύλων, των ηλικιών, των ειδικοτήτων κλπ, αναμένεται καλύτερη λειτουργία των ήδη υφιστάμενων θεματικών ομάδων εργασίας και λειτουργία άλλων, έτσι ώστε να γίνει δυνατή μια πιο συνεπής και σφαιρική παραγωγή θέσεων και προβολή τους στην κοινωνία. Όλα αυτά θα στηρίξουν μια κινηματική δράση ανάλογη των αναγκών της κοινωνίας.

Η ΕΡΑΣ στον πολιτικό χάρτη

Ήδη, από την ίδρυση της η ΕΡΑΣ, τονίζει με έμφαση το εύρος της διεθνούς κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και την ανάγκη αντίστασης του εργατικού κινήματος. Σημειώνεται ότι, στην Κύπρο τα κόμματα της Δεξιάς συνεπικουρούμενα και από την ΕΔΕΚ, υιοθέτησαν πλήρως τις θέσεις για λιτότητα του νεοφιλελευθερισμού και άσκησαν ασφυκτικές πιέσεις στην κυβέρνηση Χριστόφια να εφαρμόσει το συντομότερο τις πολιτικές αυτές. Δυστυχώς, η κυβέρνηση Χριστόφια έχοντας επιλέξει να μην έρθει σε ευθεία αντιπαράθεση με το κεφάλαιο, δεν έθεσε ως καθήκον της την ανατροπή των συσχετισμών ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, προς όφελος των εργαζόμενων. Αντίθετα, επιχείρησε μια μετριοπαθή, σοσιαλδημοκρατικού τύπου διαχείριση, η οποία μπροστά στη δίνη των εξελίξεων φάνηκε ανεπαρκής και κατέστησε την κυβέρνηση ουραγό των εξελίξεων.

Με ανάλογο τρόπο, η κυβέρνηση και το ΑΚΕΛ, απομονώθηκαν και σε ότι αφορά την πολιτική επίλυσης του κυπριακού. Το ΑΚΕΛ ανήλθε στην εξουσία στηριζόμενο από το ΔΗΚΟ και άλλες δυνάμεις της Δεξιάς μέσα στα πλαίσια της πολιτικής του, της ενότητας δηλαδή των «πατριωτικών δημοκρατικών δυνάμεων» ,με προβαλλόμενο στόχο τη λύση του κυπριακού και με ελάχιστα ψήγματα κοινωνικής πολιτικής. Η άνοδος του ρατσισμού, εθνικισμού και της φασιστικής ακροδεξιάς κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης Χριστόφια όπως αναδείχθηκαν ιδιαίτερα μετά την έκρηξη στο Μαρί, είναι ανάμεσα στα βασικά ζητήματα της περιόδου τα οποία πρέπει να τύχουν της κατάλληλης αντιμετώπισης από την Αριστερά, το εργατικό κίνημα, αλλά και την κοινωνία ευρύτερα. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες θεωρήθηκε από την ΕΡΑΣ ότι ο διάλογος και η συσπείρωση τής πέραν του ΑΚΕΛ Αριστεράς, είναι επιβεβλημένη.

Στο δεύτερο κείμενο αναφοράς που κυκλοφόρησε και ως φυλλάδιο, δίνοντας συνοπτικά το στίγμα της ΕΡΑΣ, αναφέρεται ως λογική της συγκρότησής μας η συμβολή μας στον αγώνα για να αντιμετωπιστεί η εν εξελίξει επίθεση του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, για βελτίωση της ποιότητας ζωής της πλειοψηφίας, δημιουργίας συνθηκών ανθρώπινης αξιοπρέπειας και κοινωνικής δικαιοσύνης . Σε μια εποχή που οι διεθνείς δυνάμεις του κεφαλαίου και της αγοράς λεηλατούν τους φυσικούς πόρους, καταστρέφοντας τις προϋποθέσεις επιβίωσης εκατομμυρίων ανθρώπων και του ίδιου τον πλανήτη, που οι συντηρητικές δυνάμεις και οι επιχειρηματικοί όμιλοι υπόσχονται επενδύσεις και ανάπτυξη πάνω στα ερείπια της κοινωνίας και της φύσης, που η μόλυνση του νερού, του αέρα, του εδάφους, παίρνει τρομαχτικές διαστάσεις, ως στόχος και όραμα της ΕΡΑΣ είναι η ανατροπή του καπιταλισμού και ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός της κοινωνίας.

Το τρίτο κείμενο αναφοράς που υιοθετήθηκε τον Αύγουστο του 2012 είναι μέχρι στιγμής και το εκτενέστερο και κυκλοφόρησε με τον τίτλο “Σχέδιο Κοινωνικής Αντίστασης”. Οι Προγραμματικές θέσεις της ΕΡΑΣ σε διάφορους τομείς, διατυπώνονται εδώ με συγκεκριμένο τρόπο, έχοντας όμως επίγνωση τού ότι υπάρχουν πολλά ζητήματα που χρειάζονται να μελετηθούν και να αντιμετωπισθούν στο μέλλον. Η κάλυψη, ωστόσο, τομέων όπως της οικονομίας, του κυπριακού, της παιδείας, της υγείας, της άμυνας, της μετανάστευσης, του ρατσισμού, της επανεμφάνισης της φασιστικής ακροδεξιάς κ.α., δίνουν με αρκετή σαφήνεια το στίγμα της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Τονίζουμε εμφαντικά την κεντρικότητα των εργαζομένων και της νεολαίας στη διαδικασία της κοινωνικής αντίστασης . Στο κείμενο αναλύεται η γενική πολιτική της Τρόικας και απορρίπτεται ξεκάθαρα και εξ' υπαρχής η όποια υπογραφή μνημονίου. Αντί αυτού, η ΕΡΑΣ, καταθέτει μια σειρά εναλλακτικών προτάσεων που στοχεύουν στη διόρθωση των πραγματικών προβλημάτων της κυπριακής οικονομίας: τη φορολόγηση του συσσωρευμένου πλούτου, την αύξηση του εταιρικού φόρου, τη μείωση της στρατιωτικής θητείας και των εξοπλισμών, την πάταξη της φοροδιαφυγής, την είσπραξη των ανείσπρακτων φόρων, την εφαρμογή του πόθεν έσχες για όλους, την πραγματική φορολόγηση της εκκλησίας, την αναδιοργάνωση του δημόσιου τομέα με γνώμονα τις κοινωνικές ανάγκες και τη μόνιμη κρατικοποίηση των τραπεζών υπό κοινωνικό έλεγχο. Η στόχευση είναι η δημιουργία προϋποθέσεων για την παραγωγική και οικολογική ανασυγκρότηση της χώρας, με βασικό γνώμονα την εξάλειψη της ανεργίας και την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών. Στην αντίληψη της ΕΡΑΣ, το χρήμα θα πρέπει να θεωρείται δημόσιο αγαθό και εργαλείο για κοινωνική πολιτική και στήριξη ιδιαίτερα της Υγείας και της Παιδείας.

Στο Κυπριακό, η ΕΡΑΣ υποστηρίζει τη δημοκρατική ειρηνική επίλυση του κυπριακού στη βάση της δικοινοτικής ομοσπονδίας. Ειδικότερα, στηρίζει τις συγκλίσεις στο θέμα της εναλλασσόμενης προεδρίας και της διασταυρούμενης ψήφου. Η ΕΡΑΣ θεωρεί ότι το Κυπριακό, όπως αντιμετωπίζεται σήμερα, έχει περιέλθει σε ανυπέρβλητο τέλμα και μια νέα πολιτική στηριγμένη σε ένα αυτόνομο δικοινοτικό κίνημα των δυνάμεων της εργασίας είναι πλέον αναγκαία. Σε αυτή την κατεύθυνση στηρίζουμε τους κοινούς αγώνες των ελληνοκύπριων και των τουρκοκύπριων εργαζόμενων και της νεολαίας για μια καλύτερη ζωή για όλους μας. Μια τέτοια πολιτική συνάδει επιπλέον με τις ανάγκες αντίστασης των εργαζομένων ενάντια στις δυνάμεις του κεφαλαίου στην εποχή των μνημονίων.

Συνάδει, επίσης, με τις ανάγκες για αντιμετώπιση τού – απορρέοντος και από τα μνημόνια- κινδύνου εκφασισμού, τόσο των θεσμών, όσο και τμήματος της κοινωνίας. Ο φασισμός και ο ρατσισμός που τον συνοδεύει, αποτελούν απειλή για όλους μας: όχι μόνο για τους μετανάστες εργάτες που αποτελούν τον πρώτο στόχο, αλλά συνολικά για το εργατικό κίνημα, η συντριβή τού οποίου ήταν πάντοτε ένας από τους βασικούς στόχους των φασιστών. Οι Τουρκοκύπριοι επίσης, εξακολουθούν να γίνονται δέκτες της φασιστικής βίας, τόσο πραγματικής, όσο και συμβολικής, μέσα από την αναβίωση και την ενίσχυση της παρωχημένης ακροδεξιάς λογικής που τους αντιμετώπιζε ιστορικά, ως εξ ορισμού ύποπτους, υποδεέστερους και ως εσωτερικούς εχθρούς. Ταυτόχρονα, οι φασιστικές οργανώσεις στρέφονται γενικότερα εναντίον όλων όσων εκφέρουν ένα προοδευτικό ή εναλλακτικό λόγο, αλλά και ενάντια στην έκφραση τής όποιας διαφορετικότητας στο δημόσιο και ιδιωτικό βίο, στοχεύοντας έτσι την κάθε ομάδα που θεωρούν ότι είναι «απειλή» στις σκοταδιστικές εμμονές τους: από τις θρησκευτικές, εθνοτικές και κοινωνικές μειονότητες, μέχρι τα ΛΟΑΔ άτομα (Λεσβίες, Ομοφυλόφιλοι, Αμφισεξουαλικοί και Διαφυλικοί) που συχνά γίνονται δέκτες χλευασμού, κοινωνικού ρατσισμού και αποκλεισμού από ανθρώπινα δικαιώματα και ωφελήματα που θα έπρεπε να απολαμβάνουν ως ισότιμοι πολίτες.

Παρά τη νομική απαγόρευσή τους, οι διακρίσεις και η ανισομισθία στην εργασία, συνεχίζουν να υπάρχουν και να είναι ντε φάκτο ανεκτές από την κοινωνία και την πολιτεία, παρά τις ρητορικές καταδίκες. Ο έμφυλος επαγγελματικός διαχωρισμός, η συγκέντρωση των γυναικών στα πιο χαμηλόμισθα επαγγέλματα, η απουσία γυναικών σε διοικητικές θέσεις και στην πολιτική ζωή, οι παραδοσιακοί ρόλοι στην οικογένεια, με την κυριαρχία του αντρικού αυταρχισμού, όλα αυτά αναπαράγονται σε μεγάλο βαθμό, καθορίζοντας νοοτροπίες, πλαίσια αντίληψης και συμπεριφορές. Η πατριαρχική λογική παραμένει διάχυτη στην κοινωνία , διαιωνίζοντας έτσι την ανισότητα των φύλων, την καταπίεση των γυναικών και τον κοινωνικό συντηρητισμό.

Η ένταση της κρίσης, η περαιτέρω πόλωση των κοινωνικών ανισοτήτων, η συρρίκνωση της ανοχής και της δημοκρατίας, οδηγούν σε μια σειρά από φαινόμενα κοινωνικού αποκλεισμού αδύναμων

ομάδων: οι μονογονεϊκές οικογένειες, οι μετανάστες, οι δέκτες δημοσίων βοηθημάτων, οι ανάπηροι και οι συνταξιούχοι, μεταξύ άλλων, υφίστανται επιπλέον πίεση. Με δεδομένες τις συνθήκες που διαμορφώνονται σήμερα, η Αριστερά βρίσκεται σε ένα από τα πιο κρίσιμα σημεία των τελευταίων δεκαετιών.

Η εποχή του μνημονίου

Τις όποιες αντιστάσεις επιχείρησε να προβάλει η κυβέρνηση Χριστόφια στην υπογραφή του μνημονίου, κατέρρευσαν. Η Κύπρος και η συντριπτική πλειοψηφία του λαού εισέρχονται σε μια σκοτεινή περίοδο εκπτώχευσης. Οι εργαζόμενοι ανακαλύπτουν με δέος τις επιπτώσεις του μνημονίου στη ζωή τους: περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, κατάργηση επιδομάτων τέκνων και σπουδών, φόρος ακίνητης ιδιοκτησίας στους πολλούς μικρο-ιδιοκτήτες, αντί στους λίγους μεγαλο-ιδιοκτήτες, φόρος προστιθέμενης αξίας, καταναλωτικοί φόροι και τέλη, δυσκολίες πρόσβασης σε στεγαστικά και σπουδαστικά δάνεια. Οι υποθηκευμένες περιουσίες χάνουν την τιμή τους και τα φουσκωμένα δάνεια μένουν, ενώ τα οικογενειακά έσοδα συρρικνώνονται.

Μαζί με την οικονομία καταρρέουν και τα όποια περιθώρια κυριαρχίας οικοδόμησε το μετααποικιακό κυπριακό κράτος, τα οποία επιβίωσαν των διακοινοτικών συγκρούσεων και της τουρκικής εισβολής και αναδεικνύεται μια νέου τύπου εξάρτηση και έλεγχος από τα μεγάλα οικονομικά κέντρα, ντόπια και ξένα. Παράλληλα, τα περιθώρια της δημοκρατικής ζωής περιορίζονται και εσωτερικά, καθώς το κράτος γίνεται πιο αυταρχικό για να επιβάλει στο λαό τις νέες συνθήκες, ενώ παρατηρείται και μια επάνοδος της φασιστικής δεξιάς. Στη λογική της αποδοχής του μνημονίου έχουν, δυστυχώς, εμπλακεί με διάφορους τρόπους όλες σχεδόν οι πολιτικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις, σε μια ακόμη κίνηση εθνικής ομοφωνίας. Γεγονός είναι ότι η κυπριακή κοινωνία μπήκε σε βαθιά κρίση που θα ταλανίσει τις επόμενες γενιές. Το μέλλον έχει ήδη το πρόσωπο της ελληνικής κρίσης. Η περίοδος που διανύουμε δεν είναι μεταβατικού χαρακτήρα, μέχρι δηλαδή να εξοφληθεί το δάνειο, αλλά για μια νέα φάση του καπιταλισμού, στην οποία τα εργατικά κόστη θα συμπιέζονται δραματικά και η κοινωνική συνοχή θα καταστρέφεται. Το ίδιο το μνημόνιο οδηγεί σ’ ένα φαύλο κύκλο υφέσεων και δημοσίων ελλειμμάτων και επιτείνει την κρίση.

Οι αποκαλύψεις για τον τρόπο λειτουργίας του τραπεζικού συστήματος, εκτός από την οικονομική τους πτυχή, αποκαλύπτουν την ισχύ των τραπεζιτών μέσα στο αστικό σύστημα εξουσίας και τον τρόπο που καθορίζουν-ρυθμίζουν τη λειτουργία του πολιτικού συστήματος. Η απορρόφηση/ενσωμάτωση του κυπριακού κεφαλαίου στο παγκοσμιοποιημένο κεφάλαιο είναι εμφανής και μέσα από τη σύμπτωση των οικονομικών πολιτικών μεταξύ Τρόικας και των ηγεσιών των δεξιών κομμάτων. Ο τρόπος που οι τραπεζίτες και η αστική τάξη οδήγησαν τη χώρα τους στη χρεοκοπία, επιβεβαιώνει για ακόμα μια φορά ότι για αυτούς, το κυνήγι του εύκολου κέρδους με κάθε τρόπο, υπερβαίνει τη δήθεν πατριωτική τους συνείδηση.

Η ΕΡΑΣ μπροστά στη νέα εποχή

Παρά το ότι η ΕΡΑΣ δεν είναι ακόμη ευρέως γνωστή, έχουμε στα χέρια μας χρήσιμα εργαλεία που αφορούν κυρίως στην έγκαιρη αξιολόγηση των γεγονότων, στην κατανόησή τους και στη θέλησή μας να ανατρέψουμε την κατάσταση προς όφελος των ανθρώπων της εργασίας και όσων υπόκεινται την κάθε μορφή καταπίεσης.

Η ΕΡΑΣ είναι γέννημα της εποχής, είναι γέννημα της ανάγκης. Και σαν τέτοια, θα προσπαθήσει να δώσει την αριστερή ριζοσπαστική εκδοχή σε όσα συμβαίνουν γύρω μας. Θα είναι κοντά στην καθημερινότητα του πολίτη, δίνοντας με γλώσσα λιτή απαντήσεις στα προβλήματα και στις ανησυχίες του. Χωρίς γενικόλογες διακηρύξεις, θα στοχεύσει στη διαμόρφωση ενός ολοκληρωμένου εναλλακτικού σχεδίου ανάπτυξης. Η θεωρία και οι ιστορικές παραδόσεις του παγκόσμιου αριστερού κινήματος, η τακτική και η στρατηγική μας στον αγώνα για επίτευξη των οραμάτων μας, η

καθημερινή πολιτική ζύμωση και κινηματική δράση, όλα αυτά θα αποτελέσουν την πυξίδα στο δρόμο μας. Θα καινοτομούμε, προσφέροντας προοπτική και αξιοποιώντας την κάθε στιγμή. Προσβλέπουμε, όχι απλά να διαχειριστούμε τη συγκυρία, αλλά να ανοίγουμε νέους δρόμους που θα οδηγούν στην κοινωνική εξέλιξη.

Η ΕΡΑΣ ανήκει στη μεγάλη πολιτική οικογένεια των κομμάτων, οργανώσεων και κινημάτων της ευρωπαϊκής Αριστεράς. Και σήμερα, όπου σε όλες τις χώρες της Ευρώπης που πλήττονται από την κρίση και οι άνθρωποι αντιστέκονται, η ΕΡΑΣ είναι παρούσα. Επιδίωξή μας, η συμβολή στη ρήξη με τη νεοφιλελεύθερη πολιτική που κυριαρχεί στην Ε.Ε. και η συμμετοχή στην οικοδόμηση ενός πανευρωπαϊκού κινήματος που θα παλέψει για μια διαφορετική Ευρώπη και ένα διαφορετικό κόσμο. Την Ευρώπη της εργασίας, των κοινωνικών δικαιωμάτων και του ενισχυμένου κράτους προνοίας. Αλλά και της οικολογίας, της ισοτιμίας ανάμεσα στα φύλα, της αλληλεγγύης, ενάντια στο πολιτικό σύστημα της διαφθοράς και της διαπλοκής. Μια Ευρώπη προς όφελος των λαών, που θα προχωρά και θα προοδεύει. Μέρος της να είναι και η επανενωμένη πια Κύπρος.

Εργαζόμαστε προς την κατεύθυνση της δημιουργίας ενός μετώπου αντίστασης ενάντια στα μέτρα λιτότητας, ενάντια στην κοινωνική αποδιοργάνωση, ενάντια στον περιορισμό των δημοκρατικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Σε αυτή την προσπάθεια καλούμε μαζί μας τον κάθε αριστερό αγωνιστή και αγωνίστρια, τον κάθε μαχητικό συνδικαλιστή και συνδικαλίστρια, τον κάθε ευαίσθητο άνθρωπο που δεν αντέχει την αδικία, τον κάθε νέο και νέα που ονειρεύεται ένα καλύτερο μέλλον σε μια καλύτερη κοινωνία.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, ΕΡΑΣ (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2013, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Για το κτίσιμο της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Κύπρο (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Μάη του 2013 στην ηλεκτρονική σελίδα της Επιτροπής για μια Ριζοσπαστική Αριστερή Συσπείρωση (ΕΡΑΣ).

Περιεχόμενο

9 Μάη 2013

Για το κτίσιμο της Ριζοσπαστικής Αριστεράς στην Κύπρο

Μάριος Θρασυβούλου

Μάης του 2013

Είναι φανερό από καιρό ότι η κυπριακή κοινωνία έχει ανάγκη από μια νέα Αριστερά, ριζοσπαστική, η οποία θα μπορεί να παρεμβαίνει αποφασιστικά στα πολιτικά δρώμενα. Τώρα, αυτή η αναγκαιότητα είναι ακόμα πιο επιτακτική. Η τραπεζική κατάρρευση επιτάχυνε με απίστευτο ρυθμό την οικονομική κρίση. Χάσιμο περιουσιών και καταθέσεων μιας ζωής, φτώχεια, ανεργία, απελπισία. Παράλληλα, ολοένα και φανερώνονται τα κενά στην πολιτική σκηνή, όπου στην όλοτητά τους τα κόμματα αδυνατούν να εμπνεύσουν και να καθοδηγήσουν. Το μεγάλο κενό-πρόβλημα εντοπίζεται στο χώρο της Αριστεράς. Το ΑΚΕΛ αδυνατεί να παίξει ένα πρωτοπόρο ρόλο σε αυτή την εποχή. Μια νέα δύσκολη εποχή, μια αλλαγμένη κοινωνία, ένα ΑΚΕΛ κατώτερο των περιστάσεων και μια Ριζοσπαστική Αριστερά που ξεπροβάλλει δειλά δειλά. Θα μπορέσει μια νέα Αριστερά να κτιστεί σωστά και να παίξει το ρόλο που τάχθηκε να παίξει ή θα οδηγηθεί στην πολιτική απαξίωση;

<u>Κοινωνία και αντιστάσεις</u>

Η οικονομική κρίση βρήκε την κυπριακή κοινωνία απροετοίμαστη. Για χρόνια απολάμβανε μια σχετική ευμάρεια και είχε μια οικονομική άνεση. Το κυριότερο, η κυπριακή κοινωνία δεν μπήκε στον κόπο να προβληματιστεί. Η κυρίαρχη μέση συνείδηση δεν ξέφευγε από τα στενά πλαίσια της Κύπρου και δεν μπορούσε να αντιληφθεί τα ντόπια και παγκόσμια τεκταινόμενα . Το Κυπριακό, ως ένα χρόνιο και ουσιαστικά «αφηρημένο» πρόβλημα, εμπόδιζε περαιτέρω τον κύπριο πολίτη από το να πλατύνει τη σκέψη του. Η κυπριακή αστική τάξη κατάφερε να ηγεμονεύσει έχοντας την υποστήριξη, αλλά και τη νομιμοποίηση από την κοινωνία. Βοηθούμενη, από τους λεγόμενους «αφανείς καταπιεστικούς θεσμούς», την παιδεία, την εκκλησία, την οικογένεια, τα κόμματα, τις συντεχνίες, πέτυχε να έχει τη συναίνεση του λαού.

Η αιφνίδιος χαραχτήρας της μεγάλης οικονομικής κρίσης στην Κύπρο πιθανό να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για απότομη αλλαγή του πολιτικού σκηνικού. Όπως απροετοίμαστη βρήκε την κοινωνία , το ίδιο απροετοίμαστα βρήκε τα κόμματα. Η Αριστερά έχει ένα επιπλέον καθήκον να δώσει λύσεις και απαντήσεις. Όσο αυτή η κρίση διαιωνίζεται σε βάθος χρόνου και όσο η Αριστερά δεν αποτελεί αξιόπιστη επιλογή, τότε είναι πιθανός ο κίνδυνος να στραφεί η κοινωνία στην Ακροδεξιά.

Σε συνθήκες κρίσης, η δεξιά διακυβέρνηση του τόπου με τον κύριο εκφραστή των συμφερόντων της μειοψηφικής και προνομιούχας ελίτ, αναπόφευκτα θα πλήξει τα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα, τους εργαζομένους, τους νέους. Με τον τρόπο που είναι σήμερα διαρθρωμένη η εργατική τάξη , με ανάλογο τρόπο θα έχουμε τις αντιδράσεις της. Αν σε εποχές και σε τόπους όπου κυριαρχούσε το εργοστάσιο ,είχαμε μεγάλες κλαδικές κινητοποιήσεις και απεργίες για υπεράσπιση και επέκταση των εργατικών κεκτημένων, τώρα τα πράγματα, τουλάχιστον στην Κύπρο είναι αλλιώς. Δεν υπάρχουν μεγάλα εργοστάσια, δεν υπάρχουν μαζικοί πλέον χώροι δουλειάς όπου θα μπορούσε εύκολα να οργανωθεί μια συλλογική κινητοποίηση. Κυρίως στον ιδιωτικό τομέα, υπάρχει μια πολυδιάσπαση, ένα «σκόρπισμα» των εργαζομένων. Στους μαζικούς τομείς, όπως η οικοδομική και ξενοδοχειακή βιομηχανία βλέπουμε την εργοδοσία, με την ανοχή των συντεχνιών, να έχει καταφέρει να επιβάλει απαράδεκτους όρους εργασίας, οι οποίοι «αιχμαλώτισαν» ουσιαστικά τους εργαζόμενους σε ένα καθεστώς που εμποδίζει την κοινή και οργανωμένη δράση. Οι τραπεζικοί υπάλληλοι είναι καλά οργανωμένοι και οι συνέπειες της κρίσης που τους έπληξε, σίγουρα θα καθορίσουν και τις αντιδράσεις τους. Η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα είναι διασπαρμένη σε μικρές και μεγάλες εταιρίες, πολυκαταστήματα, μικρές εμπορικές επιχειρήσεις, στην αυτοεργοδότηση στην ημιαπασχόληση κλπ. Συνεπώς, στον ιδιωτικό τομέα, τα πράγματα διαφοροποιούνται συνεχώς, τείνοντας προς την πολυδιάσπαση των εργαζομένων σαν αποτέλεσμα της φύσης της οικονομικής ζωής της Κύπρου και της οικονομικής κρίσης. Τα πιο μαζικά και οργανωμένα σύνολα των εργαζομένων είναι αυτά των κυβερνητικών υπαλλήλων και των υπαλλήλων των ημικρατικών οργανισμών. Το προδιαγραφόμενο πλήγμα των κατακτήσεών τους σίγουρα θα επιδράσει πάνω τους και θα καθορίσει ανάλογα τις αντιδράσεις τους.

Καμιά μερίδα των εργαζομένων δεν μπορεί πλέον να αισθάνεται ασφαλής σήμερα. Ανάλογα, θα βλέπουμε τη μια ή την άλλη να αντιστέκεται στα όποια μέτρα θα πλήττουν τα συμφέροντά της. Στη σημερινή εποχή, οι «άλλοι προλετάριοι» είναι ο κυβερνητικός, ο υπάλληλος ημικρατικού οργανισμού, ο τραπεζικός, ο οικοδόμος, ο ξενοδοχοϋπάλληλος. Είναι όμως και ο χαμηλόμισθος στα πολυκαταστήματα και στις εταιρίες, ο αδιόριστος εκπαιδευτικός , ο ημιαπασχολούμενος. Σε όλους αυτούς, να προσθέσουμε και τους χιλιάδες άνεργους που πιθανό να αποτελέσουν και το χαρακτηριστικό γνώρισμα της νέας γενιάς. Να λάβουμε επίσης υπόψη τις δεκάδες χιλιάδες εργαζομένων από την Ελλάδα οι οποίοι, λόγω γλώσσας, συνηθειών και εμπειριών που κουβαλούν, θα παίξουν ένα σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη των εργατικών αγώνων.

Μια νέα γενιά ανθρώπων με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά βιώνει και θα βιώσει εντονότερα τις συνέπειες της κρίσης. Νέοι με πτυχία, με εμπειρίες από το εξωτερικό, με πλατιά μόρφωση, πληροφορημένοι. Που αποστασιοποιούνται ολοένα από τα κόμματα και πολύ περισσότερο από τις συντεχνίες, τις οποίες δεν εμπιστεύονται και δεν τις χρειάζονται πια , λόγω της φύσης της εργασίας στην Κύπρο. Νέοι , προσανατολισμένοι σωστά ή καθόλου, με πολλές ή λίγες απαιτήσεις, ευαισθησίες, οράματα. Όλοι αυτοί, με ότι κι αν κουβαλούν και με ότι κι αν εκφράζουν, το σίγουρο είναι ότι θα έρθουν αντιμέτωποι με τα πολύ μεγάλα αδιέξοδα στη ζωή τους που θα φέρει η κρίση .

Κανείς δεν μπορεί να υπολογίσει την ένταση των αναταράξεων που θα φέρει η κρίση, όπως και την ένταση των αντιδράσεων απέναντι στις συνέπειές της. Οι νέες μορφές ηγεμόνευσης θα φέρουν και νέες μορφές διαμαρτυρίας. Νέα κινήματα θα ξεπροβάλουν που θα αντικατοπτρίζουν το πλήγμα σε πολλές και διαφορετικές ομάδες πληθυσμού και την ίδια ώρα, την αντίσταση αυτών των ποικίλων ομάδων του πληθυσμού. Εργαζόμενοι που ως τώρα χαρακτηρίζονταν «βολεμένοι» θα αντιστέκονται, ντόπιοι και ξένοι μαζί σε κάποιους κλάδους, άνεργοι, συμβασιούχοι, φοιτητές, ομάδες με κοινωνικές και οικολογικές ευαισθησίες, κινήσεις τοπικού χαρακτήρα, γειτονιών κλπ. Βασικό στοιχείο όλων αυτών των αντιστάσεων, αν και όποτε υπάρξουν, σε ποια ένταση και ποιότητα, θα είναι ο σταδιακός ή απότομος απεγκλωβισμός τους από τον έλεγχο των υφιστάμενων κομμάτων και των συντεχνιών. Όπως και η δημιουργία νέων μορφών πάλης, άγνωστων ως τώρα στην Κύπρο.

Η περίπτωση του ΑΚΕΛ

Μια από τις ιδιομορφίες της κυπριακής πολιτικής είναι η ύπαρξη ενός μόνου αριστερού κόμματος και αυτό είναι μια καθυστέρηση του πολιτικού συστήματος. Αναπόφευκτα το κόμμα αυτό, το ΑΚΕΛ, κάλυψε όλο το χώρο και παρασύρει ανάλογα, προς τα πάνω ή προς τα κάτω, την έννοια και τα οράματα της Αριστεράς. Το ΑΚΕΛ, αν εξαιρέσουμε τους μεγάλους συνδικαλιστικούς αγώνες στα μέσα του περασμένου αιώνα, δεν επεδίωξε ποτέ να αποτελέσει πρωτοπόρα δύναμη. Αρκούμενο να στηρίζει για πολλές δεκαετίες δεξιές κυβερνήσεις με το πρόσχημα του άκαιρου της κοινωνικής αλλαγής και της ύπαρξης του εθνικού ζητήματος, απέκτησε μια κουλτούρα συμβιβαστική και ηττοπαθή. Κινείται ολοένα και πιο δεξιά, φτάνοντας πια στις παρυφές της δεξιάς σοσιαλδημοκρατίας. Παράλληλα, είναι σύνηθες στο λόγο και στις πρακτικές της ηγεσίας του ο λαϊκισμός, ο «πατριωτισμός», η συνωμοσιολογία και ο ξερός αντιδυτικισμός. Η έλλειψη αγωνιστικής και πρωτοπόρας κουλτούρας από το ΑΚΕΛ φάνηκε ξεκάθαρα κατά την πενταετή διακυβέρνησή του , όπου ο Χριστόφιας εκλέγηκε πρόεδρος για ένα σωρό λόγους, συγκυρίες, πολιτικές συμπτώσεις , αλλά ποτέ, αυτός και το ΑΚΕΛ, δεν πίστεψαν και δεν επεδίωξαν να τα βάλουν με το κατεστημένο, όπως και αμέσως μετά, όταν αρνήθηκαν να διεκδικήσουν ξανά τη διακυβέρνηση. Αυτό είναι παραδοχή αδυναμίας να ηγηθεί της κοινωνίας σε μια δύσκολη εποχή, είναι δειλία και αποδοχή της «ειμαρμένης». Το ΑΚΕΛ είναι πολύ συντηρητικό για να μπει σε τέτοιες περιπέτειες. Προτιμά τη βολική αντιπολίτευση και την παράδοση των πρωτοβουλιών στη Δεξιά.

Πέραν της πολιτικής του ανεπάρκειας, το ΑΚΕΛ έχει τρία στοιχεία στην εσωτερική του λειτουργία, τα οποία επηρεάζουν την πολιτική του και αντίστροφα. Η εσωτερική (οργανωτική) και πολιτική του φυσιογνωμία, σαν συγκοινωνούντα δοχεία, αλληλοσυμπληρώνονται ,κρατώντας το κόμμα ελεγχόμενο.

α) Γραφειοκρατία: Οι παλιοί ταξικοί αγώνες, η μπολσεβίκικη παράδοση, η ιδεολογία, η ύπαρξή του ως του μοναδικού αριστερού κόμματος, οι διώξεις που δέχτηκε από τους Άγγλους αποικιοκράτες αρχικά και την Ε/Κ Δεξιά μετέπειτα, δημιούργησαν ένα μαζικό και καλά οργανωμένο ΑΚΕΛ . Η ύπαρξη ενός λογικού αριθμού έμμισθων είναι φυσιολογικό για ένα κόμμα που υποτίθεται προσδοκά να κατέβει στην κοινωνία και να τη διαπαιδαγωγήσει με τις ιδέες του. Το ΑΚΕΛ όμως, από καιρό έπαψε να έχει τέτοιες προσδοκίες, αποδέχτηκε το σύστημα, ενσωματώθηκε σ’ αυτό και λειτούργησε σαν ένας μεγάλος οργανισμός. Οργανώθηκε σ΄ όλη την Κύπρο , αύξησε τα μέλη του, αύξησε τα μέλη της συντεχνίας του, έφτιαξε εταιρίες. Στον ίδιο ρυθμό, αυξάνονταν και οι έμμισθοι του κόμματος. Όχι για να προπαγανδίσουν τις ιδέες του, αλλά για να διεκπεραιώσουν τη γραφειοκρατική δουλειά στο κόμμα, στη νεολαία, στη συντεχνία, στις διάφορες εταιρίες του. Μεγαλώνοντας το ΑΚΕΛ, μεγάλωνε και ο έμμισθος μηχανισμός του. Αυτή όλη η κομματική γραφειοκρατία δεν λειτουργούσε για να αναπτύξει το εργατικό και αριστερό κίνημα, αλλά για να διαιωνίζει την ύπαρξή της και τα ιδιαίτερα συμφέροντά της. Στην ουσία, δεν ζούσε για το κίνημα, αλλά από το κίνημα. Ο κομματικός μηχανισμός οργανωνόταν για διασφάλιση του ίδιου και όχι για δράση. Αντί να είναι μέσο για επίτευξη των πολιτικών στόχων για κοινωνική αλλαγή, έγινε αυτοσκοπός το δυνάμωμά του. Φυσιολογικά , ο κομματικός μηχανισμός, αντί φορέας των συμφερόντων της εργατικής τάξης και αφουγκραστής των ανησυχιών της, κατέληξε να αποστασιοποιείται ολοένα απ’ αυτήν και να γίνεται ο κύριος υπερασπιστής της συμβιβαστικής πολιτικής της ηγεσίας. Ηγεσία και μηχανισμός σε μια σχέση αμοιβαίας αλληλοστήριξης. Ο Γκράμσι είναι παραστατικός: « η γραφειοκρατία είναι η πιο επικίνδυνη δύναμη συνήθειας και συντήρησης και αν αυτή καταλήξει να αποτελέσει ένα αλληλέγγυο σώμα που στέκεται από μόνο του και αισθάνεται ανεξάρτητο από τη μάζα, το κόμμα καταλήγει να γίνει αναχρονιστικό και στις στιγμές της οξείας κρίσης αδειάζει από το κοινωνικό του περιεχόμενο και μένει μετέωρο».

β) Έλλειψη δημοκρατίας: Έχοντας μια κοινή συμφωνία, να προστατεύσουν τις πολιτικές αποφάσεις και την κουλτούρα του συμβιβασμού, ηγεσία και κομματικός μηχανισμός, περιορίζουν όσο μπορούν τον εσωτερικό διάλογο και τη δημοκρατία. Είναι ο μόνος τρόπος για να κρατήσουν τα μέλη και τους

οπαδούς του κόμματος μακριά από τις πολιτικές συζητήσεις. Το ΑΚΕΛ λειτουργεί ουσιαστικά σε δυο επίπεδα: στο ανώτερο, όπου παίρνονται οι αποφάσεις και στο κατώτερο, όπου αποδέχονται παθητικά τις αποφάσεις. Δεν υπάρχει σύνδεση της βάσης με το κέντρο, αλλά ένα καπέλωμά της από το κέντρο. Με διοικητικούς τρόπους και μεθόδους, απαξιώνουν και περιφρονούν τη γνώμη, την ανησυχία, τον προβληματισμό του κόσμου . Η επιρροή των κομματικών εμμίσθων σε όλη την επικράτεια συντείνει στην υπονόμευση της εσωτερικής δημοκρατίας. Η ύπαρξη των τοπικών και άλλων ομάδων εντός του ΑΚΕΛ είναι πιο πολύ τυπικής σημασίας, αφού λείπει ο ζωντανός διάλογος, η ελεύθερη έκφραση και η ανοχή στην αντίθετη άποψη. Οι έμμισθοι, ως οι αντιπρόσωποι της ηγεσίας, επιβάλλουν την πολιτική της. Πολλές φορές όμως, η δύναμη του κομματικού μηχανισμού υπερβαίνει και την ίδια την ηγεσία και επιβάλλεται πάνω της, ανάλογα των εσωτερικών ισορροπιών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η διάσπαση του ΑΚΕΛ στις αρχές της δεκαετίας του ’90. Ενώ αποσκίρτησε ή αποβλήθηκε η πιο σημαντική και ιστορική ηγεσία του, δεν κατάφερε να τραβήξει μαζί της παρά ελάχιστο κόσμο από το κόμμα.

γ) <u>Έλλειψη συμμετοχής της βάσης:</u> Στη γραφειοκρατικοποίηση και στην έλλειψη δημοκρατίας μέσα στο κόμμα οφείλεται σε μεγάλο βαθμό η απομάκρυνση της βάσης του από τις εσωτερικές διαδικασίες. Η πολιτική της συναίνεσης και της ταξικής συνεργασίας επίσης, αφαίρεσε την όποια αγωνιστική διάθεση του κόσμου του , πράγμα που οδηγεί στην περαιτέρω παθητικότητα και αποχή. Ένα κόμμα που δεν εμπνέει και δεν προτείνει κάτι ριζοσπαστικό το οποίο θα κινητοποιήσει τις συνειδήσεις στα μέλη του, δεν μπορεί να λειτουργεί με πλατιά και μαζική συμμετοχή. Ο κόσμος του ΑΚΕΛ αδιαφορεί μπροστά σε αδιάφορες για τον ίδιο πολιτικές. Ένας άλλος, εξίσου σημαντικός παράγοντας που συντείνει στην έλλειψη συμμετοχής, είναι οι αλλαγές στην κοινωνία. Δεν υπάρχουν πλέον μαζικοί χώροι δουλειάς, όπου το κόμμα μέσω της συντεχνίας του, θα ασκούσε μια κάποια επιρροή , που αυτό θα οδηγούσε σε συμμετοχή στις εσωτερικές διαδικασίες, έστω με το στρεβλό τρόπο ένεκα της γραφειοκρατικοποίησης. Δεν υπάρχει η λειψή ενημέρωση και πληροφόρηση των εργαζομένων και των νέων όπως παλιά, πράγμα που οδηγούσε στη συμμετοχή στις ομάδες βάσης για να ακούσουν τον κάθε κομματικό. Τώρα, η καθημερινότητα με την πολυπλοκότητά της, η πληθώρα των επαγγελμάτων, η πρόσβαση στην πληροφόρηση και στην ενημέρωση, απομακρύνουν τα μέλη του κόμματος απ’ αυτό ή καλύτερα, δεν έχουν πλέον τόσο την ανάγκη του. Αναπόφευκτα, η αποψίλωση αυτή του ανθρώπινου δυναμικού, στερεί το κόμμα από μυαλωμένα και μορφωμένα άτομα, άτομα με ανησυχίες και κριτικό πνεύμα. Όσα απ’ αυτά δεν ενσωματώνονται στην κομματική πυραμίδα, πάνε σπίτι τους.

<u>ΑΚΕΛ: οργανωμένες ρήξεις ή αποσκιρτήσεις;</u>

Αν κάνουμε ένα άλμα προς τα πίσω, στην εποχή από τη δεκαετία του ‘30 έως και του ’70 , ίσως και πιο μετά ακόμα, παρατηρούμε ότι τα αριστερά μαζικά κόμματα της Ευρώπης είχαν μια δυναμική στο εσωτερικό τους. Τα κόμματα αυτά (όπως φυσικά και τα συνδικάτα) είχαν μεγάλο κύρος και απολάμβαναν την εκτίμηση , απόρροια των ψηλών προσδοκιών και της συμμετοχής των μελών τους. Στις εποχές αυτές, η εργατική τάξη ήταν η παραγωγική δύναμη των μεγάλων εργοστασίων, οργανωνόταν στα συνδικάτα για να βελτιώσει τη ζωή της, οργανωνόταν στο κόμμα για να κάνει τα οράματά της πράξη. Πίστευε στα κόμματα και είχε αυταπάτες για το ρόλο των συνδικάτων . Η αμορφωσιά και η έλλειψη πληροφόρησης δημιουργούσε την ανάγκη στους εργαζόμενους να εμπλακούν στις κομματικές διεργασίες, να εκφραστούν, αλλά πιο πολύ να ακούσουν και να μάθουν. Όσο και αν τα φαινόμενα της γραφειοκρατίας και του αντιδημοκρατισμού ήταν και τότε υπαρκτά, εντούτοις, η πλατιά συμμετοχή έδινε μια ζωντάνια στα κόμματα αυτά. Η πλατιά συμμετοχή και η ζωντάνια στο εσωτερικό τους έπλαθε αγωνιστές, στελέχη, ηγέτες και έκτιζε συνειδήσεις. Τα ηγετικά στελέχη των κομμάτων αυτών είχαν στενή σχέση με την οργανωμένη βάση και μεγάλη επιρροή. Οι ηγέτες, τα στελέχη ήταν σαφώς πιο κοντά στη βάση απ’ ότι σήμερα. Οι ομάδες βάσης, τα διάφορα γραφεία, οι σύλλογοι είχαν μαζική συμμετοχή. Έτσι, στις πολιτικές κρίσεις και αναταράξεις των

κομμάτων αυτών, αναπόφευκτα είχαμε οργανωμένες ρήξεις και διασπάσεις.

Αναφερόμενοι και πάλι στο ΑΚΕΛ σήμερα, βλέπουμε ότι τα ψηλά του ποσοστά δεν αντικατοπτρίζουν μια ανάλογη δυναμική συμμετοχή των μελών του στις κομματικές διεργασίες. Αντίθετα, όπως είδαμε, κυριαρχεί πλήρως η κομματική γραφειοκρατία και επιβάλλει την πολιτική της. Κάποιες διενέξεις που υπάρχουν και πιθανόν να ενταθούν την επόμενη περίοδο, αφορούν την ηγεσία και περιορίζονται σε διαφορές που κινούνται στις λογικές των καθιερωμένων πολιτικών του κόμματος. Είναι ενδογραφειοκρατικές διαφορές , συνήθεις σε τέτοιου τύπου κόμματα με ισχυρό μηχανισμό. Οι λίγες αξιόλογες φωνές, κυρίως διανοουμένων, είτε θα συμβιβαστούν, είτε θα κρατηθούν στις παρυφές χωρίς τη δυνατότητα ουσιαστικής παρέμβασης, είτε θα φύγουν. Τάσεις με σαφείς ριζοσπαστικούς προσανατολισμούς δεν μπορούν να επιβιώσουν . Μερικές ήπιες αντιδράσεις, πιο πολύ γκρίνιες, ενάντια στις πολιτικές της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ,υπήρχαν το 2004, υπήρχαν κατά τη διακυβέρνηση Χριστόφια, υπήρχαν με την επιλογή Μαλά. Και όμως δεν αρθρώθηκε σοβαρός αντιπολιτευτικός λόγος. Κανένας δεν τολμά στα σοβαρά να εναντιωθεί στην κυρίαρχη συντηρητική πολιτική, ξέροντας ότι , όχι μόνο θα απαξιωθεί η άποψή του, αλλά και ο ίδιος θα μπει στη «μαύρη λίστα». Μια ολόκληρη δύναμη «καταστολής» που ξεκινά από την ηγεσία, πάει στα στελέχη, στους έμμισθους του κόμματος, της νεολαίας , της συντεχνίας, αντιμετωπίζει αστραπιαία και εξοντώνει κάθε φωνή που μπορεί να απειλήσει την υπάρχουσα κατάσταση.

Την ίδια ώρα ,η βάση αποστασιοποιείται γιατί δεν μπορεί να εκφραστεί ελεύθερα, γιατί απογοητεύτηκε, γιατί δεν νιώθει την ανάγκη να μετέχει . Το ΑΚΕΛ, δεν είναι πια ένα κόμμα που εμπνέει και ενθουσιάζει τον κόσμο του με τις πολιτικές του. Οργανωτικά, είναι ένα κόμμα με σφιχτοδεμένο μηχανισμό, αλλά με ανύπαρκτη σχεδόν σύνδεση ηγεσίας και βάσης. Οι γραμμές του χαλάρωσαν. Στις πρόσφατες προεδρικές εκλογές είχαμε σημαντικές αποσκιρτήσεις , κυρίως στα μεγάλα αστικά κέντρα. Στις μεγάλες κρίσεις και προκλήσεις, αν και όταν θα υπάρξουν εναλλακτικές επιλογές, θα αυξάνεται το φαινόμενο των αποσκιρτήσεων. Ο κόσμος θα φεύγει , θα ενισχύει ένα άλλο σχηματισμό ή θα απέχει.

Το παράδειγμα του ΠΑΣΟΚ είναι χαρακτηριστικό. Κατέληξε σε μονοψήφιο αριθμό ποσοστών, άδειασε από τον κόσμο του σε όλη την επικράτεια, και όμως καμιά αντιπολιτευτική «τάση» εντός ή εκτός (οργανώσεις με προσανατολισμό στο ΠΑΣΟΚ), δεν ευνοήθηκε απ’ αυτό. Η αντιλαϊκή πολιτική του κόμματος το αποξένωσε από την κοινωνία και τους οπαδούς του. Σταδιακά άδειαζε, ο κόσμος έψαχνε εναλλακτικές επιλογές, καθαρές λύσεις και στράφηκε εκεί. Καμιά σοβαρή τάση (αν υπήρχε) στο εσωτερικό του δεν μπορούσε να επιβιώσει και άρα να έχει την όποια επιρροή στη βάση, αφού οι γραφειοκρατικές δομές εμπόδιζαν κάτι τέτοιο. Οι όποιες εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις ισχυρίζονταν ότι θα μπορούσαν να παίξουν κάποιο σημαντικό ρόλο στα δρώμενα εντός ΠΑΣΟΚ, στηρίζοντάς το κριτικά, γιατί είναι τάχα μαζικό, έχει εργατική βάση, αριστερούς προσανατολισμούς, σε αυτό θα στραφεί η εργατική τάξη κλπ, απέτυχαν και αυτές. Όταν η ίδια η κοινωνία, οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα μέλη του κόμματος, αποστασιοποιούνται απ’ αυτό, δεν το εκτιμούν όπως παλιά, δεν περιμένουν τίποτε πλέον απ’ αυτό, δεν γίνεται εσύ να επιμένεις να «προσανατολίζεσαι» σε αυτό. Τελικά, αυτό που καταφέρνεις είναι να πιστώνεις την ηγεσία και τη γραφειοκρατία και να έρχεσαι σε πολιτική αντίθεση με τις ριζοσπαστικές κινήσεις και τα συνειδησιακά άλματα της βάσης, κύρια των πιο προχωρημένων στοιχείων της.

Η Ριζοσπαστική Αριστερά, το ΑΚΕΛ και η νέα εποχή

Όσο και αν φθίνει το ΑΚΕΛ, κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πότε θα πάψει να έχει αυτή τη μεγάλη επιρροή στην κοινωνία. Όσο και αν ο αγώνας για κοινωνική αλλαγή και σοσιαλισμό είναι κάτι ξένο για το ΑΚΕΛ, κανείς και πάλι δεν μπορεί να προβλέψει ως πότε θα μπορεί να οικειοποιείται αυτό το όραμα αποκλειστικά, ως το μοναδικό αριστερό κόμμα του τόπου. Η ηγεσία του κόμματος δεν θα πάψει ποτέ να καπηλεύεται τον όρο «Αριστερά», «Σοσιαλισμός», «Εργατική τάξη». Από τη στιγμή που δεν «απειλείται» από τα αριστερά και έχει κυριαρχήσει στο χώρο γενικά, θα συντηρεί τις παλιές

του παραδόσεις, την ιστορία του ως Κ.Κ, τις καταβολές του. Δεν θα έχει λόγω ύπαρξης αν απαρνηθεί την αριστερή του φυσιογνωμία. Πάνω σε αυτή τη βάση, θα βλέπουμε συνεχείς και συχνές παλινδρομήσεις της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, πότε δεξιά και πότε αριστερά. Φυσικά, την κάθε παλινδρόμηση θα την καλύπτει με ένα μανδύα «αριστερότητας». Το ΑΚΕΛ, ως ένα κόμμα με πολλές αντιφάσεις που έχουν να κάνουν με την αριστερή και εργατική φυσιογνωμία του από τη μια, και τη δεξιά κατεύθυνση που έχει, θα προσπαθήσει να συγκεράσει αυτά τα δυο στοιχεία του, αυτές τις δυο φύσεις του, ώστε να διατηρείται ως ένα μεγάλο κόμμα και κατά συνέπεια να διαφυλάσσονται και τα ιδιαίτερα συμφέροντα στο εσωτερικό του.

Μια μορφή συσπείρωσης θα βλέπουμε συνεχώς στο ΑΚΕΛ, κυρίως όταν τα πράγματα σκουραίνουν. Αυτό, έχει τη δυνατότητα να το κάνει έτσι κι αλλιώς, ένεκα του τεράστιου κομματικού μηχανισμού. Η όποια συσπείρωση όμως δεν θα έχει κανένα χαρακτήρα υπεράσπισης των ιδεολογικών αρχών και αξιών που διέπουν τα εργατικά κόμματα , αλλά της υπεράσπισης του κόμματος ως τέτοιου, ως οργανισμού ανθρώπων και συμφερόντων. Θα είναι μια πράξη «κομματικού πατριωτισμού», αλλά που θα συσπειρώνει την ηγεσία, τα ανώτερα στελέχη, τον κομματικό μηχανισμό και την πλατιά μάζα των οπαδών του κόμματος. Όχι των πιο ψαγμένων, των ιδεολόγων, των κριτικών του κόμματος. Δεν θα αγγίζει αυτή η συσπείρωση τα πιο προχωρημένα στοιχεία της βάσης, αλλά τα κατώτερα ένστικτά της.

Όταν τα πράγματα σκουραίνουν, θα βλέπουμε επίσης, μικρές και μεγάλες πιέσεις σε όλο το χώρο της Αριστεράς. Νιώθοντας ότι έχει την αποκλειστικότητα του χώρου, η ηγεσία και η γραφειοκρατία του ΑΚΕΛ, θα συμπεριφέρεται σαν ηγεμόνας του. Θα προσπαθεί με κάθε μέσο να εξαλείψει την όποια φωνή πάει να ξεπροβάλει από τα αριστερά. Με διάφορους τρόπους και μεθοδεύσεις θα παρουσιάζει την όποια κίνηση πάει να δημιουργηθεί σαν «προδοτική». Το βάρος και το άπλωμα που έχει το ΑΚΕΛ στην κοινωνία το βοηθούν σε αυτό. Εξάλλου, είναι και το ίδιο κομμάτι του πολιτικού, κοινωνικού και οικονομικού κατεστημένου.

«Ενώ το παλιό πεθαίνει, το νέο δεν μπορεί να γεννηθεί…». Αν παραφράσουμε αυτή , την όλο αγωνία, φράση του Γκράμσι, θα λέγαμε: « Ενώ το ΑΚΕΛ είναι σε συνεχή οπισθοδρόμηση, η Ριζοσπαστική Αριστερά δεν ξέρει τι να κάνει…». Κανένα αριστερό ριζοσπαστικό κόμμα ή οργάνωση ή κίνηση, δεν κτίστηκε χωρίς να προβάλει τον αυτόνομο εναλλακτικό του χαρακτήρα. Στη βάση αυτή, δεν μπορείς να επικαλείσαι προσπάθεια κτισίματος μιας συλλογικότητας πέραν του ΑΚΕΛ, χωρίς να τονίζεις το διακριτό σου ρόλο, τη διαφορετικότητά σου. Ότι είσαι κάτι άλλο, προτείνεις κάτι άλλο, καλείς την κοινωνία να σε ακούσει, να σε αποδεχτεί σαν κάτι νέο.

Η Ριζοσπαστική Αριστερά στην Κύπρο δεν μπορεί να προχωρήσει αν δεν ξεκαθαρίσει ότι θα πρέπει να τραβήξει ένα δρόμο αυτόνομο και ανεξάρτητο από το ΑΚΕΛ. Αυτό δεν θα το κάνει φυσικά με ένα σεκταριστικό τρόπο ,γιατί θα την οδηγήσει στην απομόνωση και στην απαξίωση. Αναγνωρίζουμε ότι το ΑΚΕΛ είναι ένα μαζικό κόμμα, συσπειρώνει μια μεγάλη μερίδα των εργαζομένων, συσπειρώνει ένα αριθμό ανιδιοτελών αγωνιστών που έχουν τα ίδια με μας ιδανικά και οράματα. Σεβόμαστε το ΑΚΕΛ και την ιστορία του. Αναγνωρίζουμε ότι η αριστερή του φυσιογνωμία το κατατάσσει εκ των πραγμάτων στην άλλη όχθη σε σχέση με την παραδοσιακή Δεξιά. Αναγνωρίζουμε ακόμα ότι υπάρχουν σε μικρό ή μεγάλο βαθμό αυταπάτες από μέρους της κοινωνίας για το ρόλο του, το ότι δηλαδή είναι ένα κόμμα που υπερασπίζει τα συμφέροντα των εργαζομένων. Σε στιγμές όπου απειλούνται οι εργατικές κατακτήσεις, τα δημοκρατικά δικαιώματα, η ίδια η ιδεολογία και η υπόσταση της Αριστεράς, είναι καθήκον μας να δηλώνουμε παρόντες, όπου και αν χρειαστεί, δίπλα ή μαζί με τον κόσμο του ΑΚΕΛ.

Είμαστε όμως απόλυτοι στο ότι το ΑΚΕΛ δεν μπορεί και ούτε θέλει να προχωρήσει τα πράγματα μπροστά, να παίξει ένα πρωτοπόρο ρόλο και πολύ περισσότερο να υπερασπιστεί τα ιδανικά και τα οράματα για μια άλλη κοινωνία. Εξάλλου, η Ριζοσπαστική Αριστερά θα γεννηθεί και θα προχωρήσει

πρώτα και κύρια σε αυτή τη βάση, της αδυναμίας δηλαδή του ΑΚΕΛ και στην αναγκαιότητα να συγκροτηθεί μια νέα Αριστερά. Χωρίς να κάνουμε μικροπολιτική και «ανταρτοπόλεμο», αναμένοντας να επωφεληθούμε από ευκαιριακές και πρόσκαιρες ζημιές του ΑΚΕΛ, συγκροτούμε και προτείνουμε μια σοβαρή πρόταση στην κοινωνία και θέτουμε τη συλλογικότητά μας στην κρίση της. Συγχρόνως, εκεί και όπου χρειάζεται κάνουμε κριτική στην ηγεσία του ΑΚΕΛ και εκθέτουμε την ίδια και τις πολιτικές της. Ο ρόλος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς είναι να προτείνει λύσεις, να διαδίδει τις απόψεις και τις ιδέες της, ως μια νέα σοβαρή αριστερή δύναμη. Να καταδεικνύουμε τα όρια της ηγεσίας και της γραφειοκρατίας του ΑΚΕΛ είναι απαραίτητο στοιχείο της πολιτικής μας, αν θέλουμε φυσικά να προχωρήσουμε.

Η όποια μορφή συνεργασίας με το ΑΚΕΛ και τις οργανώσεις του (Μέτωπα, Πρωτοβουλίες κλπ) και η όποια απόφασή μας σε σχέση με επιλογές του ΑΚΕΛ (εκλογές κλπ), θα πρέπει να διαφυλάσσει και να προτάσσει την ανεξάρτητη οντότητά μας. Τέτοιες κινήσεις που έχουν να κάνουν με το ΑΚΕΛ έχουν τακτική σημασία , όχι στρατηγική! Αν κρίνουμε ότι πρέπει να στηρίξουμε την τάδε επιλογή του ή την τάδε πρωτοβουλία του, να το κάνουμε με όλες μας τις δυνάμεις! Αλλά να το κάνουμε σωστά και όχι εις βάρος της δικής μας συλλογικότητας. Στην επίτευξη ενός τακτικού στόχου στον οποίο συνεργάζεσαι με δυνάμεις του ΑΚΕΛ, είναι απαραίτητο να αγωνιστείς όσο μπορείς για αυτό. Την ίδια στιγμή όμως θα πρέπει να είμαστε κάθετοι στο ότι, με την ηγεσία και τη γραφειοκρατία του είμαστε κριτικοί, δεν χαριζόμαστε, δεν αποκρύβουμε τις διαφορές μας. Το κυριότερο, δεν αποκρύβουμε ότι είμαστε μια τελείως διαφορετική δύναμη που μας χωρίζουν πολιτικές διαφορές και τραβούμε το δικό μας δρόμο. Η όποια παρέκκλιση σε αυτό το επίπεδο θα οδηγήσει, όχι στο να έρθουμε «κοντά στη βάση του ΑΚΕΛ και στο κίνημα», αλλά να υπονομεύσουμε τη δική μας Οργάνωση, να αφομοιωθούμε από το ΑΚΕΛ και να παίξουμε στο τέλος τέλος το παιχνίδι των γραφειοκρατών του.

Η Ριζοσπαστική Αριστερά επιβάλλεται να κτιστεί και να στερεωθεί στην Κύπρο. Υπάρχει κενό και όλοι το αναγνωρίζουν. Όσο θα βαθαίνει η κρίση και όσο θα προχωράμε στο χρόνο , αυτό το κενό θα μεγαλώνει. Από τη μια θα πληθαίνουν οι ρήξεις, οι διαμαρτυρίες, οι αμφισβητήσεις, οι αντιστάσεις και οι προσδοκίες συγχρόνως ,και από την άλλη, θα αποκαλύπτεται ολοένα η αδυναμία του ΑΚΕΛ να ανταποκριθεί σε όλα αυτά.

Αν καταφέρουμε να κάνουμε τη σωστή ανάγνωση της συγκυρίας, τότε θα βοηθηθούμε στο να σχεδιάσουμε καλύτερα τις δράσεις μας. Υπάρχει μια σημαντική μερίδα του πληθυσμού που αντιστέκεται. Αυτό θα συνεχιστεί και θα εξελίσσεται ποσοτικά και ποιοτικά. Νέες μορφές δράσεων θα δούμε, νέες κοινωνικές ομάδες, εργαζόμενους από όλο το φάσμα της οικονομίας, νέους, άνεργους, μετανάστες. Κόσμος πιο απαιτητικός, πιο ενημερωμένος, πιο υποψιασμένος. Ακόμα, πιο καχύποπτος με το κομματικό κατεστημένο, με τις συντεχνίες. Τα πάντα αλλάζουν, το ίδιο να κάνουμε και 'μεις. Έξω υπάρχει μια κοινωνία σαστισμένη μπροστά στις αλλαγές που επέφερε στις ζωές των ανθρώπων η οικονομική κρίση. Μια κοινωνία όμως που ψάχνει απαντήσεις. Η κατάσταση μοιάζει πολύ ρευστή. Είναι σαν να έχεις μια μπίλια στην κορυφή μιας πυραμίδας και δεν ξέρεις προς τα πού θα κυλήσει.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, ΕΡΑΣ (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, ΑΚΕΛ, Δεκαετία 2010-2019, 2013, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Το τέλος της ΕΡΑΣ ως προοπτική (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο γράφτηκε από την Αριστερή Παρέμβαση και δημοσιεύτηκε τον Οκτώβρη του 2013 στην ηλεκτρονική σελίδα των Φάλιων. Αναδημοσιεύτηκε μετέπειτα στη σελίδα της Αριστερής Παρέμβασης.

Περιεχόμενο

Το τέλος της ΕΡΑΣ ως προοπτική

Ένας σύντομος απολογισμός και μια ξεκάθαρη δήλωση αποχώρησης

22/10/2013

Η ΕΡΑΣ είχε εξελιχτεί σε ένα αξιόλογο και σημαντικό εγχείρημα το 2012, καθώς τότε προσέλκυσε αρκετούς κυρίως ανένταχτους ακτιβιστές/ριες της ριζοσπαστικής αριστεράς. Διαμόρφωσε προκαταρκτικές θέσεις, έκανε παρεμβάσεις και ξεκίνησε μια επίπονη διαδικασία συγκρότησης ενός νέου αυτόνομου αριστερού σχήματος, τόσο σε οργανωτικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο. Παρά τις διάφορες δυσκολίες που προέκυψαν προς το τέλος της χρονιάς και ιδιαίτερα σε σχέση με τις προεδρικές εκλογές όπου υπήρξε διαφωνία για τη στήριξη ή όχι του υποψηφίου που επέλεξε το ΑΚΕΛ, η προοπτική για τη συγκρότηση ενός ριζοσπαστικού αριστερού σχήματος δεν είχε χαθεί.

Αυτή χάθηκε κάπου στις αρχές του 2013 όταν μερίδα συντρόφων και συντροφισσών (ουσιαστικά τα μέλη της Αριστερής Πτέρυγας, της Εργατικής Δημοκρατίας και η περιφέρειά τους) έδειξε ότι δεν είχε ούτε τη διάθεση να συζητήσει ισότιμα, ούτε και την πρόθεση να συν-διαμορφώσει πλαίσιο και να παράξει συλλογικά πολιτική στη νέα συγκυρία. Φάνηκε ακόμα, ότι τελικά δεν είχε την ετοιμότητα και διάθεση να αλλάξει νοοτροπίες και συνήθειες και να κάνει τις υπερβάσεις εκείνες προς τον κοινό στόχο του κτισίματος μιας σοβαρής και αξιόπιστης, αυτόνομης αριστερής κίνησης. Η ένταση και ο τρόπος με τον οποίο αυτή η τάση στήριξε τον μνημονιακό υποψήφιο του ΑΚΕΛ στις προεδρικές, και όχι αυτή καθ' αυτή η στήριξη, ήταν ένα προμήνυμα για αυτά που θα ακολουθούσαν. Ενώ οι πολιτικές διαφωνίες και διαφορές είναι θεμιτές, η αδιαφορία για τις διαδικασίες, η παράκαμψη ή η επιλεκτική επίκλησή τους με αποκλειστικό σκοπό την επιβολή και όχι τη συλλογική και ισότιμη συνδιαμόρφωση θέσεων, μας έχουν απογοητεύσει. Οι τριβές, η σύγχυση και οι φυγόκεντρες τάσεις που υπήρχαν στο εσωτερικό της ΕΡΑΣ εντάθηκαν περισσότερο όταν αυτή η μερίδα συντρόφων και συντροφισσών προσκολλήθηκε ακόμα περισσότερο στο ΑΚΕΛ, το οποίο, όντας τώρα στην αντιπολίτευση, είχε προχωρήσει ρητορικά και υποκριτικά σε δήθεν εναντίωση στην τρόικα και το μνημόνιο. Η συνοχή της ΕΡΑΣ διαλύθηκε και πολλά μέλη οδηγήθηκαν οριστικά στην αδρανοποίηση ή και στην αποχώρηση.

Η ΕΡΑΣ, ως συλλογικότητα, ουσιαστικά βρίσκεται σε αδράνεια από την άνοιξη του 2013. Οι ομάδες εργασίας, το γραφείο τύπου, το συντονιστικό, παρέλυσαν διαδοχικά, ενώ όλες οι προσπάθειες για διενέργεια παγκύπριας συνέλευσης προσέκρουσαν στην άρνηση αυτής της μερίδας μελών. Μετά την αποχώρηση και αποστασιοποίηση αρκετών από την επαρχιακή Λευκωσίας και σχεδόν του συνόλου της επαρχιακής Λεμεσού, η ομάδα αυτή ενεργεί ουσιαστικά σαν "η ΕΡΑΣ Λευκωσίας".

Αντιλαμβανόμενοι ότι δεν υπήρχαν και πολλά περιθώρια μέσα στο ασφυκτικό αυτό κλίμα, μια ομάδα μελών της ΕΡΑΣ ξεκινήσαμε μια πρωτοβουλία με στόχο τη διαφύλαξη των βασικών αρχών στη βάση των οποίων είχε συγκροτηθεί η ΕΡΑΣ.. Δηλαδή, την από κοινού και με αλληλοσεβασμό διαμόρφωση προγράμματος, την αποσαφήνιση του πολιτικού λόγου μιας ανεξάρτητης από το ΑΚΕΛ αριστεράς και την αναζήτηση των όρων συγκρότησης ενός ριζοσπαστικού πολιτικού φορέα. Επιλέξαμε να διατηρήσουμε την ιδιότητα των μελών της ΕΡΑΣ ελπίζοντας ότι δυνητικά, μέσα από μια νέα συνεννόηση μπορούσε να επιτευχθεί κάποιου είδους μετεξέλιξη του σχήματος έτσι ώστε να κρατηθεί κάποιου τύπου συνεργασία εκεί όπου θα ήταν εφικτό.

Σήμερα αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό δεν είναι εφικτό. Με τις συντρόφισσες και τους συντρόφους της Αριστερής Πτέρυγας, Εργατικής Δημοκρατίας και φίλων, όπως και άλλους συντρόφους μέσα, γύρω και έξω από το ΑΚΕΛ, θα βρεθούμε μαζί στις κινητοποιήσεις στο δρόμο, σε μονοθεματικές πρωτοβουλίες και αγώνες, ίσως και σε μεγάλες συνελεύσεις. Για τους λόγους αυτούς προτιμούμε μια ήρεμη, παρά συγκρουσιακή αποχώρηση.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να προσποιούμαστε ότι μαζί μπορούμε να συγκροτήσουμε ένα οργανωτικό σχήμα, πόσο μάλλον το νέο πολιτικό σχήμα της Ριζοσπαστικής Αριστεράς που δεν θα κουβαλά τις παθογένειες που ιστορικά χαρακτήριζαν εξωΑΚΕΛικά σχήματα. Όλες και όλοι κάνουμε την ανάγνωση και τις επιλογές μας. Η “πλειοψηφία της ΕΡΑΣ Λευκωσίας” μπορεί να κρατήσει το όνομα και το ρόλο μιας Συσπείρωσης γύρω από τον υφιστάμενο αριστερό πόλο. Εμείς επιλέξαμε μια νέα, αυτόνομη αριστερή Παρέμβαση.

http://aristeriparemvasicy.wordpress.com/

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Αριστερή Παρέμβαση (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Διάσπαση της ΕΡΑΣ, Δεκαετία 2010-2019, 2013, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Σχετικά με την ανακοίνωση της ΕΡΑΣ Λευκωσίας για τη Δρομολαξιά (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Οκτώβρη του 2013 στην ιστοσελίδα της Αριστερής Παρέμβασης.

Περιεχόμενο

Σχετικά με την ανακοίνωση της ΕΡΑΣ Λευκωσίας για τη Δρομολαξιά

14/10/2013

α) Από τον τίτλο της ανακοίνωσης φαίνεται η προσπάθεια των συντρόφων να παρουσιάσουν το ζήτημα της Δρομολαξιάς σαν μια σκευωρία, μια συνωμοσία των κυβερνώντων, ώστε να αποπροσανατολίσουν το λαό για τα επιβαλλόμενα μνημονιακά μέτρα. Αντιγράφουν δηλαδή τη λογική της γραφειοκρατίας του ΑΚΕΛ.

β) Αρχή αρχή, με τη γενικευμένη διαπίστωση ότι "όλοι είναι μες τη διαφθορά", θέλουν καθαρά να αποφύγουν να μπουν στο ζουμί της συγκεκριμένης υπόθεσης και να φανούν "κριτικοί και ηθικοί", εκ του ασφαλούς φυσικά.

γ) Υιοθετούν πλήρως την ακελική προπαγάνδα με το να υποβαθμίζουν την υπόθεση και να υπερτονίζουν την προσπάθεια "της Δεξιάς να πλήξει τη CYTA και το ΑΚΕΛ", κάνοντας με έμφαση αναφορά στα σκάνδαλα "των άλλων". Κάνοντας επίκληση γενικά και αόριστα στη Δεξιά, θέλουν να θολώσουν το τοπίο και να λαϊκίσουν, όπως ακριβώς κάνουν και στο ΑΚΕΛ. Ξεχνούν ότι Δεξιά είναι και ο Κιττής, οι συντεχνιακοί της CYTA, τα μέλη του Δ.Σ. του Οργανισμού, οι υπάλληλοι του κτηματολογίου, οι ΚΥΠατζήδες , που όλοι αυτοί έλαβαν μέρος στο μεγάλο φαγοπότι.

δ) Όσο για τα διαχρονικά σκάνδαλα των άλλων που καλύπτονται με τη βοήθεια των ΜΜΕ κλπ, αυτό είναι σωστό και είναι καλά να αναδεικνύονται κάθε φορά, αλλά δεν είναι δουλειά της Ριζοσπαστικής Αριστεράς να προσπαθεί να δικαιολογήσει παρόμοιες συμπεριφορές διαφθοράς από μέρους της ακελικής ελίτ, επειδή "τα κάνουν οι άλλοι".

ε) Παρουσιάζουν τη σημερινή περίοδο σαν παρόμοια με την περίοδο μετά το Μαρί. Αυτή είναι μια βασική προπαγανδιστική θέση από το μηχανισμό και τα έντυπα του ΑΚΕΛ (π.χ.Γνώμη), που θέλουν έτσι να παρουσιάσουν τη σημερινή κατάσταση σαν λίγο πολύ "εμπόλεμη" και να συσπειρώσουν τον κόσμο τους, απευθυνόμενοι στα κατώτερα ένστικτα και αντανακλαστικά τους. Η Γνώμη θεωρεί τα δύο στελέχη του ΑΚΕΛ που συνελήφθησαν σαν πολιτικούς κρατούμενους! Δεν έχει καμιά σχέση όμως το σήμερα με την εποχή Μαρί.

ζ) "Κυνήγι μαγισσών" η υπόθεση! Και πάλι ξεχνούν ότι όλα βγήκαν στο φως από έναν δυσαρεστημένο από τη μοιρασιά (Λιοτατής), ο οποίος ενέπλεξε τον Λίλλη και αυτός με τη σειρά του τα στελέχη του

ΑΚΕΛ κλπ. Το αν η κυβέρνηση (ένα κομμάτι της) και τα πλείστα ΜΜΕ τα εκμεταλλεύτηκαν όλα αυτά για να πλήξουν το ΑΚΕΛ, είναι κάτι άλλο. Το ΑΚΕΛ πλήγηκε πρώτα και κύρια από τον ίδιο τον εαυτό του, τις νοοτροπίες του και τα διαχρονικά πάρε δώσε με υποθέσεις που μυρίζουν από μακριά.

η) "Το γεγονός ότι το ΑΚΕΛ φαίνεται να έχει ακολουθήσει την πρακτική των υπόλοιπων κομμάτων , να δέχονται χορηγίες από ύποπτες πηγές…". Δεν ήρθε ο Σιακόλας ή ο τάδε μεγαλόσχημος και να δώσει μια εισφορά στο κόμμα όπως γίνεται συνήθως και με όλους. Εδώ έχουμε ξεκάθαρα μια συγκεκριμένη σκοτεινή και μαφιόζικη συναλλαγή, στην οποία έλαβαν μέρος επιχειρηματίες, κομματικοί, συντεχνιακοί, μέλη συμβουλίου οργανισμού, κρατικοί υπάλληλοι, αστυνομικοί. Η "εισφορά" προς το ΑΚΕΛ δεν ήρθε γενικά και αόριστα από κάπου, αλλά μέσω της εξαπάτησης αρχικά ενός Τ/κ συμπολίτη μας (ο οποίος αντικειμενικά ήταν σε αδύναμη θέση), αλλά πολύ περισσότερο, εις βάρος του ταμείου προνοίας των εργαζομένων της CYTA….! Και όλα αυτά εις γνώσιν ανώτερων στελεχών του ΑΚΕΛ φυσικά.

θ) Αυτό που έγινε, μας λεν οι φίλοι μας της ΕΡΑΣ Λευκωσίας, δεν είναι σωστό γιατί πλήττει το εργατικό κίνημα στον αγώνα ενάντια στην τρόικα, την πλουτοκρατία, το ξεπούλημα των ημικρατικών οργανισμών κλπ. Καμιά διάθεση όμως να καταδείξουν την αδυναμία του ΑΚΕΛ να αντισταθεί σε όλα αυτά ή να πρωτοπορήσει σε ένα τέτοιο αγώνα. Τα όρια της γραφειοκρατίας του ΑΚΕΛ, που ήταν ένα βασικό στοιχείο για να συσταθεί η ΕΡΑΣ, αποσιωπούνται και μένει μια φιλική-συντροφική κριτική για το θέμα, μια παραίνεση πιο πολύ. Στην ουσία, η κριτική που κάνουν δεν αποκαλύπτουν το χαρακτήρα της κομματικής ελίτ που πρόδωσε από καιρό τώρα την υπόθεση της κοινωνικής αλλαγής , αλλά αντίθετα πιστώνουν αυτήν την ελίτ (όχι τα υγιή στοιχεία του κόμματος) σαν τη μοναδική δύναμη που θα ηγηθεί της κοινωνικής αντίστασης , αλλά και σαν τη μοναδική δύναμη που εκφράζει το εργατικό κίνημα. Με προκλητικό πλέον τρόπο γίνονται απολογητές, ξεχνώντας ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ συνέργησε με τις υπόλοιπες συντηρητικές δυνάμεις στο να περάσουν τα μνημονιακά μέτρα.

ι) Σχετικά με την αναφορά σε "στάδια στον αγώνα των εργαζομένων", σε "ταξικές συνεργασίες" και σε "πατριωτικά και εθνικά τμήματα της αστικής τάξης". Είναι και πάλι μια προσπάθεια να περιπλέξουν μια απτή υπόθεση διαφθοράς που είναι μπλεγμένο μέσα το ΑΚΕΛ , με "βαθυστόχαστες" θεωρήσεις. Με ένα χοντροκομμένο τρόπο, ρίχνουν και μια δόση θεωρίας για να φανούν ότι διαφέρουν, ότι είναι επαναστάτες, αντισταλινικοί . Την επαναστατικότητά του όμως τη δείχνει κάποιος στις κρίσιμες στιγμές, κάνοντας ρήξεις με το κατεστημένο (αριστερό και δεξιό), προτείνοντας λύσεις και νέους δρόμους, συμμαχώντας με τα ριζοσπαστικά στοιχεία ενός κόμματος ή μιας κοινωνίας και όχι με το να γίνεται απολογητής και ποκούμπι μιας κομματικής ελίτ που βλέπει μόνο τα στενά συμφέροντά της και ξεπουλά με την πρώτη ευκαιρία τους εργαζόμενους.

κ) "Σήμερα, όσο ποτέ, επιβάλλεται η συστράτευση της κυπριακής Αριστεράς…..", λέει στον επίλογό της η ανακοίνωση. Μάλλον ξαναεπιστρέφουμε στο "ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ συνεργασία" (όταν πια η ΕΔΕΚ είχε ξεφτιλιστεί και καταλήξει σε ένα εθνικιστικό μόρφωμα-καπετανάτο) και στο " συνεργασία ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ-Συνασπισμός " (όταν πια το ΠΑΣΟΚ άδειασε και απαξιώθηκε για τα καλά).Αυτά όλα είναι πονηριές για να κρατιούνται κάποιοι κοντά στην ασφαλή θαλπωρή μιας ΕΔΕΚ, ενός ΠΑΣΟΚ και τώρα ενός ΑΚΕΛ. Δεν υπαινίσσομαι ότι το ΑΚΕΛ ξόφλησε όπως το ΠΑΣΟΚ, αλλά η δουλειά σου ως , αριστερού ριζοσπάστη, είναι , χωρίς σεκταρισμό και αντιακελισμό, να αποκαλύπτεις τα όρια και τους περιορισμούς της ηγεσίας του ΑΚΕΛ, να τραβάς το δικό σου ανεξάρτητο δρόμο , παράγοντας πολιτική και προσφέροντας εναλλακτικές διεξόδους. Εκεί που χρειάζεται, να κάνεις τα αναγκαία Μέτωπα και με το ΑΚΕΛ και με την ΠΕΟ και με την ΕΔΟΝ, (φασισμός, μνημόνια κλπ), αλλά όχι να υποβαθμίζεις τη δική σου Οργάνωση, στην καλύτερη περίπτωση, σε μια ομάδα πίεσης και νουθεσίας προς το ΑΚΕΛ και στη χειρότερη, σε ένα αριστερό Όμιλο Προβληματισμού! Όχι να καλείς γενικά και αόριστα "σε συστράτευση της κυπριακής Αριστεράς", κάνοντας νουθεσίες για " μια Αριστερά με

δημοκρατική διάφανη εσωτερική λειτουργία..”, τη στιγμή που καλύπτεις ουσιαστικά τις πολιτικές της ηγεσίας του ΑΚΕΛ και την εμπλοκή της σε σκοτεινές διαδρομές. Όταν στην πιο παρακμιακή κατάσταση που βρέθηκε ποτέ η ηγεσία και η έμμισθη γραφειοκρατία του ΑΚΕΛ, βουτηγμένοι όλοι μες στα σκάνδαλα και στη διαφθορά, ανακαλύπτεις σκευωρίες και συνωμοσίες, τότε η επίκληση σε συστράτευση της Αριστεράς είναι υποκριτική, εκ του πονηρού και δίνει άλλοθι και χρόνο στην ηγεσία του ΑΚΕΛ.

λ) Όσο για τις αναφορές της ανακοίνωσης σε “ταξική συνεργασία των εργαζομένων στην Κύπρο και σε πανευρωπαϊκή κλίμακα” κλπ, αυτό το έργο το είδαμε ξανά. Τζάμπα μαγκιές και «επαναστατικότητα» χωρίς κόστος. Δεν έχει πρόβλημα κανένας διεφθαρμένος ηγέτης του ΑΚΕΛ που είναι τώρα στη γωνιά, να ακούει τέτοιες κουβέντες από φίλους, τη στιγμή που αυτοί οι φίλοι δεν προβάλλονται ως μια άλλη εναλλακτική επιλογή απέναντι στη δική του πολιτική ηγεμονία.

μ) Σε μια μακροσκελή ανακοίνωση της ΕΡΑΣ Λευκωσίας για ένα ζήτημα τόσο σημαντικό και επίκαιρο, η λέξη “ΕΡΑΣ” σχεδόν απουσιάζει και η λέξη “ΑΚΕΛ” αναφέρεται σε πολλαπλάσιο βαθμό. Το πιο σημαντικό είναι όμως ότι, η προοπτική για να κτιστεί μια νέα, εναλλακτική και ριζοσπαστική Αριστερά στην Κύπρο, είναι εξαφανισμένη μέσα από τα λεγόμενα των συντρόφων, ενώ αναδύεται μια επιτηδευμένη κριτική διάθεση προς την ηγεσία του ΑΚΕΛ που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία συγκαλυμμένη υποστήριξη σε αυτήν, και συγχρόνως, μια παραδοχή ότι το μόνο ριζοσπαστικό σε αυτόν τον τόπο είναι (και πρέπει να είναι) το ΑΚΕΛ.

Μάριος Θρασυβούλου

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Αριστερή Παρέμβαση (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Σκάνδαλο Δρομολαξιάς, Δεκαετία 2010-2019, 2013, Απροσδιόριστη Τοποθεσία

Ο Αντιμιλιταρισμός και η υποκρισία της ελληνοκυπριακής Αριστεράς (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Δεκέμβρη του 2014 στην ιστοσελίδα 3533.

Περιεχόμενο

Ο Αντιμιλιταρισμός και η υποκρισία της ελληνοκυπριακής Αριστεράς

Δεκεμβρίου 21, 2014 | by meidei

ΤΡΙΤΗ 4 Δεκεμβρίου 1979

Χαραυγή

Πρωτοποριακή ἀγωνιστική Ἐπάλξη τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ

ΗΠΑ ετοιμάζονται γιὰ εἰσβολὴ στὸ Ἰράν

ΚΡΑΤΟΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΚΟΜΜΑΤΑ, ΛΑΟΣ ΑΞΙΩΣΑΝ ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ἀποστρατικοποίηση στὴν Κύπρο!
Ἀφοπλισμὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο!

Πρωτοσέλιδο της Χαραυγής το 1979: Αποστρατικοποίηση στην Κύπρο, Αφοπλισμός σε όλο τον κόσμο!

—

Στις 5 Δεκεμβρίου, ο Νεοκλής Συλικιώτης, ευρωβουλευτής του ΑΚΕΛ, έθεσε το θέμα της φυλάκισης του Χαλούκ ενώπιον της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, καταδικάζοντας αυτή την σοβαρή καταπάτηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι Οικολόγοι δημοσίευσαν τοποθέτηση στην οποία χαιρέτιζαν την αφοσίωση του Χαλούκ στην ειρήνη. Νωρίτερα φέτος, όταν ο Μουράτ Κανατλί φυλακίστηκε επίσης για την άρνηση του να συμμετάσχει σε ασκήσεις εφεδρείας των Τουρκοκυπριακών Δυνάμεων Ασφαλείας, η ΕΔΕΚ μαζί με το ΑΚΕΛ έθεσαν το θέμα στα διάφορα ευρωπαϊκά όργανα που συμμετέχουν.

Τα ελληνοκυπριακά μέσα ενημέρωσης είχαν αρκετή και υποστηρικτική κάλυψη αυτής της περίπτωσης, κάτι που δεν συνηθίζεται για ειδήσεις από το βόρειο μέρος της Κύπρου. Αλλά τόσο η αυτοαποκαλούμενη Αριστερά στον νότο, όσο και τα μέσα ενημέρωσης δεν πρόσεξαν, ή μάλλον, αγνόησαν επίτηδες ένα πολύ σημαντικό γεγονός. Ένα γεγονός που αν παραδέχονταν, δεν θα τους επέτρεπε να οικειοποιηθούν την ηθική νίκη του Χαλούκ (και κάθε Χαλούκ). Αντίθετα, θα τους ανάγκαζε να παραδεχτούν ότι αυτοί ηττήθηκαν ηθικά.

Γιατί ενώ είναι ορθό ότι ο Χαλούκ και ο Μουράτ είναι έντονοι υποστηρικτές της επανένωσης και έχουν καταδικάσει την κατοχή της βόρειας Κύπρου από τον τουρκικό στρατό, η άρνηση τους να

υπηρετήσουν στις Τουρκοκυπριακές Δυνάμεις Ασφαλείας δεν περιορίζεται καθόλου σε αυτή την θέση τους. Αυτό που αρνούνται είναι να υπηρετήσουν το απαίσιο και σάπιο σύστημα. Σε ένα σύντομο βίντεο από τους φίλους του Χαλούκ, ο ίδιος περιγράφει τον μιλιταρισμό σαν ένα ιστό που περικυκλώνει την κοινωνία μας, ως ένα φύσει σεξιστικό σύστημα που αντίκειται στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια και την ατομική αυτονομία. Ο Χαλούκ δεν είναι απλά ενάντια στον τουρκικό στρατό, είναι ένας αντιμιλιταριστής. Όπως σχολιάστηκε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης "αν σε μια επανενωμένη Κύπρο ξανακάνουμε το λάθος να έχουμε στρατό, πάλι θα αρνηθούμε να τον υπηρετήσουμε".

Τι έχει η ελληνοκυπριακή αριστερά να δείξει στο "εσωτερικό μέτωπο"; Το ΑΚΕΛ, η ΕΔΕΚ και οι Οικολόγοι με ενθουσιασμό συνεργάζονται με την Δεξιά ώστε να ενισχύσουν την νομοθεσία κατά της "φυγοστρατίας", απειλώντας να επαναφέρουν παλιότερες διατάξεις που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν για χάρη μόνο της εισδοχής στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και συμμετέχουν στην δυσφήμιση όσων αρνούνται να υπηρετήσουν στην Εθνική Φρουρά. Παρόλο που αυτή η παράσταση παίζεται δύο φορές των χρόνο, πριν από κάθε περίοδο επιστράτευσης, δεν φέρνει συνήθως τεράστιες αλλαγές στο νομοθετικό πλαίσιο, εμπεδώνει όμως τον μιλιταρισμό της κοινωνίας μας και το αίσθημα ότι όποιος άντρας αρνηθεί να οπλιστεί και να πολεμήσει όποιον του υποδείξει το κράτος είναι υποδεέστερος: στην καλύτερη περίπτωση "φυγόπονος", αν και η Αριστερά δεν αποφεύγει πάντα την δεξιά ρητορική για "προδότες".

Πώς εξηγούνται λοιπόν τα αντιμιλιταριστικά αντανακλαστικά της ελλονοκυπριακής αριστεράς όταν πρόκειται για τουρκοκύπριους αντιρρησίες συνείδησης και την συνθηματολογία υπέρ της ειρήνης και της επανένωσης (και κατά του ΝΑΤΟ, στο ΑΚΕΛ) όταν δεν δείχνουν να προβληματίζονται καθόλου για την Εθνική Φρουρά και τον μιλιταρισμό στο σύνολο του, αλλά αντίθετα ενεργά συμμετέχουν στο να διατηρούν τον στιγματισμό των Κυπρίων στον νότο που αρνούνται να πάρουν όπλα; Ή όταν προσπαθούν να συνδέσουν την τύχη του νησιού μας με τα στρατοκρατούμενα καθεστώτα της ανατολικής Μεσογείου και τους "πρωτοκοσμικούς" και "δευτεροκοσμικούς" συμμάχους τους, στο όνομα μιας "ΑΟΖ"; Η θητεία του ΑΚΕΛ στην διακυβέρνηση του τόπου δεν οδήγησε σε καμιά μείωση των "αμυντικών" δαπανών, διατηρώντας την Κύπρο στο τοπ-τεν του Παγκόσμιου Δείκτη Μιλιταρισμού εδώ και μια δεκαετία.

Είναι η Εθνική Φρουρά, στα μάτια του ΑΚΕΛ, της ΕΔΕΚ και των Οικολόγων, τόσο διαφορετική από τις Τ/Κ Δυνάμεις Ασφαλείας; Υπάρχει "καλός" στρατός, και το λαμπρό παράδειγμα είναι η Εθνική Φρουρά; Ξέρουμε πολύ καλά πως αυτό δεν ισχύει. Η Εθνική Φρουρά είναι εκκολαπτήριο σεξισμού, ομοφοβίας, ρατσισμού και ξενοφοβίας. Από τα (υποτίθεται απαγορευμένα) συνθήματα που αναγκάζουν τους επιστρατευμένους να φωνάζουν, όπου εκθειάζουν τον βιασμό τουρκάλλων "μανάδων και αδελφών" σαν πολεμική τακτική (και σαν τρόπο να εξευτελίσουν τους Τούρκους, που τόσο ξεκάθαρα δείχνει το πιστεύω ότι η γυναίκα αποτελεί κτήμα κάποιου άντρα -σύζυγος, μάνα ή αδελφή- και ότι η σεξουαλικότητα της μπορεί να αποτελέσει όνειδος στον "ιδιοκτήτη" της), αλλά και περιπτώσεις πραγματικής εκπαίδευσης και ένταξης επιστρατευμένων νέων από αξιωματικούς που είναι γνωστό ότι λαμβάνουν μέρος σε επιθέσεις από νεο-φασιστικές ομάδες όπως το ΕΛΑΜ, το παράρτημα της Χρυσής Αυγής στην Κύπρο. Ακόμα, είναι η καταναγκαστική, ριψοκίνδυνη εργασία στην ΕΦ λιγότερο απαράδεκτη; Σε αυτή την χώρα έχουμε παρασυνηθίσει να υμνούμε ήρωες, που φτάσαμε να αποκαλούμε "ηρωικούς" τους έφηβους που σκοτώνονται σε στρατιωτικά ατυχήματα -σε καιρό ειρήνης μάλιστα-, αθωώνοντας τον εργοδότη τους (δηλαδή το κράτος) από οποιαδήποτε ευθύνη. Εξίσου, έχουμε αποδεχτεί ότι ότι οι έφεδροι κάποιες φορές ίσως να χρησιμοποιήσουν τα στρατιωτικά όπλα τους για να επιβάλλουν αυτό που αντιλαμβάνονται σαν αίσθημα "ιδιοκτησίας" τους στην πρώην σύζυγο ή/και τα παιδιά τους (μια αντίληψη που εμπεδώνεται μέσα από τις μιλιταριστικές δομές, όπως αναφέρθηκε). Κάθε προσπάθεια για ακόμα και την πιο μικρή αναδιάρθρωση αυτού του συστήματος αμέσως αποσύρεται στο όνομα της "επιχειρησιακής ετοιμότητας". Ο μιλιταρισμός της Κυπριακής κοινωνίας έχει βαθιές ρίζες και αυτά τα παραδείγματα

είναι απλά ενδεικτικά.

Είναι αλήθεια ότι στην Δημοκρατία της Κύπρου, εδώ και λίγα μόνο χρόνια, αναγνωρίστηκε το δικαίωμα αντίρρησης συνείδησης, μόνο για τους δεκαοχτάχρονους που τώρα επιστρατεύονται, επιλογή που δεν απολαμβάνουν στον βορρά, αλλά και οι δύο στρατοί αρνούνται το δικαίωμα αυτό σε όσους εντάχθηκαν στην Εφεδρεία. Το Ευρωπαϊκό Γραφείο για την Αντίρρηση Συνείδησης, το 2013 αναφέρει για την Κύπρο:

Στο νότιο τμήμα, ο Ειδικός Εισηγητής σχημάτισε την εντύπωση ότι το θέμα της αντίρρησης συνείδησης στην στρατιωτική υπηρεσία δεν λαμβάνει μεγάλη δημόσια προσοχή και ότι οι μερικές υπάρχουσες περιπτώσεις δεν οδήγησαν σε ευρύτερη κοινωνική συζήτηση. Αυτοί που αρνούνται να υπηρετήσουν στον στρατό για λόγους συνείδησης έχουν την επιλογή είτε της άοπλης υπηρεσίας (ειδική θητεία) ή της κοινωνικής εργασίας (εναλλακτική θητεία). Η άοπλη υπηρεσία λαμβάνει χώρα μέσα στην Εθνική Φρουρά και οι αντιρρησίες συνείδησης δεν λαμβάνουν όπλα ούτε συμμετέχουν σε δραστηριότητες που αφορούν όπλα. Η άοπλη υπηρεσία είναι μεταξύ τριών και πέντε μηνών μακρύτερη από την ένοπλη θητεία. Η εναλλακτική θητεία λαμβάνει χώρα στο Δημόσιο, στους τομείς της προστασίας του περιβάλλοντος ή της κοινωνικής ευημερίας. Η εναλλακτική θητεία είναι μεταξύ επτά και εννιά μηνών μακρύτερη από την ένοπλη θητεία. Από το 2008, περίπου 10 με 12 αντιρρησίες συνείδησης αναφέρται ότι υπηρέτησαν σε διάφορα γραφεία του δημοσίου στον νότο κάθε χρόνο.

Οι αντιμιλιταριστές στον νότο έχουν την “επιλογή” να υπηρετήσουν μια κατά πολύ μεγαλύτερη θητεία, μετά από μια παρατεταμένη και περίπλοκη διαδικασία “αξιολόγησης”,, για 8 ώρες την μέρα και 5 μέρες την βδομάδα, για σχεδόν 3 χρόνια, και αυτό ενόσω πληρώνονται το 66% του επιδόματος εθνοφρουρού, που υπολογίζεται πάνω σε ένα βασικό των 150~200 ευρώ ανάλογα με κοινωνικοοικονομικά κριτήρια. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο σκοπός πίσω από αυτή την “εναλλακτική” είναι η τιμωρία του αντιμιλιταριστικού αισθήματος, αφού αναγκάζει τους επιστρατευμένους να υπηρετήσουν το κράτος σε εξευτελιστικές συνθήκες, για μια ακόμη μεγαλύτερη διάρκεια θητείας.

Το τελευταίο σημείο επίσης υπογραμμίζει την ταξική φύση των στρατών στην Κύπρο αλλά και στον κόσμο, και είναι το τέλειο παράδειγμα της ηθικής ήττας της κοινοβουλευτικής Αριστεράς όσο αφορά την υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης: έχουν συναινέσει, και ακόμα ενεργά συμμετάσχει στην δημιουργία ενός συστήματος που καθυποτάσσει τα λιγότερο προνομιούχα μέλη της καπιταλιστικής μας κοινωνίας στην δουλεία του κράτους και του στρατού του. Οι πιο προνομιούχοι έχουν όλα τα μέσα να ξεφύγουν από την επιστρατευτική νομοθεσία (χρησιμοποιώντας διασυνδέσεις ή δωροδοκώντας τους κατάλληλους ανθρώπους για να λάβουν ιατρική γνωμάτευση που να τους απαλλάσσει από την στρατιωτική υπηρεσία), μπορούν ακόμα και να αντέξουν την τιμωρητική εναλλακτική θητεία χωρίς να πληγεί η ποιότητα ζωής τους (τα 70 σεντ την ώρα για πλήρη εργασία που προσφέρει η εναλλακτική θητεία ασφαλώς και δεν μπορεί να είναι ρεαλιστική επιλογή για την εργατική τάξη). Για άλλη μια φορά, οι καταπιεσμένοι είναι αυτού που εξαναγκάζονται να συντηρήσουν τους μηχανισμούς καταπίεσης τους. Και αυτό δεν ισχύει μόνο στην Κύπρο, αλλά παγκόσμια. Άλλες χώρες με επιστράτευση όπως η Ελλάδα και η Τουρκία παρέχουν την επιλογή “εξαγοράς” στρατιωτικής υπηρεσίας, αφήνοντας και πάλι τους φτωχούς να υπηρετήσουν το μιλιταριστικό σύστημα. Οι Ηνωμένες Πολιτείες χρησιμοποιούν τον κατα τ” άλλα “επαγγελματικό” στρατό τους σαν μέτρο κοινωνικής πολιτικής. Για πολλούς φτωχούς στην Αμερική, το να καταταγούν στον Αμερικάνικο Στρατό έφτασε να είναι η μόνη διέξοδος στην οικονομικά προσιτή ανώτατη εκπαίδευση, ιατροφαρμακευτική κάλυψη, ή ακόμα και για την εξασφάλιση των πλέον βασικών τους αναγκών.

Η ούτω καλούμενη Αριστερά πολύ νωρίς ξέχασε τις υποσχέσεις που έδωσε την εργατική τάξη: Αποστρατικοποίηση στην Κύπρο, Αφοπλισμός σε όλο τον κόσμο. Συμμάχησαν με τους φιλελεύθερους

και το αίτημα τους για “ευέλικτο, επαγγελματικό στρατό εν καιρώ, αλλά επιστράτευση όσο είμαστε υπό το Δίκαιο της Ανάγκης”. Μπορεί να συναίνεσαν σε αυτό, αλλά εμείς δεν συναινούμε (και ούτε μας ρώτησαν ποτέ).

Δεν αναγνωρίζουμε κανένα “εθνικό καθήκον” σε οποιοδήποτε κράτος. Το μόνο μας καθήκον είναι η ειρήνη.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, 3533 (Ιστοσελίδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2014, Απροσδιόριστη Τοποθεσία, ΑΚΕΛ, Μιλιταρισμός

Η “Αριστερά” και το ΑΚΕΛ (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Νοέμβρη του 2014 στην ηλεκτρονική σελίδα της Αγκάρρας.

Περιεχόμενο

22 Νοέμβρη, 2014

Η “Αριστερά” και το ΑΚΕΛ

Ο όρος “αριστερά” έχει ενδιαφέρον για τρείς λόγους:

1. Δεν είναι επιστημονικός όρος αλλά ένας όρος εμφανιζόμενος κατά την Γαλλική Επανάσταση ο οποίος αναφερόταν στις θέσεις που συνήθιζαν να κάθονται οι εκπρόσωποι της Εθνοσυνέλευσης

2. Από τότε επιτυγχάνει να διατηρείται στην πολιτική σκηνή λόγω και μόνο της σχετικότητας της ουσίας της, ένα χωρίς δηλαδή πολιτικό και φιλοσοφικό περιεχόμενο

3. έχει ενδιαφέρον ως προς την παλινδρομική ιστορική δυναμική της να κατορθώνει δηλαδή να προσδιορίζει κόμματα, πολιτικές και οικονομικές πρακτικές αποκλειστικά μεταρρυθμιστικού τύπου για ένα πιο δίκαιο κράτος, για μια άλλη τύπου δημοκρατία και για μια πιο δίκαιη οικονομία που πάντοτε έχει χαρακτήρα ενάντια στην δικτατορία του προλεταριάτου και στην κοινωνικοποιήση των μέσων παραγωγής.

“Αριστερά” και φως

Ένας παραλληλισμός της κίνησης της “αριστεράς” και η εξάρτησή της από τον σχετικισμό καταφαίνεται στην ακριβώς ίδια κίνηση των θετικώς και αρνητικώς φωτοτροπικών οργανισμών (οι φωτοτροπικοί οργανισμοί είναι αυτοί που έλκονται ή αποθούνται από το φως, για παράδειγμα βλέπουμε τα έντομα που έλκονται από αυτό να κάνουν γύρους γύρω από λάμπες φωτός). Οι θετικώς φωτοτροπικοί οργανισμοί ευθυγραμμίζουν τα σώματά τους σε μια συγκεκριμένη γωνία με την πηγή του φωτός με αποτέλεσμα να καταλήγουν να κάνουν κύκλους γύρω από την πηγή. Οι αρνητικώς φωτοτροπικοί οργανισμοί από την άλλη κρύβονται από την πηγή του φωτός όντας απειλή. Επίσης, τα θετικώς φωτοτροπικά έντομα όταν διακρίνουν μια πηγή φωτός χωρίς εμπόδια και έτσι ο δρόμος προς την πηγή του φωτός είναι καθαρός πετούν κατευθείαν προς την πηγή. Γι’ αυτό μάλλον μερικά έντομα ορμούν προς τις λάμπες.

Αυτό θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι η «αριστερά», μια θετικώς δηλαδή αλλά πότε πότε και μια αρνητικώς φωτοτροπική πολιτική λογική. Χωρίς την διατήρηση της πηγή του καπιταλιστικού συστήματος είναι χαμένη στο σκοτάδι.

“Αριστερά” και ΑΚΕΛ

Ο όρος “αριστερά” σε σχέση με το ΑΚΕΛ είναι τόσο συνδεδεμένος ο οποίος δεν προσδιορίζει το κόμμα μόνο ως χαρακτήρα αλλά και σχετικοποιεί την ίδια την κατ’ ανάγκην μεταρρυθμιστική πολιτική του με αναφορικό άξονα την μη αμφισβήτηση του καπιταλιστικού συστήματος. Η “αριστερα” προσδιορίζει το πολιτικό πρόγραμμά της πάντα σε σχέση με κάτι άλλο το οποίο γίνεται η βάση πάνω στην οποία θα οικοδομηθεί όποια κριτική. Αυτή η βάση είναι το καπιταλιστικό σύστημα. Η “αριστερά” διατηρεί τον άξονα προσδιορισμού της με μια κενότητα περιεχομένου, παράγωγο του ίδιου του κεφαλαίου. Αυτό αντανακλάται και από την στάση του στο κείμενο “Η δική μας αντίληψη για τον Σοσιαλισμό” στο οποίο παρότι αυτοχαρακτηρίζεται ως Μαρξιστικό-Λενινιστικό κόμμα [κάτι που οργανωτικά είναι], εντούτοις δηλώνει ότι αποτάσσει το κεντρικό χαρακτηριστικό των ΜΛ κομμάτων που είναι η δικτατορία του προλεταριάτου, η σοσιαλιστική μορφή δημοκρατίας [όπως επίσης και αποδοχής μικτής οικονομίας και χρήση της αγοράς σαν εργαλείο ανάπτυξης]. Διαβάζουμε στο “Η δική μας αντίληψη για τον Σοσιαλισμό”: “Το σοσιαλιστικό κράτος δικαίου στο οποίο προσβλέπουμε είναι ασυμβίβαστο με τη δικτατορία οποιασδήποτε τάξης […] Η ομαλή λειτουργία της αγοράς στα πλαίσια του σοσιαλισμού αποτελεί κατά συνέπεια αναγκαιότητα, για την εξασφάλιση της οποίας επιβάλλεται η διασφάλιση ολων των απαραίτητων προϋποθέσεων. Το οικονομικό σύστημα του ανανεωμένου σοσιαλισμού που θα συνδυάζει τον προγραμματισμό και την ελεύθερη αγορά πρέπει να εξασφαλίζει τη διαλεκτική ενότητα”.

Έτσι λοιπόν το ΑΚΕΛ Αριστερά Νέες Δυνάμεις όταν χαρακτηρίζεται ως “αριστερό” κόμμα δεν είναι η ενσάρκωση μιας “αριστερής” ρεφορμιστικής πολιτικής κενής περιεχομένου η οποία κάνει κύκλους επί κύκλων γύρω από την πηγή του φωτός από το οποίο έλκεται; Αν και γυρίζει γύρω από την λάμπα και χτυπά πάνω σε αυτήν υπάρχει η δυνατότητα η λάμπα να σπάσει ποτέ;

“Αριστερά” και Συνέδρια του ΑΚΕΛ

Ο όρος “αριστερά” χρησιμοποιείται στο 5ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΑΚΕΛ 13-15 Σεπτεμβρίου το 1947 εφτά φορές οι οποίες έχουν αποκλειστικά σχέση με την ανάπτυξη του τύπου μετά την μόλις 2 χρόνια αυτοδιάλυση του ΚΚΚ στο ΑΚΕΛ όπου είχε μια πορεία ήδη από το 1941. Η μετάβαση από ΚΚΚ σε ΑΚΕΛ ήταν περίεργη όσον αφορά την ταξική γραμμή των κομμουνιστών σε σχέση με την γέννηση και την χρήση του όρου, αφού εκ των πραγμάτων είχε προκύψει:

1. ένα άνοιγμα σοσιαλδημοκρατίζουσας αντίληψης σε συνδυασμό με ένα αστικό πόλεμο εκ των έσω που σιγά σιγά φέρνει το ΚΚΚ να χάνει την κομμουνιστική του ισχύ, για παράδειγμα: ο Α. Αλέκου γράφει: “Ενόψει των επερχόμενων δημοτικών εκλογών του 1946, το ΑΚΕΛ άρχισε να στρέφεται και προς άλλες κατευθύνσεις για ακόμα πιο πλατύ μέτωπο… όμως περιλάμβανε και παράγοντες της αστικής τάξης” (1948, Ο Ελληνικός Εμφύλιος και η Κύπρος σελ. 65). Επίσης μια άλλου είδους αντίληψη προκύπτει ότι το ΚΚΚ ήταν σεχταριστικό όπως ερμηνεύεται από κύκλους της “αριστεράς” και σήμερα: “Ο Σέρβας με βάση τη γερή μαρξιστική του παιδεία και μόρφωση, αναδείχθηκε σε βασικό στέλεχος του κυπριακού κομμουνιστικού κινήματος και ως ο τελευταίος Γενικός Γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου προσπάθησε να το μετατρέψει από σκληροπυρηνικό σεχταριστικό κόμμα σε ένα νόμιμο κόμμα με ευρύτερη βάση που θα ανταγωνιζόταν για την πολιτική ηγεσία με την Εθναρχία, θέτοντας τα θεμέλια στην κυπριακή κοινωνία για την ίδρυση του ΑΚΕΛ.”

(Η Κυπριακή Αριστερά στην Πρώτη Περίοδο της Βρετανικής Αποικιοκρατίας Προμηθέας, Εκδόσεις Ταξιδευτής, 2012, σελ. 82).

1. η κούραση της αντίστασης στην παρανομία με την αγγλοκρατία να πολεμάει το ΚΚΚ με όλες της δυνάμεις, για παράδειγμα διαβάζουμε: “Από την Κύπρο έφυγε μικρός αριθμός (για τον Ισπανικό εμφύλιο) λόγω των αυταρχικών περιοριστικών μέτρων που είχαν επιβληθεί μετά την

εξέγερση του 1931 και των αδυναμιών του ΚΚΚ μετά την εξορία της ηγεσίας του και τη σύλληψη πολλών στελεχών του" (Η Κυπριακή Αριστερά στην Πρώτη Περίοδο της Βρετανικής Αποικιοκρατίας, σελ. 154).

2. διείσδυση αστικών πολιτικών αντιλήψεων, για παράδειγμα στο History of the Communist Party in Cyprus του Γ. Κατσουρίδη διευκρινίζει ότι κατά την μετάβαση από ΚΚΚ σε ΑΚΕΛ "the communists were the majority in the 17-member committee" με το ερώτημα που προκύπτει να είναι: αφού υπήρχαν και άλλοι που δεν ήταν κομμουνιστές τι πολιτικές αντιπροσώπευαν; Επίσης "Another 100 non-party persons also attended the congress". Στη συνέχεια ο Γ. Κατσουρίδης με σαφήνεια ισχυρίζεται ότι "The other side endorsed the view that AKEL was not sufficiently mature and there was the danger of 'rightist', petit-bourgeois' if the CPC were dissolved."
3. η ήττα του ΔΣΕ (μεταφέρεται ο όρος με αρνητικό πρόσημο στη Κύπρο κατά καποιον τρόπο αλλά στην Ελλάδα ο όρος δεν εδραιώνεται λόγω της παρανομίας).
4. και τέλος γεγονός ήταν ότι από το 1930 μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του 1940 το εργατικό κίνημα έδωσε σκληρούς εργατκούς αγώνες. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο άρχισε ένας διακριτός αγωνιστικός ταξικός μαρασμός (το 1948 ήταν η τελευταία μεγάλη εργατική απεργία). Η ίδρυση του ΑΚΕΛ εθνικοποιήσε το κυπριακό και αποδυναμώθηκε έτσι η ταξική αγωνιστικότητα των εργατών σε μεγάλο βαθμό.

Στο 8ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΑΚΕΛ 5-7 Μαρτίου 1954 διαβάζουμε τον όρο "αριστερά" μα μην διακρίνεται από την δεξιά. Η περίπτωση αυτή είναι η μοναδική και δεν την βρίσκει κανείς σε κανένα άλλο συνέδριο του ΑΚΕΛ. Η χρήση αυτή δεν αντικατοπτρίζει φυσικά μια συνειδητή πολιτική στάση του ΑΚΕΛ να εναντιώνεται στις πολιτικές θέσεις ως προς την αντίθεση του περιεχομένου των κομμουνιστικών και "αριστερών" όρων/θέσεων.

"Οπλισμένοι οι Ακελιστές μ' αυτά τα δυο προγράμματα, κτυπώντας αποτελεσματικά κάθε μορφή σεχταρισμού στη δουλειά τους, επαγρυπνώντας και αποφεύγοντας κάθε παρεκλιση, δεξιά ή αριστερά, μπορούν και πρέπει ν' αναπτύξουν τη δράση τους με βάση τα καθημερινά προβλήματα του λαού, για να επισπεύσουν τη συγκρότηση του πλατύτερου δυνατού πατριωτικού μετώπου πάλης."

Απόδειξη της μη πολιτικής συνειδητής χρήσης των όρων "δεξιά ή αριστερα" το 1954, έγκειται στην ιστορική παράλληλη γέννηση του όρου "αριστερά" στην Ελλάδα. "Η "αριστερά" γεννιέται κάτω από συνθήκες κρατικής καταστολής ως αμυντική παρονομασία και αυτοπροστατευτική ψευδεπιγραφή" από το 1950 και μετά. Αυτό δίνει φυσικά το έδαφος να [αστικο-] "δημοκρατικοποιηθούν" πολιτικές, τακτικές και στρατηγικές. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι ο όρος "αριστερά" μεταφέρεται και στην Κύπρο εδραιώνεται με το 7ο Συνέδριο το 1951. Στη συνέχεια χρησιμοποείται ο όρος ως βασική έννοια πολιτικής διαχείρισης μέχρι και σήμερα.

Με το 14ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΑΚΕΛ 25-28 Μαΐου το 1978 κάνει εγγράφως την πρώτη εμφάνισή της ως πολιτική έννοια ο συγκεχυμένος όρος "αριστερά" με την παρακάτω θέση:

"Στην Ευρώπη οι δημοκρατικές δυνάμεις και ειδικά οι δυνάμεις της Αριστεράς βρίσκονται σε άνοδο και σημειώνουν σημαντική πρόοδο. Στην Πορτογαλία και την Ισπανία κατάρρευσαν και τα τελευταία διχτατορικά φασιστικά καθεστώτα που καταδυνάστευαν για δεκαετίας τους λαούς των χωρών τους. Η κατάρρευση τους οδήγησε στην αποκατάσταση της δημοκρατίας, δημιούργησε ευνοϊκές προϋποθέσεις και συνθήκες για δημοκρατική πολιτική ζωή και ανέλιξη, για την οποία παλεύουν αποφασιστικά τα Κομμουνιστικά Κόμματα και άλλες πατριωτικές δυνάμεις αυτών των χωρών."

Από το 14ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ μέχρι και το τελευταίο συνέδριο του ΑΚΕΛ ο όρος "αριστερά" όλο και πλατιάζει στο δημόσιο, πολιτικό και θεωρητικό λόγο. Ο όρος "αριστερά" έγινε ο εννοιολογικός άξονας πάνω στον οποίο μπορεί να στηριχτούν και να χαράξουν πορεία πολιτικές θέσεις οι οποίες δεν θα μπορούσαν ποτέ να χαρακτηριστούν ούτε μαρξιστικές αλλά ούτε και κομμουνιστικές. Ο όρος

τότε βρήκε την καταλληλότητα της χρήσης του. Το παράδοξο αυτού του όρου συνίσταται στό ότι ως πολιτικός όρος δεν έχει τις θεωρητικές και δη τις φιλοσοφικές προϋποθέσεις να είναι πολιτικός αλλά παραμένει να είναι με κάποιο ιδιαίτερο τρόπο τέτοιος. Πάνω σ' αυτήν την βάση λοιπόν της παραδοξότητας του μη υποστασιοποιημένου πολιτικού όρου εμφανίζεται την ίδια στιγμή ως πολιτικός όρος. Αυτή η αντιδιαλεκτική σχέση του θεωρητικού όρου με τις πολιτικές πρακτικές χαρακτηρίζεται με διεύρυνση της χρήσης του την δεκαετία του 60 και 70 στην Ευρώπη περιγράφοντας μια μεγάλη γκάμα κινημάτων.

Η “αριστερά” αλλά και το “αριστερό” ως πολιτικός όρος δεν είναι η αιτία μιας μετατόπισης της ταξικά επαναστατικής προλεταριακής λογικής σε μια αστική διαχειριστική λογική του καπιταλισμού αλλά ως το παράγωγο της ήδη αποδοχής και διάχυσης της κομμουνιστικής αντίστασης στην αστική ιδεολογία και στην διαχειριστική πολιτική του καπιταλισμού. Η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής είναι το αίτημα των κομμουνιστών αλλά ποτέ της “αριστεράς” και ποτέ του “αριστερού” ως πολιτικού όρου.

Το ζήτημα των συνεργασιών

Για να μην χαρακτηριστεί το παρόν άρθρο ως απλά μια ιδεαλιστική συνθηκολόγηση μιας τάχατες “καθαρής επανάστασης”, πρέπει να σημειωθεί ότι ουδεμία σχέση έχει με την ανάλυση της ουσίας της αριστεράς. Αυτό, διότι όπως και οι Μπολσεβίκοι στην επανάσταση του 1917, όσο και στις επαναστάσεις σε Κούβα και Κίνα αλλά και στο κίνημα του ΕΑΜ/ΕΛΑΣ και στο επαναστατικό κίνημα του ΔΣΕ, οι κομμουνιστές δεν ακολούθησαν απομονωτική στρατηγική αλλά αντιθέτως έκαναν σημαντικές λαικές συμμαχίες. Δεν φετιχοποιήθηκε η παρανομία αλλά ούτε και ο κοινοβουλευτισμός. Μαζί με την ανάγκη του ΑΚΕΛ να παρουσιαστεί στο ευρύτερο Κυπριακό κοινό ως αριστερό και λιγότερο κομμουνιστικό κόμμα [για πολλούς και διάφορους λόγους], φετιχοποίησε τον κοινοβουλευτισμό σε τόσο απόλυτο βαθμό που δείχνει και στα γραπτά του την ανάγκη να απολογηθεί εκ των προτέρων και να δώσει εξετάσεις νομιμοφροσύνης στο αστικό σύστημα. Διαβάζουμε στο κείμενο “η δική μας αντίληψη για τον Σοσιαλισμό”:

”Ο αγώνας για σοσιαλισμό θα στηριχθεί στην κατάκτηση της πολιτικής πλειοψηφίας του λαού εκφρασμένης μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες και που θα επιτυγχάνεται με την καθημερινή πάλη για την προώθηση των συμφερόντων των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων και τη συνεχή διαφώτιση. Η κατάκτηση της πολιτικής πλειοψηφίας θα πραγματοποιηθεί μέσον της συνεργασίας και συμμαχίας όλων εκείνων των πολιτικών δυνάμεων, οι οποίες στον ένα ή στον άλλο βαθμό θα ενδιαφέρονται για την υλοποίηση του κοινωνικού μετασχηματισμού”

Η εγγύηση της αριστεροσυνης με άλλα λόγια, είναι ακριβώς το πάγωμα ή σκότωμα της ταξικής πολιτικής. Η επιλογή του ΑΚΕΛ να αποδεχθεί τους όρους ενός αόριστου αριστερού προτάγματος, το έφερε να αναζητά επικοινωνιακές συνεργασίες που δεν αντανακλώνται σε καμιά περίπτωση στην πραγματικότητα της εργατικής τάξης και των λαικών στρωμάτων. Μάλλον προσπαθεί να καθυσχάζει τις ανησυχίες των μαζών που έχουν ήδη αποδεχθεί και ασπαστεί την αστική ιδεολογία, και μικροαστικές παραλλαγές της. Αυτό είχε διπλό αποτέλεσμα, από την μια να αποξενώσει όσους ένιωθαν πιο αριστεροί από το υπάρχον σύστημα [όσους θεωρούσαν δηλαδή ότι το κόμμα συμβιβάστηκε και έχασαν κάθε ελπίδα], αλλά και να δημιουργήσει περισσότερη έχθρα ανάμεσα σε μερίδα της εργατικής τάξης είναι εγκλωβισμένη στα πλοκάμια της ακροδεξιάς και της εθναρχίας [με την εντύπωση που βοήθησε φυσικά και το κατεστημένο να δημιουργηθεί ότι “δεν είναι αρκετό που είναι κομμουνιστές, είναι και συμβιβασμένοι κιόλας”].

Ο Μαρξισμος-Λενινισμός δεν διεκδικεί το αλάθητο και την μοναδική σκοπιά από την οποία μπορεί κάποιος να δει την πραγματικότητα. Είναι όμως μια συνεκτική θεωρία, λόγω του μονισμού μεταξύ κοινωνίας και πράξης, διαλεκτικής σύνδεσης θεωρίας και πράξης. Λέγοντας αυτά, ο Μαρξισμός-Λενινισμός ως η επιστημονική θεωρία του προλεταριάτου, δεν να αναλύεται από το επίσημο ΑΚΕΛ ως

αυτό που είναι αλλά συνδυάζεται και χρησιμοποιείται πολλές φορές έξω από το περιεχόμενό του για χάριν συνεργασιών. Οι συνεργασίες σε ταξικό επίπεδο περιλαμβάνουν δουλειά πολλή σε προσωπικό επίπεδο, στους χώρους δουλειάς, στα άμεσα προβλήματα ενώ οι κοινοβουλευτικές με επικοινωνιακά τεχνάσματα, με κοινές διακυρήξεις για πλειοψηφείες στο αστικό κοινοβούλιο με συγκεκριμένες λέξεις που θα καλύπτουν και τις δύο πλευρές. Η μια περίπτωση είναι διαλεκτική, κτίζει δηλαδή πάνω στο λαό, του δίνει την δυνατότητα να πιστέψει στις δυνατότητες του να αναλάβει εξουσία, και η άλλη κτίζει πάνω στην άγνοια του λαού με το να καθυσηχάζει και να λειτουργεί με όρους "οικονομικών ντήλ". Με ταξική πολιτική λοιπόν εννοούμε τους ελιγμούς του κινήματος με σκοπό όχι απλά βραχυπρόθεσμα οφέλη [ή μικρά οφέλη που μπορεί να προκύψουν σαν αποτέλεσμα της απόταξης της ταξικής πάλης], αλλά που να μπορούν να προσανατολιστούν σε μια διαδικασία οικοδόμησης του Σοσιαλισμού. Προπαντός, είναι σημαντικό να αναγνωρισθεί η θεωρητικοποίηση μικροαστικών ρευμάτων σκέψης που έχουν ενσωμάτωθεί στο πρόγραμμα ως τάχα διαλεκτικά με την πρόφαση της προσάρμοση του Μαρξισμού-Λενινισμού στα δεδομένα της εποχής. Οι συνεργασίες δηλαδή να είναι απλά αυτό, συνεργασίες ή [διαταξικές]-συμφωνίες όπου είναι απαραίτητο για να καλυτερεύσει η θέση του ταξικού κινήματος στην πάλη. Ο ταξικός πόλεμος όμως δεν αναβάλλεται με τις συμφωνίες κάτι που φάνηκε πολλές φορές και που έχει πληρώσει το ΑΚΕΛ και οργανωτικά αλλα και εκλογικά.

ΑΚΕΛ και ταξικό κίνημα

Η αυταπάτη του όρου "αριστερά" συνιστά μόνο την μορφή της, αφού το περιεχόμενο της είναι κενό ως πολιτικό κομμουνιστικό ρήγμα. Το ΑΚΕΛ Αριστερά Νέες Δυνάμεις με την συνεχως αυξανόμενη μεταρρυθμιστική πτέρυγά του συνιστά ομολογουμένος ένα "αριστερό" κόμμα που λησμονεί τον εργαζόμενο λαό γιατί έχει ήδη λησμονήσει την κομμουνιστική του προέλευση. Η μακρόχρονη σοσιαλδημοκρατοποίηση του ΑΚΕΛ εν γένει είναι η απόδειξη ότι η αστική τάξη κυριαρχεί αφήνοντας λαϊκά στρώματα στο έλεος το κεφαλαίου. Με την πτώση Χριστόφια, το πλειοψηφικό σοσιαλδημοκρατικό ΑΚΕΛ αποδιοργανώνεται από τον στόχο του να συγκροτήσει ένα δυναμικό "αριστερό" προγράμμα με την σχεδόν συνοδευτική τελειωτική αποκοπή από κάθε ταξικό πολιτικό περιεχόμενο θέσεων και αγώνων. Χαρακτηριστική ήταν η προσπάθεια της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς κατά την διάρκεια της πτώσης Χριστόφια και της "αριστερής κυβέρνησης" να δημιουργήσει τις προοπτικές μιας "εναλλακτικής αριστερής πολιτικής" η οποία κατέλειξε εν τέλει ως ένα πυροτέχνημα, ένα πυροτέχνημα που οδήγησε ακριβώς στην απογύμνωση του όρου "αριστερά" με την αοριστία που τον χαρακτηρίζει.

Σήμερα βρισκόμαστε κάτω από ένα αποδιοργανωμένο, συγχυσμένο και απελπισμένο ταξικό κίνημα, σε μια πολιτική ακινησία αφού το ΑΚΕΛ με την ρεφορμιστική του πτέρυγα και τη προσπάθεια να συμβιβάσει τα ασυμβίβαστα δεν μπορεί να εξυπηρετεί τα ταξικά συμφέροντα του λαού και την έλλειψη μιας εναλλακτικής πρότασης. Ο ιστορικός ρόλος του ΑΚΕΛ που είναι η οργάνωση ενός ταξικού κινήματος που σήμερα εκ των πραγμάτων δεν διακρίνεται. Την ίδια στιγμή ωριμάζουν οι καιροί της οργάνωσης ενός ταξικού μετώπου το οποίο θα μπορούσε να συγκροτηθεί με πρωτοβουλία της πτέρυγας του κομμουνιστικού ΑΚΕΛ σε συνδυασμό με την έτσι και αλλιώς ανάγκη των εργαζόμενων μαζών για μια ριζική αλλαγή της πραγματικότητας τους ή ο λαός θα δημιουργήσει νέους τρόπους πολιτικής δραστηριότητας που δεν εγγυάται κανείς ότι δεν θα είναι προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η ευθύνη βαραίνει όλους όσοι νιώθουν άνετα στην ακινησία ή από την άλλη κείτονται ακόμη μετέωροι στο δίλημμα εργασία ή κεφάλαιο.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Αγκάρρα (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2014, Απροσδιόριστη Τοποθεσία, ΑΚΕΛ

Αναγκαίος ένας χώρος οργάνωσης για τους κομμουνιστές (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Ιούνη του 2015 στην ηλεκτρονική σελίδα της Αγκάρρας.

Περιεχόμενο

26 Ιούνη, 2015

Αναγκαίος ένας χώρος οργάνωσης για τους κομμουνιστές

Μέρος του διαδικτυακού διαλόγου **"Κίνημα και αριστερά στην Κύπρο: το παρόν και το μέλλον"**

—

Ο Μάρξ έγραφε στην 18η Μπρυμαίρ, "όπως στην ιδιωτική ζωή κάνουμε διάκριση ανάμεσα σε εκείνο που ένας άνθρωπος λέει ή σκέπτεται για τον εαυτό του και σε εκείνο που πραγματικά είναι και κάνει, έτσι ακόμα πιο πολύ πρέπει στους ιστορικούς αγώνες να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στα λόγια και τις δοξασίες των κομμάτων και στον πραγματικό τους οργανισμό και τα πραγματικά τους συμφέροντα, ανάμεσα σε εκείνο που φαντάζονται και σε εκείνο που πραγματικά είναι".

Στην Κύπρο γενικά έχουμε περίπου τρία είδης Αριστεράς έτσι όπως τα αντιλαμβάνουμαι εγώ. Μια εν η κοινοβουλευτική Αριστερά του ΑΚΕΛ με την ιστορία του τζαι τους αγώνες της εργατικής τάξης αλλά τζαι τους συμβιβασμούς του την τελευταία τριακονταετία τουλάχιστον, η άλλη εν η εξωκοινοβουλευτική αριστερά με διάφορα κομμάτια που εμείναν έξω είτε λόγω απογοήτευσης από το ΑΚΕΛ είτε διότι θεωρητικά φαίνεται να εν πιο κοντά στην παραδοσιακή τζαι μεταμοντέρνα σοσιαλδημοκρατία, τζαι τρίτη εν κάτι που δεν λοαρκάζεται συνήθως αλλά αυξανόμενο κομμάτι της νεολαίας εν ένα εντελώς κινηματικό κράμα που σοσιαλδημοκρατία μέχρι αναρχισμό με έμφαση στον αυθόρμητο. Το τελευταίο κομμάτι με το δεύτερο ίσως να έσιει τζαι κοινά, το ΑΚΕΛ εν το πιο ξεκάθαρα συκγροτημένο τζαι ιστορικά οργανωμένο. Η άποψη μου είναι πως άσχετα από το τι νομίζουν, οι δυναμικές των δύο τελευταίων δεν μπορούν να προσφέρουν λύσεις στο πρόβλημα εξουσίας ή στην οικοδόμηση Σοσιαλισμού γι' αυτό οι όποιες προοδευτικές τους προσεγγίσεις περιορίζουνται σε αντιδράσεις κατά της καταστολής, προστασίας περιβάλλοντος τζαι ιδιωτικοποιήσεων ή το πολύ σε συμπληρωματικές προτάσεις σε ζητήματα τοπικά τζαι κουλτούρας.

Για το ΑΚΕΛ τωρά που είναι κόμμα πιο οργανωμένο υπάρχει ένα σοβαρό πρόβλημα. Το ίδιο έχει χτιστεί με τον κόπο και το αίμα των παππούδων και των γιαγιάδων μας, άλλά έχει εκφυλιστεί και μετατραπεί σε μικροαστικό δημοκρατικό κόμμα απλά δεν το έχει παραδεχτεί ανοιχτα. Μάλιστα αποφάσισεν να ανοίξει τις πόρτες του τζαι να απαρνηθεί το εμπιστευτικό του συνεδρίου του για να δώσει χαράν στους φιλελεύθερους αλλά ακόμα δεν φαίνεται να νιώθει έτοιμο να πει πάμε για σοδιαλδημοκρατία τζαι τέλος. Κάποιοι θεωρούν πως πρέπει να παλέψουν που μέσα. Κάποιοι άλλοι το

θεωρούν χαμένη υπόθεση, που τα μακρά κοντά εγίνασιν, τζαι θα το ξεπεράσει η κοινωνία που θα δει ότι δεν απαντά στα προβλήματα της, τζαι κατ' επέκταση θα το ξεπεράσει τζαι η ιστορία.

Το πρόβλημα με το συλλογισμό ότι δεν πρέπει να του δώκουμε μια προσπάθεια διάσωσης είναι, τι μπορεί να το αντικαταστήσει εαν αύριο δεν υφίστατο; Φοβούμαι πως δεν έχω απάντηση σε τούτο το ερώτημα, τζαι νομίζω πως είναι λάθος η ερώτηση. Ακόμα τζαι η εξωκοινοβουλευτική αριστερά δεν θα μπορούσε να κάμει παιχνίδι εαν δεν ήταν βασικά συμπλήρωμα ή να προσδιορίζει τον εαυτό της με βάση το ΑΚΕΛ. Το μόνο σίγουρο είναι πως η προσπάθεια του ΑΚΕΛ για Συριζοποίηση που λέτε τζαι εσείς στο Αγκάρρα, ίσως βλέποντας την εκλογική επιτυχία του κυβερνώντος κόμματος στην Ελλάδα, δεν του βγαίνει σε καλό μέχρι στιγμής δεδομένου και των άπειρων μεταλλάξεων του κόμματος που ανέβηκε στην εξουσία πρόσφατα.

Έχει αφήσει στο περιθώριο τον Σοσιαλισμό για τάχα μιαν διευθέτηση στο Κυπριακό πρόβλημα με τα αρπακτικά της Ε.Ε, κάτι που με τις τελευταίες εξελίξεις δεν φαίνεται να δικαιώνεται. Αυτό φαίνεται τζαι που την πολλά τυπική πλέον σχέση του κόμματος με Σοσιαλιστικές χώρες όπως εν η Κούβα ή τζαι η παντελής έλλειψη έμπρακτης αλληλεγγύης στην Βενεζουέλα που περνά δύσκολα τωρά με τον βορειο-Αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Ο Χριστόφιας αλωνίζει τζαι περιπαίζει το κόσμο πως η κυβέρνηση του ήταν φιλολαική επειδή έδωσε κάποια επιδόματα στην αρχή τζαι επάλεψε στο μίνιμουμ για κάποια φιλελεύθερα μέτρα (πχ όπως την παιδεία που την άφησε πολύ νωρίς, ή το ότι έφερε την Τρόικα τζαι εσυμφώνησε στο πλαίσιο αλλά έπεσε στον Αναστασιάδη η επίσημη υπογραφή).

Το πρόσφατο συνέδριο του ΑΚΕΛ έδειξεν ότι είναι πολλά γενικόλογο, δεν έχει ούτε όραμα ούτε πρόγραμμα. Οι πρωτοβουλίες στο διαδίκτυο όπως καλή ώρα η δική σας να υπάρχει μια κάποια κομμουνιστική φωνή βοηθά κάποιες φορές αλλά δεν νομίζω πως είναι η λύση στα προβλήματα της Αριστεράς, του εργαζόμενου λαού. Ο κόσμος θέλει ζύμωση τζαι φυσική εμπλοκή πως μπορεί να αλλάξει ο άμεσος κόσμος γυρώ του τζαι δυστυχώς δεν το έχει. Ο Σοσιαλισμός σαν όραμα χρειάζεται όσο ποτέ στην Κύπρο αλλά δεν φαίνεται να μπαίνει σαν άμεσο αίτημα που κανέναν για την ώρα, μόνο για να μνημονεύκουμεν επαναστάσεις του 20ου αιώνα. Ίσως ένας συνασπισμός κομμουνιστών μέσα στις δομές του εκφυλισμένου εργατικού μας κινήματος να μπορούσε να ταρακουνήσει κάπως τα πράγματα. Δεδομένου ότι το εργατικό κίνημα μπορεί τζαι πρέπει να ενωθεί με το Τ/Κ που δίνει αγώνα φυσικής επιβίωσης πλέον μπορεί να δώσει μια σημαντική μάχη για το μέλλον του τόπου.

Μην ξεχνάμε ότι ιστορικά η κομμουνιστική Αριστερά στην Κύπρο είχε καταφέρει αρκετά πράματα τις δεκαετίες 1920-40 χωρίς ουσιαστική αντιπροσώπευση σε θεσμικά όργανα ώντας κατατρεγμένη τζαι παράνομη. Ήταν οι ίδιοι οι κομμουνιστές που εφέραν το σύνθημα “οι Τούρκοι της Κύπρου είναι αδέρφια μας” μέσα που την επαναστατική τους δράση τζαι οι πρώτοι που εφέραν τον συνδικαλισμό όταν κέρδισε αυτά που χάνουμε σήμερα. Ο κόσμος είναι συγχυσμένος τζαι φοβάται, τζαι η πρωτοπορία που υποτίθεται θα του ξεκαθάριζε τις ψευδαισθήσεις τζαι θα τον εστράτευε στην Σοσιαλιστική υπόθεση, απλά τρέχει που τα πισώ του να του ικανοποιήσει λεκτικά το φόβο του. Πολλής λόγος για δημοκρατία τζαι τίποτε παραπάνω.

Το τοπίο είναι πολλά ρευστό τζαι χρειάζεται ο καθένας μας να αναλάβει όση ευθύνη του αναλογεί τζαι να αγωνιστεί για ένα δίκαιο μέλλον, για να δείξουμε πως δεν θα κάμουμε εκπτώσεις στη δικαιοσύνη επειδή φοβούμαστε να πούμε τα πράματα με το όνομα τους. Τα προβλήματα είναι πολλά, αλλά νομίζω πως τζαι η απειλή του ιμπεριαλισμού, τζαι η επανένωση με τους συμπατριώτες μας Τ/Κ, τζαι το ταξικό ζήτημα παιρνούν που μια άλλη ρύθμιση που πρέπει να μας αφορά. Το πιο σημαντικό πράμα για την κομμουνιστική αριστερά σήμερα είναι ότι δεν γνωρίζει ότι πράγματι υπάρχει και έχει δύναμη.

Δεν γνωρίζω αν υπάρχει αλλά θεωρώ πως επιβάλλεται μια φυσική συγκέντρωση κομμουνιστικών δυνάμεων από τα διάσπαρτα σημεία που είναι σήμερα, ας είναι τζαι σε άτυπο επίπεδο, ας είναι τζαι απλή συζήτηση για αρχή, να ξεκινήσει να μπαίνει αυτή η φωνή τζαι στην καθημερινή ζωή πέρα που

το διαδίκτυο. Νομίζω θα είναι ευχάριστη έκπληξη το πόσοι είμαστε είτε οργανωμένοι στο ΑΚΕΛ είτε εκτός μαζί με τους Τ/Κ που είναι πιο ταξικά προσανατολισμένοι. Ένας ενιαίος Κυπριακός χώρος που σκέφτεται τζαι πράττει ταξικά, όπως δηλαδή είναι τα συμφέροντα μας. Να μην είμαστε παθητικοί αποδέκτες στο εσωτερικό τζαι να μην μας βρει μια παγκόσμια σύρραξη (σύγκρουση όπως έλετε πείτε την) εντελώς απροετοίμαστους, να μην γίνουμε απλά μια αναλώσιμη γενιά τζαι τίποτε άλλο. Να ζήσουμε την αλλαγή ή τουλάχιστον να φύγουμε που τούντο κόσμο αγωνιζόμενοι, να μπορούμε να πούμε ότι προσπαθήσαμε.

Κλείνοντας, αφιερώνω ακόμα ένα απόσπασμα του Μαρξ από την 18η Μπρυμαίρ για τους επίδοξους υπερασπιστές της δημοκρατίας που ετύφλωσε την Αριστερά στο τόπο μας τζαι έχασε το ταξικό προσανατολισμό της. Πρέπει να δούμε τζαι να οραματιστούμε τον Σοσιαλισμό, πέρα που μικροαστικές αντιλήψεις της δημοκρατίας.

“Ενάντια στο *συνασπισμό* της αστικής τάξης συγκροτήθηκε ένας *συνασπισμός* από μικροαστούς και εργάτες, το λεγόμενο *σοσιαλδημοκρατικό κόμμα.* Οι μικροαστοί έβλεπαν πως δεν είχαν αμειφθεί καλά ύστερα από τις μέρες του Ιούνη 1848, έβλεπαν ότι κινδύνευαν τα υλικά τους συμφέροντα και έβλεπαν να διαμφισβητούνται από την αντεπανάσταση οι δημοκρατικές εγγυήσεις που θα τους εξασφάλιζαν την επιβολή αυτών των συμφερόντων τους. Γι’ αυτό πλησιάσανε τους εργάτες. Από την άλλη μεριά, η κοινοβουλευτική τους εκπροσώπηση, οι ορεινοί, που είχαν παραμεριστεί στο διάστημα της δικτατορίας των αστών δημοκρατών, είχαν ξανακατακτήσει στο τελευταίο μισό της ζωής της συνταχτικής τη χαμένη τους δημοτικότητα χάρη στην πάλη της συντακτικής τη χαμένη τους δημοτικότητα χάρη στην πάλη τους ενάντια στο Βοναπάρτη και τους βασιλικούς υπουργούς. Είχαν κλείσει συμμαχία με τους σοσιαλιστές αρχηγούς. Το Φλεβάρη του 1849 πανηγύρισαν με συμπόσια τη συμφιλίωση. Καταρτίστηκε ένα κοινό πρόγραμμα, ιδρύθηκαν κοινές εκλογικές επιτροπές και υποβλήθηκαν κοινοί υποψήφιοι. **Από τις κοινωνικές διεκδικήσεις του προλεταριάτου αφαίρεσαν την επαναστατική τους αιχμή και τις έδωσαν μια δημοκρατική τροπή, από τις δημοκρατικές διεκδικήσεις της μικροαστικής τάξης αφαίρεσαν την καθαρά πολιτική μορφή τους και έκαναν να ξεπροβάλει η σοσιαλιστική τους αιχμή. Έτσι γεννήθηκε η *σοσιαλδημοκρατία.***Οι νέοι ορεινοί, το αποτέλεσμα αυτού του συνδυασμού, εκτός από μερικούς κομπάρσους που προέρχονται από την εργατική τάξη και από μερικούς αιρετικούς σοσιαλιστές, περιλάβαιναν τα ίδια στοιχεία των παλιών ορεινών, αλλά σε μεγαλύτερο αριθμό. Στην πορεία όμως της εξέλιξης είχαν αλλάξει μαζί με την τάξη που αντιπροσώπευαν.

Ο ιδιόμορφος χαρακτήρας της σοσιαλδημοκρατίας συνοψιζόταν γι’ αυτό στο γεγονός ότι τους δημοκρατικούς – ρεπουμπλικάνικους θεσμούς δεν τους ζητούσαν σαν μέσα για να καταργήσουν τα δυο αντίθετα άκρα, το κεφάλαιο και τη μισθωτή εργασία, αλλά για να χαλαρώσουν την αντίθεσή τους και για να τη μετατρέψουν σε αρμονία. Όσο διαφορετικά μέτρα και αν προτείνονται για την πραγματοποίηση αυτού του σκοπού, με όσο περισσότερο ή λιγότερο επαναστατικές έννοιες και αν τον στολίσουν, το περιεχόμενο μένει το ίδιο. Το περιεχόμενο αυτό είναι ο μετασχηματισμός της κοινωνίας με δημοκρατικό τρόπο, αλλά ένας μετασχηματισμός μέσα στα μικροαστικά πλαίσια. Δεν πρέπει όμως να κάνει κανείς τη στενοκέφαλη σκέψη ότι **η μικροαστική τάξη** θα ήθελε κατ’ αρχήν να επιβάλει ένα εγωιστικό ταξικό συμφέρον. Αντίθετα, **πιστεύει ότι οι ειδικοί όροι της απελευθέρωσής της είναι οι γενικοί όροι, που κάτω από αυτούς μόνο είναι δυνατό να σωθεί η σύγχρονη κοινωνία και να αποφευχθεί η πάλη των τάξεων.** Το ίδιο, δεν πρέπει κανένας να φαντάζεται ότι οι δημοκρατικοί αντιπρόσωποι είναι όλοι τους μαγαζάτορες, ή ότι λαχταρούν να γίνουν μαγαζάτορες. Μπορεί εξαιτίας της μόρφωσής τους και της ατομικής θέσης τους, να απέχουν απ’ αυτούς όσο απέχει ο ουρανός από τη γη. **Εκείνο που τους κάνει εκπρόσωπους των μικροαστών είναι ότι το μυαλό τους δε μπορεί να ξεπεράσει τα όρια που οι ίδιοι οι μικροαστοί

δεν ξεπερνάνε στη ζωή και ότι, συνεπώς, σπρώχνονται θεωρητικά προς τα ίδια προβλήματα και τις ίδιες λύσεις, όπου το υλικό συμφέρον και η κοινωνική τους θέση σπρώχνει πρακτικά τους μικροαστούς. Αυτή είναι γενικά η σχέση που υπάρχει ανάμεσα στους πολιτικούς και φιλολογικούς εκπροσώπους μιας τάξης προς την τάξη που εκπροσωπούν."*

* φωτογραφία στο εξώφυλλο: Alexander Rodchenko, Εργατικός Σύλλογος (1925)

Δρεπάνι χωρίς σφυρί δεν γίνεται, σφυρί χωρίς δρεπάνι είναι άνεφ ουσίας.

Ανατολίτης

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Αγκάρρα (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2015, Απροσδιόριστη Τοποθεσία, Οργανωτικό Ζήτημα, ΑΚΕΛ

Η εργατική τάξη θα εκπροσωπηθεί από τον εργοδότη της; (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Ιούνη του 2017 στην ηλεκτρονική σελίδα της Αγκάρρας.

Περιεχόμενο

10 Ιούνη, 2017

Η εργατική τάξη θα εκπροσωπηθεί από τον εργοδότη της;

«Τα κράτη δεν ασχολούνται πλέον με την διοίκηση και αφοσιώνονται στην αστυνόμευση. Οι πρόεδροι μετατρέπονται σε διαχειριστές ξένων εταιριών. Οι Υπουργοί Οικονομικών είναι καλοί διερμηνείς. Οι βιομήχανοι μετατρέπονται σε εισαγωγείς. Οι πολλοί εξαρτώνται ολοένα περισσότερο από τα περισσεύματα των λίγων. Οι εργαζόμενοι χάνουν τις δουλειές τους. Οι αγρότες χάνουν την γη τους. Τα παιδιά χάνουν την παιδική τους ηλικία. Οι νέοι χάνουν την επιθυμία να πιστεύουν. Οι ηλικιωμένοι χάνουν την σύνταξή τους. "Η ζωή είναι λαχείο" ισχυρίζονται όσοι κερδίζουν» Eduardo Galeano

Θα έλεγε κάποιος ότι η φιλοσοφία που συμπυκνώνει το πιο πάνω απόφθεγμα εκφράζει τους δεξιούς πολιτικούς χώρους, την αποθέωση του τεχνοκρατικού νεοφιλελεύθερου λόγου που συμπυκνώθηκε στην εποχή των μνημονίων και της Τρόικας.

Να όμως που φτάσαμε στην Κύπρο σε μια εποχή που το κόμμα που εκπροσωπεί την "Αριστερά" και την ιστορία του ντόπιου εργατικού κινήματος επιλέγει να εκπροσωπηθεί στην σημαντικότερη εκλογική αναμέτρηση του τόπου εδώ και δεκαετίες, τις Προεδρικές, με ένα υποψήφιο το προφίλ του οποίου μέχρι πριν μια εβδομάδα θα χαρακτηριζόταν από την ίδια αυτή αριστερά σαν: νεοφιλελεύθερο τραπεζικό κατεστημένο, τζάκια της ελίτ και άλλα πολλά.

Το πρόβλημα με τον Μάικ Σπανό δεν είναι ότι ήταν ανώτατο στέλεχος της Coca Cola Τουρκίας όπως λένε διάφοροι. Δεν θα μας έκανε διαφορά αν ήταν της Coca Cola Γαλλίας ή αν ήταν της Pepsi. Το ζήτημα είναι ότι ο συγκεκριμένος υποψήφιος είναι ο ορισμός του σύγχρονου κεφαλαιοκράτη αστού – νεοφιλελεύθερου μεγαλομάνατζερ, με θητεία σαν CEO (Διευθύνων Σύμβουλο) σε τεράστιες πολυεθνικές, ιδρυτής και ιδιοκτήτης εταιρίων, ανώτατο τραπεζικό στέλεχος αλλά και CEO σε ένα από τους μεγαλύτερους ομίλους εταιριών στην Κύπρο (Lanitis).

Ο ίδιος έχει αποκαλέσει στο πρόσφατο παρελθόν την Τρόικα σαν τους "ναυαγοσώστες μας", το Μνημόνιο αναγκαίο "σοφρωνιστικό πρόγραμμα" και την μείωση του μισθολογικού κόστους απαραίτητη. Στην χθεσινή του τηλεοπτική εμφάνιση δήλωσε υπέρμαχος του μικρότερου κράτους, των ιδιωτικοποιήσεων, χαμηλότερων φόρων και ότι θα επιλέξει μια κυβέρνηση καθαρά τεχνοκρατών και βέβαια «Οι παράγοντες της παραγωγής θα πρέπει να συμφιλιώνονται και να συνεργάζονται. Δεν υπάρχει την σήμερον ημέρα η αριστερή και η δεξιά όχθη του ποταμιού. Υπάρχει ο ποταμός και είναι καθαρός και ορμητικός»

Το ζήτημα δεν είναι προσωπικό, ο ίδιος θα μπορούσε να είναι ένας εξαίρετος, ηθικός και καλός άνθρωπος αλλά αυτό δεν είναι η ουσία. Το μάνατζμεντ του (οικονομικό και πολιτικό), ο τεχνοκρατικός λόγος, δεν θα μπορούσε να είναι κάτι άλλο από νεοφιλελεύθερο αφού έτσι λειτουργεί το κεφάλαιο στην εποχή μας και όχι σοσιαλδημοκρατικά. Αλλιώς θα ήταν αποτυχημένος σαν μάνατζερ. Ήδη βέβαια υπάρχει το επιχείρημα ότι το άτομο δεν παίζει ρόλο αλλά το πρόγραμμα της διακυβέρνησης. Αν ακολουθήσουμε όμως αυτή την λογική, τότε οφείλουμε να πούμε ότι ούτε ένα προεκλογικό πρόγραμμα διακυβέρνησης (φτιαγμένο με το κατάλληλο προφίλ τύπου Κόρμπυν στην Αγγλία) παίζει τον τελικό ρόλο αλλά η αστική τάξη, το κεφάλαιο και οι κινητήριες δυνάμεις του καπιταλισμού που έχουν την πραγματική εξουσία. Κάτι φυσικά που είδαμε με τις αριστερές κυβερνήσεις με την κοντινή εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ τα πρόσφατα χρόνια και την κατάληξη των προεκλογικών τους προγραμμάτων.

Μένοντας λοιπόν στο επίπεδο (εν μέρει συμβολικό) της πολιτικής και εκλογικής αντιπροσώπευσης έχουμε το εξής φαινόμενο: Το κόμμα που εκπροσωπεί την "Αριστερά" να επιλέγει με ένα αδιανόητο αφήγημα, ότι η εργατική τάξη θα εκπροσωπηθεί από τον εργοδότη της.

Είναι ηλίου φαεινότερο ότι περισσότερο το αφήγημα που βγαίνει προς τα έξω είναι αυτό που ξένισε και ξενίζει περισσότερο τον κόσμο μέσα και γύρω από το ΑΚΕΛ. Ότι πλέον δεν μπορεί ούτε αφηγηματικά να κατεβάσει έναν θεωρητικά προοδευτικό άνθρωπο, εν μέρη τουλάχιστον "με τις αξίες της αριστεράς", πράγμα που σημαίνει πως πολύ δύσκολά μπορεί να στηριχθεί επιχείρημα υπέρ της υποψηφιότητας.

Η πολιτική αυτή δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με το δίλημμα και την κατηγορία που εκτοξεύεται απέναντι σε όσους κριτικάρουν: ή αυτόν ή τους δεξιούς. Πέρα από το προφανές ερώτημα "σε τι διαφέρει ο CEO από τους δεξιούς", υπάρχει κάτι πολύ πιο σοβαρό: Η ιστορική γνώση του πως η σοσιαλδημοκρατία με αυτά τα διλήμματα συνέβαλε στην αύξηση του φασισμού και η τωρινή εμπειρία του πως η σοσιαλδημοκρατία και οι φιλελεύθεροι με παρόμοιες στάσεις συνέβαλαν στην γιγάντωση της ακροδεξιάς σε ΗΠΑ, Γαλλία, Γερμανία και πολλές χώρες της Ευρώπης. Επιλέγοντας δηλαδή όχι απλά το τάχα μικρότερο κακό, αλλά την σόφρωνα και συνετή στάση υποστήριξης της αστικής πολιτικής στο όνομα του κινδύνου της ακροδεξίας, αγνοώντας ότι η στάση αυτή (της απομάκρυνσης από την εργατική τάξη) είναι από τις βασικές αιτίες ακροδεξιάς ανόδου.

Εδώ μπαίνει και το ζήτημα του Κυπριακού σαν ο βασικός λόγος για παύση της ταξικής πάλης και η επίσημη επιλογή της αλτρουιστικής συνεργασίας με το κεφάλαιο μέχρι την λύση. Μόνο που κάποιος δεν ειδοποίησε το κεφάλαιο το οποίο έβαλε της μηχανές της εκμετάλλευσης στο φουλ τα τελευταία χρόνια και άλλαξε πλήρως τις εργασιακές συνθήκες και τις ζωές των εργαζομένων σε μεσαιωνικές καταστάσεις. Όπως επίσης ελλοχεύει ο κίνδυνος, βλέποντας το Κυπριακό μέσα από στενά και όχι ταξικά γυαλιά, να χαθεί το δάσος ενώ βλέπουμε το δέντρο.

Τι μηνύματα στέλνει αυτή η επιλογή; Πως έχουν κοινή γλώσσα με τον υποψήφιο όπως δήλωσαν; Πως θα κρατήσεις τους εργαζόμενους μακρία από την επιρροή της λαικίστικης ακροδεξιάς; αυτούς που αφήνουν την ψυχή τους κάθε μέρα στην δουλειά υπό τις διαταγές αυτών που τώρα έχουν για υποψήφιους; Από τους νίκους μέχρι τους μαικ, η επιλογή που δίνεται σε αυτούς τους εργαζόμενους δεν είναι διαφορετική από την μόνη πραγματικά ελεύθερη επιλογή που μας έδωσε ο σύγχρονος καπιταλισμός: coca cola ή pepsi;

Η μπάλα στις κομματικές ομάδες, να σώσουν οτιδήποτε αν σώζεται.

Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Αγκάρρα (Ομάδα), Ηλεκτρονικά Άρθρα, Δεκαετία 2010-2019, 2017, Απροσδιόριστη Τοποθεσία, ΑΚΕΛ

Για άλλο ανυπόγραφο, άγνωστο και μη αρχειοθετημένο με άλλο τρόπο υλικό, πατήστε εδώ.

Το Ακελικό Πρόβλημα (Φειδίας Χριστοδουλίδης) (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα 'The Justice Project' τον Μάη του 2021.

Περιεχόμενο

ΤΟ ΑΚΕΛΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

May 30, 2021

Το τελευταίο διάστημα παρατηρήθηκε σωρεία διαδικτυακών αναρτήσεων από άτομα και ομάδες της κυπριακής εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που μας καλούν να ψηφίσουμε Ακέλ στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές. Οι λόγοι που προτάσσονται για αυτή τη ψήφο ποικίλουν. Οι πιο συγκρατημένες αναρτήσεις μας λένε εμμέσως πλην σαφώς πως το Ακέλ είναι το μικρότερο κακό σε αυτές τις εκλογές, και το παρουσιάζουν ως τη μόνη οργανωμένη αριστερή πολιτική δύναμη που μπορεί να μας απαλλάξει από τη συναγερμική 'συμμορία' που μας κυβερνά. Αναγνωρίζουν μεν πως το Ακέλ έχει διαχρονικές αδυναμίες, αλλά θεωρούν πως έχει γίνει προοδευτικότερο τα τελευταία χρόνια. Υπάρχουν όμως και αρκετές γραφικότερες αναρτήσεις που παρουσιάζουν τη ψήφο στο Ακέλ σαν ψήφο υπέρ της εργατικής τάξης και του ταξικού αγώνα, λέγοντάς μας πως νίκη του Ακέλ στις εκλογές θα δώσει έναυσμα για «ταξική αντεπίθεση» και θα φέρει τη «σοσιαλιστική προοπτική» πιο κοντά. Μας λένε ακόμα πως δεν είναι τις παρούσης να αναδείξουμε τα όποια λάθη και αδυναμίες του Ακέλ, καθώς έτσι αποδυναμώνουμε το Ακέλ και βοηθάμε άθελά μας τη δεξιά.

Αυτό το μικρό κείμενο είναι μια απάντηση σε αυτές τις αναρτήσεις. Η θέση του είναι πως το Ακέλ είναι ένα αμιγώς αστικό, και άρα δεξιό, κόμμα, το οποίο είναι εχθρός της εργατικής τάξης και εμπόδιο στην προοπτική ταξικού αγώνα στην Κύπρο. Υποστηρίζει επίσης πως το γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς υποστηρίζει Ακέλ στις επερχόμενες εκλογές μας δείχνει ότι και αυτή η αριστερά γίνεται άθελά της εμπόδιο στην προοπτική ταξικού αγώνα στην Κύπρο.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να αναδειχθεί η χρεωκοπία του Ακέλ σαν αριστερό κόμμα της εργατικής τάξης. Το Ακέλ είναι μια δύναμη που τάχθηκε με τον αντιδραστικό εθνάρχη Μακάριο σχεδόν από την αρχή της προεδρίας του και που συμμετείχε στις μισές κυβερνήσεις της Κυπριακής Δημοκρατίας, συνηθώς σε συνεργασία με κόμματα της δεξιάς. Το κύριο χαρακτηριστικό του Ακέλ είναι ότι διαχρονικά είναι ουραγός της Δεξιάς, είτε της ενωτικής, είτε της μακαριακής, είτε της φιλελεύθερης. Εδώ και 75 περίπου χρόνια το Ακέλ υποστηρίζει τις εκάστοτε εθνικιστικές πολιτικές της δεξιάς, από το ενωτικό δημοψήφισμα (το οποίο πρώτο εκείνο πρότεινε και βάλθηκε να οργανώσει) μέχρι το Όχι στο σχέδιο Ανάν και πιο πρόσφατα το Εθνικό Συμβούλιο Αναστασιάδη. Ανέκαθεν πορεύεται εθνικά και εθνικιστικά, αναβάλλοντας και αποφεύγοντας τον ταξικό αγώνα μέχρι να λυθεί το υποτιθέμενο 'εθνικό πρόβλημα'. Πότε δεν είχε την πολιτική βούληση να σταθεί καθαρά ενάντια στον εθνικισμό και υπέρ της επανένωσης, πόσο μάλλον να έχει ριζοσπαστικά

αιτήματα σε σχέση με καπιταλισμό κοκ.

Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά ισχυρίζεται πως χρειαζόμαστε ισχυρό Ακέλ ενάντια στη δεξιά και την ακροδεξιά. Αυτό που αποφεύγει να αναφέρει είναι ότι διαχρονικά είχαμε ισχυρό Ακέλ, με το κόμμα να είναι πρώτο ή δεύτερο σε όλες τις εκλογές από την ίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας, χωρίς αυτό να απειλήσει την ηγεμονία της δεξιάς στο νησί. Τόσα χρόνια δεν είδαμε ούτε ταξική αντεπίθεση ούτε προώθηση της σοσιαλιστικής προοπτικής. Το Ακέλ έφτασε να εκλέξει τον γενικό του γραμματέα πρόεδρο της 'δημοκρατίας', και η διακυβέρνηση του απέδειξε πως το Ακέλ δεν έχει εναλλακτική κοινωνικοοικονομική πρόταση από το νεοφιλελευθερισμό, εν τέλει οδηγώντας μας σε μνημόνιο. Στις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις δεν είχε καν το θάρρος να κατεβάσει δικό του αριστερό υποψήφιο, κατεβαίνοντας με τον τεχνοκράτη Μαλά, και φλερτάροντας σοβαρά με την υποστήριξη του νεοφιλελεύθερου επιχειρηματία Μάικ Σπανού. Βρέθηκε επίσης μπλεγμένο σε σκάνδαλα διαφθοράς πάνω από μια φορά, με τελευταίο το σκάνδαλο με τα διαβατήρια, ενώ ενστερνίστηκε πλήρως τα αυταρχικά αντι-συνταγματικά μέτρα της κυβέρνησης Αναστασιάδη για τον κορωνοϊό μέχρι που η μαζικότητα του Ως Δαμέ έδειξε πως του συμφέρει να αλλάξει (λίγο) στάση.

Στα επόμενα χρόνια το Ακέλ θα ολοκληρώσει τη μεταμόρφωσή του από αστικό κόμμα με φιλολαϊκές πολιτικές σε αστικό κόμμα με αντι-λαϊκές πολιτικές αλλά με κοινωνικές ευαισθησίες. Η πολιτική του βάση δεν θα είναι τόσο τα φτωχότερα λαϊκά στρώματα αλλά οι προοδευτικοί και φιλελεύθεροι του νησιού. Καθώς η πολιτική κατάσταση της Κύπρου δεν θα βελτιωθεί, νέα λαϊκιστικα ή/και ακροδεξιά κόμματα όπως το Ελάμ θα συνεχίσουν να μεγαλώνουν, και με φιλολαϊκό λόγο μπορούν να κερδίσουν πολλούς παραδοσιακούς Ακελικούς ψηφοφόρους. Ταυτόχρονα, η Κυπριακή εξωκοινοβουλευτική αριστερά θα ωθείται όλο και περισσότερο προς το Ακέλ στο όνομα του αντιφασισμού. Θα μετατραπεί έτσι στον πιο έντονο υποστηρικτή του κατεστημένου.

Η προεκλογική περίοδος μας έδειξε το μεγάλο βαθμό στον οποίο η εξωκοινοβουλευτική αριστερά συνεχίζει να έχει αυταπάτες για το Ακέλ, ή που απλά δεν πιστεύει στον εαυτό της και τη δυνατότητά της να βγει από τη σκιά του Ακέλ. Παρόλο που ισχυρίζεται πως υποστηρίζει το Ακέλ κριτικά και πως αναγνωρίζει τις αδυναμίες του, στα αλήθεια ασκεί ελάχιστη κριτική προς αυτό. Αντ' αυτού εξαντλείται σε κριτική και επίθεση στη δεξιά και ιδίως στην κυβέρνηση (κυρίως μέσω εύπεπτων ειρωνικών σχολίων και memes που συνάδουν με την αισθητοποίηση της πολιτικής στη σύγχρονη εποχή αντί με την καλλιέργεια κριτικής σκέψης). Ξεπλένει έτσι τις τεράστιες ιστορικές ευθύνες του Ακέλ για τη σημερινή πολιτική κατάσταση του τόπου, δηλαδή, για την επικείμενη διχοτόμηση, το συνεχιζόμενο νεοφιλελευθερισμό, και την παντελή έλλειψη αριστερής παιδείας και ταξικής συνείδησης της Κυπριακής εργατικής τάξης.

Οι λόγοι που οδηγούν την εξωκοινοβουλευτική αριστερά στην υποστήριξη του Ακέλ είναι διάφοροι: κάποια άτομα είναι συναισθηματικά συνδεδεμένα με το Ακέλ από νεαρή ηλικία, αρκετοί ακολουθούν τη λογική του μικρότερου κακού, και υποψιάζομαι πως πολλοί το υποστηρίζουν από απελπισία, έχοντας χάσει τη πίστη τους στη δυνατότητα ύπαρξης επαναστατικής αριστεράς στο νησί. Σε όλες τις περιπτώσεις όμως, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: τα εν λόγω άτομα και οι εν λόγω ομάδες/συλλογικότητες άθελά τους στηρίζουν ένα κόμμα του κατεστημένου, καλλιεργούν αυταπάτες σε αυτό το κόμμα (και κατ' επέκταση στο κατεστημένο), και εν τέλει εμποδίζουν την εργατική τάξη από το να συνειδητοποιήσει την ανάγκη να αυτό-οργανωθεί και να πάρει την τύχη της στα χέρια της. Το Ακέλ μπορεί να θεωρεί τα άτομα αυτού του χώρου σαν δεδομένους υποστηρικτές του, χωρίς να έχει σοβαρή πίεση να ακολουθήσει αριστερότερες πολιτικές. Ιδιαίτερα τώρα με την άνοδο του Ελάμ και τη στροφή Δησύ δεξιότερα, εύκολα θα μπορεί να παρουσιάζεται ως το μικρότερο κακό που θα εμποδίσει την άνοδο του φασισμού.

Άσχετα με το αποτέλεσμα των εκλογών, το πρωταρχικό εμπόδιο για τη δημιουργία επαναστατικής αριστεράς στην Κύπρο παραμένει το Ακέλ και οι δορυφόροι του στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά,

αφού θα προσπαθήσουν να σαμποτάρουν οποιαδήποτε προσπάθεια δημιουργίας νέας αριστερής κομμουνιστικής πολιτικής δύναμης, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είτε αυτός λέγεται 'ΔΔΟ' είτε λέγεται 'αντιφασισμός'. Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά έχει την πρωταρχική ευθύνη για την ανυπαρξία επαναστατικής αριστεράς στην Κύπρο, καθώς ήταν δικό της καθήκον να δημιουργήσει αυτή την αριστερά και απέτυχε να το πράξει. Πλέον σπάνια γίνεται λόγος για την προοπτική δημιουργίας νέας επαναστατικής αριστερής παράταξης στην Κύπρο, με την εξωκοινοβουλευτική αριστερά να αρκείται στο να διακηρύττει πως η μόνη σοβαρή αριστερή δύναμη στο νησί είναι το Ακέλ. Ίσως αυτές οι διακηρύξεις να είναι ένας τρόπος της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς να αποκρύψει την αδυναμία και την απελπισία της, παρουσιάζοντας το Ακέλ σαν πιο αριστερό και ριζοσπαστικό από ότι είναι, αλλά το μόνο που καταφέρνουν είναι να καταδεικνύουν αυτή την αδυναμία και την απελπισία.

Το καθήκον όσων θέλουν να νικηθεί πραγματικά ο εθνικισμός, ο αυταρχισμός, και η ακροδεξιά στο νησί είναι να κατανοήσουν τη φύση αυτών των φαινομένων, ιδιαίτερα τη ρίζα τους στον καπιταλισμό και στην αποτυχία της αριστεράς να τον αντιμετωπίσει. Ο εθνικισμός δεν νομιμοποιείται κατά κύριο λόγο από συγκεκριμένες αστικές πολιτικές δυνάμεις και πρόσωπα αλλά από τις χιλιάδες του απλού κόσμου που τον υποστηρίζουν και τον καθιστούν πολιτική δύναμη, γεγονός αναπόφευκτο νοούμενής της καπιταλιστικής πραγματικότητας εν απουσία μιας επαναστατικής αριστεράς.

Χωρίς αριστερό υποψήφιο στις εκλογές, ο βαθμός που θα βοηθηθεί η εργατική τάξη από το εκλογικό αποτέλεσμα θα είναι στην καλύτερη ελάχιστος· στη χειρότερη δε θα βοηθηθεί καθόλου. Το πιο σημαντικό που έχουμε να κάνουμε σαν αριστεροί σε αυτές τις εκλογές είναι να αναδείξουμε την αναγκαιότητα ύπαρξης αριστερής πολιτικής επιλογής μέσα στο αστικό σύστημα, και να αρχίσουμε να δουλεύουμε με σκοπό τη δημιουργία της πολιτικής δύναμης που θα μας παρέχει αυτή την επιλογή.

Επιβάλλεται να οικοδομήσουμε μια αριστερή πολιτική δύναμη που θα μπορεί να εκφράσει τα άμεσα συμφέροντα της εργατικής τάξης, αντιπαραβάλλοντας τις δικές της φιλολαϊκές μεταρρυθμίσεις στην αντιδραστικότητα της κυβέρνησης. Μια αριστερή πολιτική δύναμη που ταυτόχρονα θα καλλιεργήσει ταξική συνείδηση στον κόσμο και θα συνδέσει τους όποιους μεταρρυθμιστικούς αγώνες στο σήμερα με την ανάγκη επαναστατικού μετασχηματισμού της κοινωνίας στο αύριο, σε συνεργασία με αντίστοιχες δυνάμεις διεθνώς.

Το δικό μας καθήκον σαν η νέα γενιά Κυπρίων αριστερών και κομμουνιστών είναι να διασφαλίσουμε πως δεν θα ξαναϋπάρξει συγκυρία όπου να μπορεί να παρουσιαστεί το Ακέλ σαν η μόνη αριστερή πολιτική δύναμη στον τόπο.

ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟΣ ΣΤΟ ΑΚΕΛ! ΤΑΞΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ!

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Ηλεκτρονικά Άρθρα, ΑΚΕΛ, Δεκαετία 2020-2029, 2021, Μη Προσδιορισμένη, Απροσδιόριστη Τοποθεσία